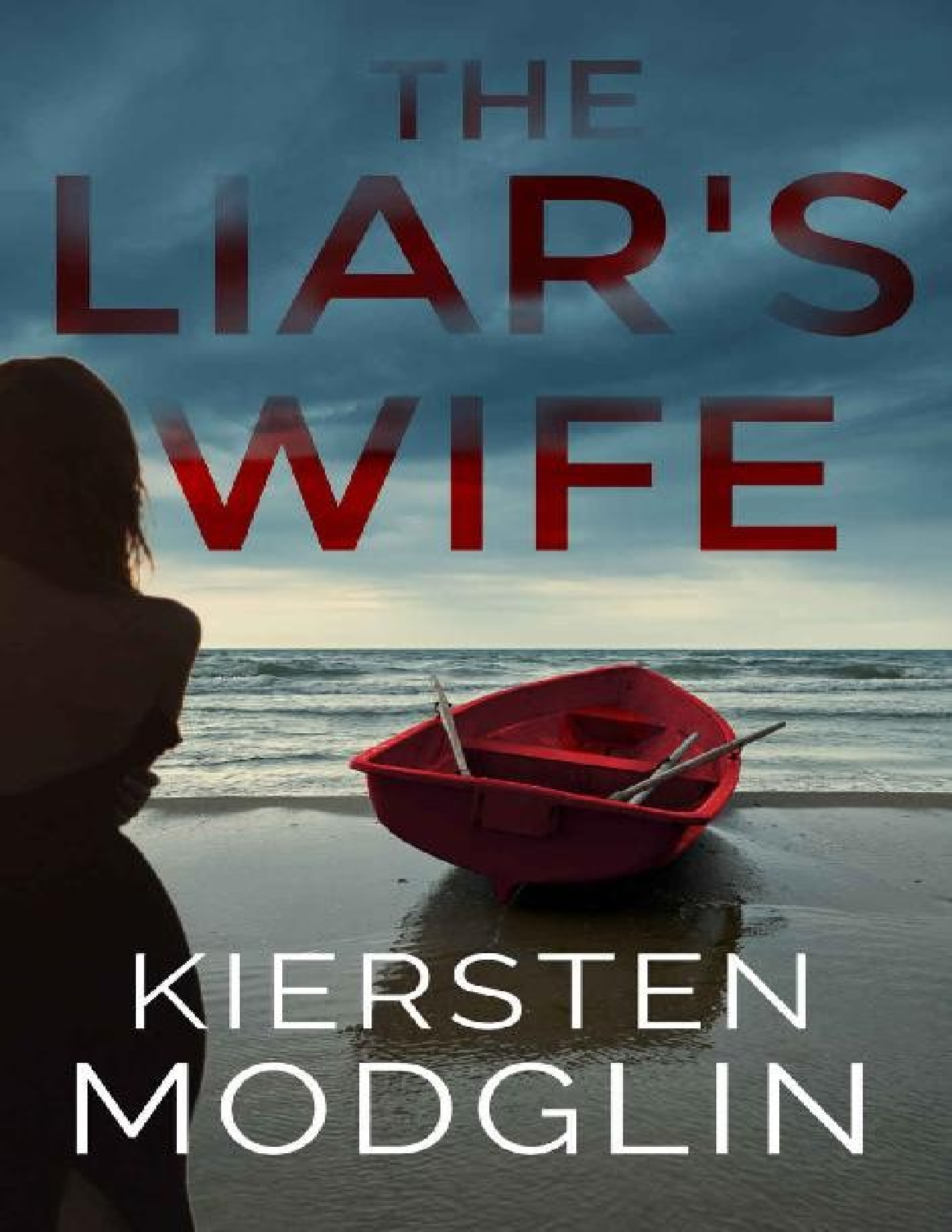

THE
LIAR'S
WIFE
KIERSTEN
MODGLIN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YALANCININ KARISI

KIERSTEN MODGLIN

Copyright © 2020 by Kiersten Modglin
Tüm hakları saklıdır.
Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.
Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Mekânlar, olaylar, ticari kuruluşlar veya gerçek kişilerle -yaşayan veya ölü- olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

www.kierstenmodglinauthor.com
Kapak Tasarımı: Tadpole Designs
Düzenleme: Three Owls Editing
Düzeltme: Kardeşimin Editörü
Biçimlendirme: Tadpole Tasarımları
İlk Baskı: 2020
İlk Elektronik Baskı: 2020

Teyzelerim Lori ve Velma'ya, her kitapta beni destekledikleri ve her zaman bir sonraki kitabı sordukları için.

"Bir şeyin yalan olmaması, aldatıcı olmadığı anlamına gelmez. Yalancı, yalancı olduğunu bilir; ama aldatmak için gerçeğin sadece bir kısmını söyleyen kişi bir yıkım ustasıdır."

CRISS JAMI

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35

Bir sonraki Kiersten Modglin kitabını kaçırmayın! Yalancının Karısı'nı beğendiniz mi?

Teşekkür Yazar
Hakkında
Ayrıca yazar: Kiersten Modglin

BİRİNCİ BÖLÜM

W Gözlerimi açtığımda sadece karanlık vardı. Daha önce hiç görmediğim bir karanlık, hiçbir yerde en ufak bir ışık belirtisi yoktu. Bir yığın
Ağzıma ağır ve nemli bir şey oturdu.

Panik.

Ne oluyordu?

Buz gibi bir korku damarlarımda yıldırım hızıyla dolaştı.

Neredeydim ben? Ne olmuştu? Doğrulmaya, kendimi kurtarmaya çalıştım ama hareket edemiyordum. Yerimde donmuş kalmıştım, görünmez bir güç tarafından orada tutuluyordum. Ağır ve kalındı, ilk başta tanıyamadığım bir dokusu vardı. Bir şeyin içine yerleştirilmiştim. Bir şeyin altına. Anlayamadım.

Nefes aldım ve kalın yığın boğazıma doğru ilerledi. Nefes alamıyordum. Vücudum çırpındı ve kasıldı, zihnim parlak bir ışık parıltısına giderken kendini kurtarmaya çalıştı.

Tam o anda ölecek miydim? Tanınmaz bir yerde mi?
Yalnız ve soğuk mu? Başka bir seçenek yok gibi görünüyordu.

Panikledim, öksürmeye ve beni tutan güce karşı mücadele etmeye çalıştım. *Ne oluyor? Ne mi oluyor? Ne mi oluyor?* Kabus dolu hafızamın örümcek ağlarıyla savaştım.

Sonunda elim serbest kaldı, kalın ve amansız bir şeyin içinden geçerek yüzüme dokundu. İlk başta ne olduğunu fark etmedim. Nerede olduğumu. Oraya nasıl geldiğimi. Ne yapmam gerektiğini. Sonra, bir anda, farkındalık göğsüme çarptı. Nerede olduğumu ve neler olduğunu anladım. Beni oraya kimin koyduğunu biliyordum.

Öleceğimi biliyordum.

Toplayabildiğim kadar büyük bir güçle ellerimi yukarı doğru ittim, ağzımdaki ve boğazımdaki çamurdan kükredim. Nemli, ıslak toprağın kalın bir tabakasıyla savaştım ve sonra ellerim serbest kaldı. Mezardan çıkan bir zombi gibi ellerim toprağı yırtarak yukarıdaki temiz havaya ulaştı. Saldırganım hâlâ orada mıydı?

Umurumda değildi. Umursayamazdım. Özgürdüm. Kendimi doğrulmaya zorlarken, öksürürken ve ağzımdan mukus kaplı toprak kusarken gecenin serin havasını tenimde hissettim.

Etrafıma, mezarım olması gereken taze toprağa baktım. Gece havası serindi ve gökyüzünde hiç yıldız yoktu. Görülebilecek bir ışık yoktu ama yine de bir şekilde hava yeraltında olmaktan daha hafifti. Ayağa kalktım, üzerimin tozunu aldım. Kir dişlerime, tırnaklarıma, kıyafetlerime ve saçlarıma yapışmıştı. Canavarların var olduğunun yürüyen kanıtıydım. Ormanda bana rastlarlarsa kaçardım.

Ağzımı kirin ekşi, kanlı tadından kurtarmaya çalışarak tekrar tükürdüm ve saçımdaki çamuru fırçaladım. Neredeydim ben? Hangi yöne gitmeliydim?

Hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir şey hakkında hiçbir fikrim yoktu. Oraya nasıl geldiğim ya da *oranın* nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Uzanıp kafa derime dokundum, sonra acı içinde elimi geri çektim. Elimi çektiğimde, sıcak, yapışkan kan avucumu kapladı. Karanlıkta net olarak göremesem de ne olduğunu biliyordum. Parmaklarımı tekrar kafa derime götürdüm ve şakağımın hemen üzerindeki açık yarayı hissettim. Bir deri parçası sarkıyordu, o kadar gevşekti ki çok acıtmasa çekip çıkarabilirdim.

İleriye doğru bir adım atmaya çalıştım ama acı vücudumu yırttı, sinirlerim alarma geçti. *Bana ne olmuştu?*

Ellerimi vücudumda, kalçamda gezdirdim ve bunun da aynı derecede acı verici olduğunu, aynı derecede kanla ıslandığını ama farklı bir yaradan kaynaklandığını fark ettim. Topallayarak ilerledim, her acılı adımda gözlerimdeki ve ağzımdaki kiri fırçaladım. Acıyordu. Her yerim yanıyor, zonkluyor ve ağrıyordu. Her yerim. Hiçbir şey hatırlayamıyor gibiydim, zihnim bulanık anılardan oluşan karanlık, sisli bir karmaşaydı. Ne gerçekti, ne değildi? Ben ne yapmıştım? Beni erken ama sonuçta etkisiz bir mezara götüren neydi?

Beni kim öldürmeye çalıştı?

Hatırladığım son şey... *oydu*. Kavgayı hatırladım. Onun hakkında bir şeyler öğrendiğimi hatırladım. Onunla yüzleştiğimi hatırladım. Her şeyin bir anda benim için bir araya gelişini hatırladım. Acıyı hatırladım.

Acı.

Fiziksel ve duygusal. Hepsini. Bu düşünceyle birlikte içimde şimşek gibi bir acı hissettim ve ciğerlerim yapış yapış boğazımdaki çamurdan kurtulmaya çalışırken topalladım, ağladım ve nefes nefese kaldım. Eğildim, vücudum acı ve korkudan kaskatı kesilmişti, öksürdüm, öksürdüm, öksürdüm.

O zaman kanın tadını aldım ve kafamdan mı yoksa tamamen başka bir yerden mi geldiğini merak ettim. Başka nasıl yaralanmıştım? Neler yaşamıştım? Her şey yavaş yavaş aklıma geliyordu, sanki vücudumun geri kalanıyla birlikte anılarımdan çamur kazıyormuşum gibi.

Orman ağaçlarla doluydu, o kadar sık ve karanlıktı ki uzaktan seçebildiğim tek şey onlardı. Ağaçlar, dallar, gölgeler. Etrafımdaki orman sessizdi ama biraz daha ilerlediğimde ilk ışık belirtisini gördüm. Ay üzerimdeki gökyüzünü aydınlatıyor, etrafımdaki ormana göz atmamı sağlıyordu.

Ağaçlar sıktı, toprak sisliydi ve başım ağrıyordu. Çok, çok fazla acı. Düzgün düşünemiyordum, hareket edemiyordum. Oraya nasıl gittiğime dair bir açıklama bulmak için mezarlığa daha yakından bakmalıydım ama ne görecek bir yolum ne de geri dönecek bir isteğim vardı. Beni oraya kim koyduysa belli ki öldüğüme inanıyordu ve kim olduğunu biliyordum. *Onun.*

Yoluna çıkmamdan bıkmıştı ve buna bir son vermeye karar verdi ama beni öyle kolayca ortadan kaldıramayacaktı. Savaşmadan yenilmeyecektim.

İleride yolu gördüm ve kendimi ilerlemeye zorladım. Her adım acı veriyordu, her nefes mideme saplanan bir hançer gibiydi. Hendeğe inip ormandan çıktım ve sonra tekrar setten yukarı çıkıp yola doğru ilerledim. *Bir kâbus gibi görünüyor olmalıydım; kim benim için dururdu ki?*

Şaşırtıcı bir şekilde, biri yaptı. Koyu renkli kamyon yanımda durdu ve sürücü koltuğundaki adam camı indirirken eğilip görünüşümü inceledi. Yaşlı, bitkin ve yıpranmıştı. Kamyonet sigara ve çiğnenmiş tütün kokuyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu. Yüzyılın sorusu. Belli ki elimde bir dahi vardı.

"Evet. Lütfen."

Daha da uzanıp kapıyı iterek açtı. Benden korkmuyordu. Kanlı ve kir içinde olsam bile, bir tehdit gibi görünmüyordum. Bu olmalı.

Neden bu kadar kolay yenildiğimi. Ama kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyordum ve bir dahaki sefere alt edilmesi o kadar kolay olmayacaktım.

Benim olan şey için geliyordum.

Kamyona tırmandım, her hareketin acısı amansızdı. Acıdı.
Her şey acıttı.

Bir cep telefonu çıkardı. "Ambulans çağırmamı ister misin? Ya da polisi?" Bana bakarken yutkundu, görünüşe göre şimdi daha çok korkuyordu.

"Teşekkür ederim, ama iyi olacağım. Beni eve götürebilir misin?" diye sordum. Sesim çakıllı ve yabancıydı. Kullanmayalı ne kadar olmuştu?

Bu işi sonsuza dek bitirir bitirmez iyi olacaktım. Polis işin içindeyse bunu yapamazdım.

Başını salladı, arabayı çalıştırmak için hareket ederken elleri titriyordu. "Ne oldu sana böyle?"

Ona cevap vermedim çünkü bilmiyordum. Pencereden dışarı baktım, bedenim acıyla kükrüyordu ve tek düşünebildiğim buraya gelmeme nasıl izin verdiğimdi. Hayatımı mahvetmesine nasıl izin verdiğim.

İKİNCİ BÖLÜM

IKI BUÇUK HAFTA ÖNCE

"Dikkatli ol," diye fısıldayarak uyardım Ben evimizin kapısını iterek açarken.

Bana başını salladı, eşikten geçerken araba koltuğuna ve değerli yüküne çarpmamaya dikkat ederek ilerlemeye devam ederken yüzünde bir gülümseme belirdi. Pek çok yönden ağrım vardı, karnımın alt kısmındaki yara hala öksürdüğümde, güldüğümde ya da hapşırdığımda yarılacakmış gibi ağrıyordu, ama başka bir yönden de ağrıyordu... benden sadece birkaç adım ötedeki bebek için. Ondan uzun süre ayrı kalmaktan nefret ediyordum. Birine bu kadar bağlanabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Araba koltuğunu sehpanın üzerine koydu ve yepyeni bebek bezi çantasını yanına yerleştirdi. Koltuğun içinde Gray hâlâ huzur içinde uyuyordu. Gözlerini açtığında, bildiğini sandığı, sadece üç yüz metrekarelik küçük hastane odasından ibaret olan dünyanın hayal edebileceğinden çok daha büyük ve farklı olacağını bilmiyordu. Artık tanıdık olan tek şey ikimiz olacaktık. Onu dünyada en çok seven iki kişi.

Ben elini uzattı. "Bunu almamı ister misin?" Omzuma attığı gece çantasını işaret etti. Çantayı ona uzattım, taşımaktan kurtulduğum için şükrettim. Doktorumun önerdiği on kiloluk ağırlık sınırını neredeyse aşmamış olsa da, kaslarıma binen her bir gramlık yük işkenceydi. Mutfağa doğru ilerlerken ona "Ağrı kesiciyi tezgâhın üzerinde bırak," diye hatırlattım. Başını salladı ve Gray ile beni yalnız bırakarak çantayı aramaya başladı.

Kanepeye uzandım, bir kan fışkırması hissettiğimde pelvisimi sıktım. *Sızdırma, sızdırma, sızdırma.* Ayağa kalktım, hemşirenin bana verdiği tek kullanımlık yatak pedlerinden birini bez çantasından çıkarıp kanepenin kenarına serdim. Ekstra koruma için şükrederek tekrar yere uzandım, sonra oğluma baktım.

Bu kelime bana hâlâ yabancı geliyordu.

Oğlum.

Bir oğlum vardı.

Ben bir anneydim.

Ne kadar tuhaf... ve yine de ne kadar harika. Elimi ileri uzattım ve bir parmağımı minik ayaklarından birine bastırdım. Nefes almak kadar ona dokunmaya da ihtiyacım vardı. Bu içgüdüsel bir şeydi. Onu araba koltuğundan kaldırırsam Ben'in ne kadar kızacağını merak ediyordum. Onu uyandıracağım kesindi ama ben sadece bana yakın olmasını istiyordum. Şu anda olduğundan daha yakın. Onu düşününce bile gözlerim doldu*, lanet olası bebek hüznü.* Ben çantayla meşguldü, ben oğlumuza doğru ilerlerken dikkat etmiyordu.

Onu çözdüm, kayışları çıkarırken minik ellerini birer birer kayışlardan uzaklaştırdım. Kıpırdandı, küçük dudakları açıldı ve eldivenli minik bir yumruğu gözlerini ovmak için hareket etti.

"Merhaba Gri bebek," diye fısıldadım, onu oturduğu yerden kaldırıp göğsüme yasladım. Kanepede arkama yaslandım ve onun nefes alış verişi benimkini yavaşlatırken rahat bir nefes aldım. Sadece iki gün önce o hâlâ benim bir parçamdı. Hâlâ bedenimin içindeydi. Şimdiden kendi başına olması nasıl mümkün olabilirdi? Ben kendime dönmüştüm?

"Uyandı mı?" Ben sordu, Gray yumuşak bir öksürük çıkarırken odanın diğer ucuna geri döndü.

"Hayır, tekrar uyudu," dedim ona sessizce, vücut ısısı tenimi ısıtırken göğüslerimin sütle şiştiğini hissediyordum. "Sadece onu kucağıma almak istedim."

Ben koltuğu kaldırıp yere koydu ve gelip yanıma oturdu. Parmağı Gray'in yanağında gezindi. "O inanılmaz," diye fısıldadı ve gözlerimde yeniden yaşların biriktiğini hissettim.

"Onun gitmesine asla izin vermek istemiyorum."

Elini sırtıma koydu ve son iki gündür yapmak zorunda kaldığı gibi gözyaşlarımı nezaketle görmezden geldi. Kimse bana yeni bir anne olmanın beni ağlayan birine dönüştüreceğini söylememişti.

Elini sırtımdan yukarı kaydırdı ve omzumu sevgiyle kavradı. "Biraz dinlenmek ister misin? Doktor o uyurken senin de uyuman gerektiğini söyledi."

Son iki gündür pek uyumamış olmama rağmen, kendimi hiç yorgun hissetmiyordum. Gray'i yatırmak istemedim ama başımı salladığımda kıpırdanmaya başladı ve teklifimi reddetti. Bir yiyecek kaynağı ararken başını göğsümden kaldırdı ve salladı.

Yastığı kolumun altına koyarak kanepede geriye doğru kaydım ve buna razı oldum. "İşte böyle, Gri bebek," diye fısıldadım, sesim alçak ve yatıştırıcıydı, ama yine acı çekiyordum. Karnıma kramplar girdi ve göğsümü emerken bacaklarımın arasından yeni bir kan fışkırması hissettim. Ben hemen ayağa kalktı, Boppy yastığını kaptı ve belime sardı. Eğildi, ayakkabılarımı ayağımdan çekti ve ayaklarımın dinlenebilmesi için sehpayı bana doğru yaklaştırdı. Odanın öbür ucundan mutfağa doğru yürüdü ve bir süre sonra içinde bir dilim limon olan bir bardak suyla geri döndü.

"Al bakalım." Pipeti ağzımın yanına yerleştirdi ve bir yudum aldım, sonra Gray'in kafasına dikkat ederek bana doğru uzandı ve bardağı masama koydu.

"Teşekkür ederim bebeğim," dedim, gözlerim bir kez daha oğluma dikilmişti.

"Peki, ne düşünüyorsun? Onu tutmak ister misin?" Ben şaka yaparak bir kolunu bana doladı ve ona baktı.

Burnumu kırıştırdım. "Kesinlikle mükemmel, Ben," dedim ve Gray'i kendime daha da yaklaştırdım, gözleri sevinçle geri dönerken, ağzının köşesinde beyaz süt baloncukları oluşuyordu. Gözlerim aniden ağırlaştı, sanki her an uykuya dalabilirmişim gibi ve birkaç dakika önce nasıl bu kadar uyanık hissettiğimi merak ettim.

Gray göğsümden düşerken Ben'in ona uzandığını hissettim. Bebeği kollarımdan alırken yanağıma bir öpücük kondurdu. Ona gülümsedim, bir koluyla kanepenin arkasındaki battaniyeyi çekip üzerimi örtmek için kullanırken vücudum uykunun verdiği sıcaklık ve hafiflikle yanıyordu.

"Çok yorgunum," diye fısıldadım, ama o bunu biliyor olmalıydı.

"Biliyorum, bebeğim. Hadi uyu. Bir süreliğine baban devralacak." Gray'i göğsüne bastırdı ve usulca zıplattı.

Bir esnemeyi bastırırken ona "Geğirmesi gerekecek," diye hatırlattım.

Gray telaşlanırken Ben onun sırtını sıvazlamaya ve kulağına usulca fısıldamaya başladı. "Sorun yok ufaklık. Baban geldi." Gözlerimi kapattığımda bana göz kırptı.

son bir kez daha baktım. İçimdeki her şey uyanık olmak, görmek için hazır olmak istiyordu.

tüm değişiklikleri, uyurken kaçıracağımı bildiğim her anı, ama yapamadım. Bir saniye daha uykuyla savaşamazdım.

Karanlık beni buldu ve Ben'in adını hatırlayamadığım bir şarkıyı mırıldanma sesiyle uykuya daldım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

I Gray'i dikkatlice salladım, uykuya daldığı saatten çok sonra kulağına mırıldandım. Onun küçük göğsünün yükselişini hissetmeyi ne kadar sevdiğimi anlatamam.

ve benimkine karşı düş.

Bütün gün orada yatabilirdim. Gidecek bir yer yok. Yapacak bir şey yok. Kıpırdamadan yatabilir ve çocuğum kollarımdan çıkana kadar ona sarılabilirdim. Karnımın alt kısmında tanıdık bir sızı büyürken saate baktım. İlacımı alma vaktim geçmişti ama Ben bir süredir banyodaydı.

Kıpırdamadan oturdum, başka bir şey düşünmeye çalıştım. Yakında çıkacaktı. Bekleyebilirdim. Birkaç dakika sonra ikinci bir ağrı dalgası geldiğinde irkildim ve ağırlığımı dikkatlice kaydırdım. Gray'i kendimden uzaklaştırdım ve yüzünü kanepenin arkasından uzak tutmaya dikkat ederek onu yatırdım. Kollarını ve bacaklarını sıkarken karnını okşadım, yokluğumun farkındaydı ama çabucak sakinleşti.

Ayağa kalkmak için hareket ederken karnımı kavradım ve acıyı uzak tutmak için yarama baskı uyguladım. Dairenin içinde yavaşça ilerledim, her hareketim bir acı şimşeğiyle karşılanıyordu. Tezgâha ulaştığımda şişeyi aldım ve çevirerek açtım, hapımı susuz içtim.

Banyodaki duşun sesini duyamadım. *Neyin peşinde?* "Ben?" O kadar uzağa yürümem gerekmesin diye dua ederek fısıltıyla bağırdım. Hemşireler bana hiçbir dozu kaçırmamamı söylemişti; bir kez ağrıya girdikten sonra geri çıkmak daha zordu, bu yüzden sürekli takipte kalmak daha iyiydi. O ana kadar rejimime inanılmaz derecede özen göstermiştik.

Cevap vermeyince sığ bir nefes aldım ve tezgâhtan kalkıp koridora doğru ilerledim, ellerim iki yanımda

düşmemi engeller.

Yatak odasının kapısına kadar geldim ve dikkatlice iterek açtım. Sırtı kapıya dönüktü, saçları ıslak olmasına rağmen tamamen giyinmişti.

"Teşekkür ederim," dedi, iki eliyle telefonu tutarken.

Kaşlarımı indirerek bir adım daha yaklaştım. Yerde volta atarak yavaşça bir daire çizdi ve gözleri benimkilerle buluştuğunda ifadesi ciddileşti.

"Hey, dinle, gitmem gerek," dedi ve hiç uyarmadan telefonunu indirdi.

"Kiminle konuşuyordun?" diye sordum, sesim güçsüz çıkıyordu. Yüzündeki ifade - utanç, inkâr, hepsi çok tanıdıktı.

"Özür dilerim. Sadece Jason, hırdavatçıdan. Tebrik etmek için aradı."

"Neden burada saklanıyordun?" Başımı yana eğerek sordum.

Alaycı bir tavırla telefonu cebine soktu. "*Saklanmıyordum.* Gray'i uyandırmak istemedim. Çok mu gürültü yapıyordum?"

Başımı salladım. "Hayır, sadece senin için endişelendim. Artık duşun sesini duyamıyordum."

Şifonyerinin üstünden bir tarak aldı ve saçlarında gezdirdi. "Benim için endişelenmemelisin, tatlım. Kanepede dinleniyor olmalıydın." Tarağı tekrar yerine koydu ve bir kolunu benimkinin altına kaydırdı. "Bırak sana yardım edeyim. İlaç saatin gelmiş olmalı, d e ğ i l mi?"

Bizi ileri doğru çekerken irkildim, sonra çok hızlı hareket ettiğini fark etti ve yavaşladı. "Özür dilerim."

"Çoktan aldım," dedim ona, geç olduğundan bahsetme zahmetine girmeden.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," dedi ve kanepeye vardığımızda oturmama yardım etti. "Öğle yemeği ister misin?"

Gönülsüzce başımı salladım, aklım hâlâ telefon görüşmesindeydi. "Jason'la yakın olduğunuzu bilmiyordum." Şişmiş ayaklarımı destekleyebilmem için masayı bana yaklaştırdı ve arkasına bakarak mutfağa doğru yürüdü.

"Ha? Oh, değiliz. Sanırım işe geri döneceğimi söylememi umuyordu. Eleman sıkıntısı çekiyorlar. Yemi yutmadım." Bunu söylerken gözlerimin içine bakmadı -çekmeceleri karıştırmakla meşguldü- ve sonunda kesme tahtasını çıkardı.

"Yine de araması çok hoştu."

"Mhm," dedi buzdolabını açarken. Ne sakladığını ve aşırı tepki verip vermediğimi merak etmekten kendimi alamıyordum. Ben hiçbir zaman benden bir şeyler saklayan biri olmamıştı. Nate'le olan geçmişimi biliyordu, ama şimdi telefon görüşmelerini sakladığına dair bir eğilimim vardı ve bunu geçiştirmeye çalışsam da, kafamın içindeki en küçük ses en yüksek sesle çığlık atıyordu.

Doğru olmayan bir şeyler var.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Onu beslemeden önce sütü ısıttığınızdan emin olun, ancak çok sıcak olmadığından emin olmak için bileğinizde test edin. Ve onunla birlikte çalışmanız gerekebilir. Dün şişeye biraz direniyordu." Odada volta attım.

Bir gün önce her şeyi yerleştirmiş olmama rağmen, her şeyin yanımda olduğundan emin olmak için dairemi kontrol ediyordum. *Pompa, öğle yemeği, çanta.* Ağlamamak için meşgul olmaya çalışıyordum. Tek amacım buydu.

"Ben hallederim bebeğim," dedi Ben. Bir dirseğini tezgâhın üzerine dayadı ve Gray'i kollarının arasına aldı. "Sana söz veriyorum, iyi olacağız. Ve sen farkına bile varmadan evde olacaksın."

Gözlerimi sımsıkı yumarken buzdolabında bir şey arıyormuş gibi yaparak ondan uzaklaştım. İki haftalık olmasına sadece iki gün kalmıştı. Onun tadını çıkarmak için çok kısa bir zamanım olmuştu ama müşteri listem giderek kabarıyordu. Akıl sağlığım için daha fazla iş kaçırmayı göze alamazdım.

"İyi olacağını biliyorum," dedim ve arkamı dönüp onlara doğru yürüdüm. Gray'in yanaklarını okşadım, eğildim ve dudaklarımı kafa derisine bastırdım. Onun kokusunu içime çektim, her bir notanın hafızama kazınmasını istiyordum. "Özür dilerim. Sadece biraz gerginim."

"Gitmeden önce onu tekrar kucağına almak ister misin?" Ben, Gray'in bedenini bana doğru kaldırarak sordu.

Bir elimi kaldırdım. "Hayır. Eğer yaparsam," taze yaşlar gözlerimi yakarken boğazım düğümlendi, "sadece ağlarım." Artık çok geçti. Zaten ağlıyordum.

Ben'in gözleri hüzünlendi ve başını yana eğdi. "İşe bugün başlamak zorunda değilsin Palmer. Sadece bir hafta daha izin al."

"O zaman da daha kolay olmayacak," dedim. "Bu bir bandaj gibi, değil

mi? Yırtıp at." Bir damla gözyaşımı sildim ve çantalarımı kaldırarak yanından geçtim. "Ben

Telefonum yanımda, bir şeye ihtiyacın olursa araman yeterli. Öğleden sonra iki toplantım var, bu yüzden sana ne kadar mesaj atabileceğimi bilmiyorum, ama ararsan açarım ya da hemen geri ararım. Saat beş gibi evde olurum."

Ben başını salladı, telaşlanmaya başladığında Gray'le birlikte yerinde sallanıyordu. Bana ihtiyacı vardı. Beni istiyordu. Uzaklaşıyordum.

Kocamı inanılmaz derecede kıskanıyordum. Hamile olduğumuzu öğrendiğimiz andan itibaren evde kalacak olanın o olacağını biliyordum. Onun kazandığının üç katını kazanıyordum. Çocuk bakımını karşılayacak kadar bile kazanamazdı. Ben sağlık sigortası yaptırdım, onun şirketinde yoktu. Ben işimi seviyordum, o sevmiyordu.

Bunun en mantıklı seçim olduğuna dair o kadar çok neden vardı ki, ama bu o anda kızgınlık duymadığım anlamına gelmiyordu. O hala pijamalarını giymiş, bebeğini kucağında tutarken, ben iş kıyafetleri içinde, hala kanıyor ve ağrıyor, şişmiş göğüsler ve torbalanmış gözlerle, hayatımdaki her şey değiştiğinde iki hafta önce bile olmadığım kadın gibi davranmaya çalışıyordum.

Ön kapıyı açtım, taze gözyaşları görüş alanımı doldurup sürmeye çalıştığım makyajı mahvederken sesimi sabit tutmaya çalıştım. "İkinizi de seviyorum."

"Biz de seni seviyoruz anne," dedi Ben, Gray'in minik elini sallayarak. Burnumu çekerek ikisine de tekrar sarıldım. Benim dokunuşumla Gray ağlamaya başladı, ağzı yem bekleyen bir balık gibi açılıp kapanıyordu. Ben, Gray'i göğsüne kaldırarak, "Onu tuttum," diye söz verdi. "Seni yakaladım, değil mi koca adam?" Mutfağa doğru yürüdü ve ben her yönden yetersiz bir şekilde hareketsiz kaldım. Şimdiden işe geç kalmıştım ve çocuğumu besleyemiyordum. Her şeyde başarısız oluyordum.

Döndüm, kapıdan içeri adım attım ve kapıyı çarparak kapattım. Göğsümü sıkan hıçkırıklara teslim olurken sırtımı tahtaya yasladım.

Merdivenlerden inerken ağlıyor ve sümkürüyordum, bir an kendimi toparlayabileceğimi düşünürken bir an sonra arkamı dönüp çocuğuma koşmak istiyordum. Yaptığım hiçbir şey doğal gelmiyordu. Bir hata mı yapmıştık? Ben'den daha iyi bir iş bulmasını istemeli miydim? Sevdiğim bir işten vazgeçmeli miydim? Gray'i karnıma geri koymak istedim. Dokuz ay boyunca yaptığım gibi nereye gidersem gideyim onu da yanımda götürmek.

Apartmanımızdan dışarı çıktım ve bulanık bir görüşle sokağın karşısındaki arabama doğru aceleyle ilerledim. Arabaya bindiğimde vizörü indirdim, kendime baktım, makyajımı temizledim ve radyoyu açtım. Her şey yoluna girecekti. Sadece önümüzdeki sekiz saati atlatmam gerekiyordu. Ondan sonra eve dönecektim. Onu tekrar görebilecektim.

Arabayı vitese taktım, tüm dünyamdan uzaklaştıkça hissettiğim her şeyden nefret ediyordum.

Otuz dakika sonra makyajımı düzeltmiş, saçlarımı kabartmış ve yeni rujumu sürmüş olarak ofise giriyordum. Kimsenin onu sormamasını diledim. Eğer bunu düşünmezsem, belki daha az acı çekerdim.

Asansörle beşinci kata çıkarken yol boyunca cep telefonuyla yüksek sesle konuşan bir adamla sohbet etmek zorunda kalmadığım için şükrediyordum. Asansörden inip ofise girdiğimde, tanıdık, temiz koku beni çarptı ve rahatlattı.

"Palmer!" Howie, sevgili asistanım, masasından kalkarken el sallayarak seslendi. Ellerini uzatarak öne doğru koştu. "Tekrar hoş geldin! Almamı istediğin bir şey var mı?"

Çantalarıma sıkıca tutunarak başımı salladım. "Onları aldım. Teşekkürler, Howie."

"Küçük adamın daha fazla fotoğrafını görmek için sabırsızlanıyorum. Çok sevimli!" Benimle birlikte ofisime doğru yürürken geniş ve heyecan dolu bir şekilde gülümsedi.

"Teşekkürler," dedim, beklediğim kadar üzgün hissetmediğime şaşırarak. "Tekrar hoş geldin, Palmer!" Dannika ofisinden bana el sallayarak şöyle dedi

telefonu kapatırken. O da ayağa kalktı, koşarak yanıma geldi ve beni kucakladı.

Howie ofisimin kapısını iterek açtığında, "Selam aşkım," dedim. Çantaları masamın üzerine koydum ve özenle dekore ettiğim ofisime baktım. Uzak köşede, Gray'in yeni fotoğraflarıyla değiştirmek için sabırsızlandığım bir ultrason fotoğrafı vardı.

"Nasılsın?" Dannika bir yumruğunu kalçasına dayayarak sordu.

Gülümsedim, numara yapmaya çalıştım ama yüz ifadem beni ele vermiş olmalıydı. Eğildi, kollarını boynuma doladı ve sırtımı ovdu. Gözlerimi kırpıştırdım, gözyaşlarımla savaşmaya çalıştım. Gözyaşlarım dökülmeye başladığında Howie de kucaklaşmamıza katıldı ve ben yere yığılacakmış gibi hissederken ikisi de ağırlığımı tuttu.

O kadar uzun süre öyle kaldık ki neredeyse nerede olduğumuzu unutmuştum. Bir süre sonra gözlerimi silerek geri çekildim. Dannika masadan bir mendil aldı ve uzattı. Ofisin köşesindeki masaya yaslandı. "Zor," dedi, sesi anlayış doluydu. "Biliyorum kızım. Darius'u doğurduktan sonra evsiz kalacağımızı düşünmüştüm. O bebekle birkaç hafta daha evde kalabileceğim anlamına gelseydi bir kutunun içinde bile yaşayabilirdim."

Howie başını salladı. "Dan bu yüzden GloTech'i kurdu. Gracie'yi evlat edindiğimizde, ikimizden birinin evde olmak isteyeceğini biliyorduk. Öyle hissetmediğini biliyorum ama Ben onunla evde kalabildiği için çok şanslısın."

"Haklısın," dedim ona. O da haklıydı. "Biliyorum. Bu sadece... çok zor."

"Gittikçe kolaylaşıyor ama zor kızım. Sen de çok erken döndün. Hayal bile edemiyorum. Ben tam on iki hafta izin aldım ve yine de beni neredeyse öldürüyordu," dedi Dannika kollarını kavuşturarak.

"Çalışmam gerek," dedim. "Maaşsız iki hafta ve doğumdan kalan dağ gibi hastane borcu beni kesmez."

"Altı milyar dolarlık bir şirketiz ve *ücretli doğum iznini* bile karşılayamıyoruz," dedi Dannika, sesini yükselterek sessiz ofiste duyulmasını sağladı. "Bana sorarsanız tam bir çöp." Gözlerini devirdi. "Sizin için ne yapabiliriz?"

Howie, "Ne olursa," diye önerdi. "Kahve, dondurma, dikkat dağıtıcı şeyler..." "Dikkat dağıtıcı şeyler," dedim ona. "Hem de bir sürü. Ne kaçırdım?" "Cumberland'in yeni bir asistanı var-"

"Kimberly," dedi Howie ve Dannika aynı anda genizden g e l e n bir sesle.

"Yanmış bir ampul kadar parlak," dedi Dannika. "O en kötüsü," diye katıldı Howie. "Göreceksin."

Dannika ellerini göğüslerinin önünde birleştirdi. "Cumberland onun masaya getirdiklerini seviyor."

Homurdandım. "Müşteri açısından bir şey var mı? Kral düğünü nasıl geçti?" "Büyüleyici," dedi Dannika ellerini yüzünün önünde sallayarak. "Ve Senin orada olmaman konusunda çok iyilerdi. Hatta tebrik etmek için sana bir kart göndermişler." Masamı işaret etti. "Üst çekmeceye koydum."

Masanın arkasına geçtim ve anahtarlarımı kilide sokup çekerek pembe bir zarf çıkardım. Açtım ve içinden bir hediye kartı çıkmasını izledim. "Çok harikalar," dedim, gözlerim yine yaşarmıştı.

"Harikasın Palmer. O düğün için seksen saat çalıştın, sana ödenenin *iki katını* ödediler ve gelin bir tane görüp son dakikada bunu yapmak zorunda kaldığında bir keçi-yoga- resepsiyonu, *her ne haltsa*, hazırladın. Sen bir rock yıldızıydın ve tüm övgüleri hak ediyorsun."

"Teşekkürler, Dannika." Gülümsemekten kendimi alamadım. Orada olmayı ne kadar istemesem de, Dannika ve Howie çoğu gün aklımı başımda tutan tek insanlardı. Dannika ve ben ortaktık. Şirket basamaklarını birlikte tırmanmıştık ve Howie'yi üç yıl önce işe almıştım, grubumuza mükemmel bir ekleme olmuştu. Bu ikisi olmadan ne yapacağımdan emin değildim.

Howie'nin gözleri parladı. "Oh! Ve söylemeyi unuttuk, bu öğleden sonra görüşeceğiniz müşteri-"

"Hayır, tahmin etmesini sağla!" Dannika elini uzatarak şöyle dedi. "Tahmin mi? Oh, Tanrım, bilmiyorum!" Bekleyerek söyledim.

"Tahmin et!" Dannika talep etti. "Rüya müşteri, *rüya* bütçe, rüya iş."

Howie kaşlarını şakacı bir şekilde oynatarak, "Rüya gibi müşteri," dedi.

İkisine kıkırdadım, belli ki hallerinden memnunlardı. "Daha önce birlikte çalıştığım biri mi?"

"Asla. Şirket için yeni bir müşteri ve özellikle seni istedi," dedi Dannika beni göstererek.

Sandalyeme çöktüm ve çantalarımı yere bıraktım. "Kim o? Söyle bana!"

"Grant Anderson!" Howie neredeyse sevinçten zıplayarak ağladı.

"Ne?"

"Grant Anderson dedi bebeğim," diye bağırdı Dannika neşeli bir çığlıkla, kollarını havaya kaldırarak. "Kırk yaş üstü, kırk yaş altı, Oceanside'ın önde gelen dört girişiminden üçünün CEO'su, çok zengin, şeytani derecede yakışıklı ve senden Anderson Enterprises'ın üçüncü yıldönümü partisini planlamanı istiyor. Gelen kutunuzda bir e-posta var ama sanırım tam olarak söylediği şuydu..."

Cümleyi onun yerine tamamlayan Howie'ye baktı, kollarını iki yana açmıştı. "Hiçbir masraftan kaçınmayın!"

"Şaka yapıyorsunuz. Hadi ama, yeni bir anneye sataşmak hiç komik değil," dedim ve bilgisayarı başlatmak için faremi hareket ettirdim.

Dannika masumiyetini göstermek için ellerini kaldırarak, "Tanrı şahidim olsun ki," dedi.

"Neden ben?" Gelen kutumda okunmamış iki yüz seksen üç e-posta vardı. Kaydırmaya başladım.

"Oceanside'ın *diğer* önde gelen girişiminin CEO'su olarak Dan, Anderson'ın katıldığı bir bağış toplama etkinliğinde yıldönümü partisini sizin planlamanızı istediğine dair birkaç ipucu vermiş olabilir. Anderson her zaman GloTech'i geçmek ister. İki gün sonra telefon geldi."

"Aman Tanrım, onu öpebilirim!" Sonunda e-postaya ulaştığımda ağlıyorum. "Ben ve ben ikinizi güzel bir akşam yemeğine çıkaracağız, biliyorsun değil mi?"

Howie gülümsedi. "Gerek yok... ama ısrar edersen biftek yeriz." Göz kırptı. "Her neyse, Anderson seninle çalışacağı için çok heyecanlı ve Cumberland de tabii ki anlaşmayı yaptığımız için çok heyecanlı. Eğer bu işi başarabilirsen, Cumberland'ın kraliyet ailesi olacaksın."

"Zaten öyle," dedi Dannika. "Bu yüzden en iyi müşterileri o alıyor." Sesini alçalttı. "Bu anlaşmadan sonra, sonunda ayrılıp kendi şirketimizi kurmak için yeterli paramız olacak. Ve onun gönderdiği müşteriler Cumberland'a değil *size* gelecek."

Yutkundum. Mezun olduğumuzdan beri konuştuğumuz bir şeydi ama yine de çok gerçekçi gelmiyordu. Özellikle de şimdi, bir bebekle. Sadece sigorta bile düşünmek bile istemediğim kadar uzun süre orada çalışmamı sağlayacaktı. "Belki," dedim.

"Hadi bebeğim. Bunu halledeceğiz." Dannika masamın üzerinde en sevdiğim alıntının bulunduğu çerçeveye dokundu.

Eğer risk almazsanız, her zaman risk alan biri için çalışırsınız. - Nora Denzel

Üç çocuğu olan ama kocası avukat olan Dannika'nın riskleri benimkilerle aynı değildi. Girişimimizdeki payımı bir yıldan uzun bir süredir biriktirdiğimi bilseydi çok üzülürdü ama bunu ona söyleyecek cesareti kendimde bulamıyordum. Riskler beni hâlâ korkutuyordu. Ne kadar cesur olmak istesem de, konfor alanım o kadar da kötü bir yer değildi.

Cevap veremeden Bay Cumberland'ın kapımda belirdiğini gördüm. "Palmer, tekrar hoş geldin. Seni özledik."

"Evet, sen tam bir kahramansın Palmer. Vücudundan kelimenin tam anlamıyla bir insan çıktıktan sonra *iki haftadan kısa bir süre* içinde işe geri dönmek," dedi Howie kelimeleri telaffuz ederek. "Doktorun sana izin vermeden önce bile."

Bay Cumberland coşkuyla başını salladı, yorumların alaycı olduğunu fark etmemiş ya da umursamamıştı. "Palmer bir savaşçıdır, her zaman da öyleydi."

Dannika kızgınlığını gizleme zahmetine girmeden gözlerini devirdi. "Daha fazla izin alabilseydi gerçekten yazık olurdu, değil mi?"

"Neden böyle bir şey yapmak istesin ki?" diye sordu. "Bugünkü müşteri toplantınızı size zaten söylediler mi? Büyük olay!" Parmaklarını birbirine sürterek çok para kazanacağımı, dolayısıyla *kendisinin* de çok para kazanacağını işaret etti.

"Grant Anderson'dan bahsettiler, evet," dedim kibarca gülümseyerek. Karşımda duran adamdan nefret etmek için yeterli enerjim yoktu. Ne bana ücretli izin vermek istemediği için, ne Gray'den bahsetmediği için, ne de benden hemen işe koyulmamı beklediği için. Sadece içimde yoktu. Dannika'nın kaşları havaya kalktı ve haklı olduğunu kabul etmemi istediğini biliyordum. Kendi işimiz olsaydı, istediğim zaman evden çalışabilirdim. Bana izin vermek için fazladan müşteri alabilirdi. Gri.

Bir gün...

Bay Cumberland masamın önüne oturdu. "İkinizle bu ayki rakamlar hakkında konuşmam gerekiyordu. Howie, Ethan'ı içeri gönderebilir misin?"

"Elbette," dedi Howie, onun kovulduğu anlaşıldığında ofisten geri adım atarak.

Zaten bir iş toplantısındaydık.

Tekrar hoş geldiniz.

"Logonuzun buzdan heykeli konusuna kesinlikle bakabilirim. Oceanside'da bu işlerle uğraşan bir şirket var. Yaptıkları işi seveceksiniz. İsterseniz Anderson Enterprises adını ve ardından aşağıdaki logoyu yapmalarını bile sağlayabiliriz. Aralarından seçim yapabilmeniz için birkaç seçenek hazırlamalarını sağlayabilirim."

Grant Anderson başını salladı, gözleri telefonundaydı. Gerçekten dinlemiyordu ve sürekli bir şeyleri tekrar etmemi istiyordu.

"Bu işe yarıyor mu?"

"Evet, evet, kesinlikle. Sadece göndermelerini söyleyin."

"Tamam, harika," dedim iç çekerek. Saat üçü geçiyordu ve göğüslerim sütle şişmişti. Umutsuzca süt pompalamam gerekiyordu ama toplantımız beklediğimden uzun sürmüştü. "O zaman sadece yemek listesinin üzerinden geçmemiz gerekiyor ve sanırım tüm temel bilgileri aldık."

"Servis edilmesini istediğim her şeyi zaten seçtim. Şuradaki pakette var," dedi ve elini bana doğru salladı. "Şimdi, garsonları siz mi tutuyorsunuz?"

"Evet, daha önce de belirttiğim gibi, taşıma işini biz halledeceğiz-" "Bir dakika-"

Telefonuna cevap vermek için elini kaldırdı. "Alo?"

Şok içinde başımı geriye attım. Ciddi olamazdı.

"Hey, hayır, üzgünüm, bir şeyin ortasındaydım. Durum nedir?" Durakladı. "Şaka mı yapıyorsun? Evet, aramalıyız. Geçen geceki kızı da ara... Adı neydi?" Bir duraklama daha. "Hayır, Cincinnati'den olan. Evet, işte o." Yine bir duraklama. "Jeti alacağız."

Parmaklarımı konferans odasındaki masanın üzerine vurdum, göğüslerim o kadar gergin, kaşıntılı ve rahatsızdı ki her an sızıntı yapacağımı biliyordum. Bu, iki saat süren toplantımızda cevapladığı üçüncü telefondu ve sadece bir saat için planlanmış olmamıza rağmen yapmamız gerekenlerin ancak yarısını yapabilmiştik.

Bu müşteri önemli.

Bu müşteri hayatımı değiştirebilir. Bu müşteri sinir bozucu.

"Aman Tanrım, yapmadın mı? Tamam, evet, bana ne olduğunu anlatmalısın." Durakladı ve bir kahkaha attı. "Ölürdüm."

Öfke içime yayıldı ve sonunda daha fazla dayanamadım. Sandalyemi geriye iterek masadan kalktım. Eşyalarımı aldım.

"Hey-hey-ho-hold up. Bekle." Parmaklarını hoparlörün üzerine koydu. "Sadece bir dakika sürecek," diye söz verdi, çoktan konuşmasına geri dönmüştü. "Kusura bakma dostum."

"Hayır, bir dakika bile sürmez," dedim başımı sallayarak. Dikkati tekrar bana çekildi.

"Affedersiniz?"

"Bana bir saat ayırmıştınız ama şimdi iki saat oldu." Haklı olduğumu bildiğim halde saatime baktım. "Bildiğiniz gibi ben Güney'de en çok aranan etkinlik planlayıcılarından biriyim Bay Anderson. Eğer bu toplantı için vaktiniz yoksa, yeniden planlamanızı rica edeceğim. Kendi adıma, burada daha fazla oturacak vaktim yok. Yeterince zamanımı harcadınız." Gözleri göğsüme kayarken, açık renkli blazer ceketimi örtmek için klasörlerimi göğsüme doğru kaldırdım.

Telefonu bıraktı, şok olmuş görünüyordu. "Bu partinin şirketiniz için ne kadar önemli olabileceğinin farkında olduğunuzu sanmıyorum Bayan Lewis. Sanırım

Biraz uzun koşmak sizin için buna değer."

"Şey-" Topuklarımı sıktım. Cumberland beni öldürecekti. "Yanlış düşünmüşsün. Oturup onları ezip geçmenize izin verecek planlamacılar bulabilirsiniz ama ben onlardan biri değilim. Benim zamanım değerli Bay Anderson ve ilgilenmem gereken başka müşterilerim var. İşinizi kaybetmek benim için dünyanın sonu olmayacak, ancak zamanımı ve dikkatimi kaybetmek partinize zarar verebilir. Ben bu işin en iyisiyim, yani oturup bu şekilde muamele görmek zorunda değilim. Eminim insanlara istediğiniz gibi davranmaya alışmışsınızdır ama ben sizin çalışanlarınızdan biri değilim. Bu komisyon benim için *o kadar da* önemli değil, sizi temin ederim. Yarım saat içinde bir toplantım var ve hazırlanmam gerekiyor. Zamanınız doldu."

Masadan kalkarak ekranındaki bir düğmeye bastı ve bir an için Bay Cumberland ile konuşmayı talep edeceğini düşündüm.

"Benimle böyle konuşmaya iznin var mı?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. Gerçek şu ki, hiçbir fikrim yoktu. Gerçek şu ki, umurumda değildi. Bu işe ihtiyacım vardı,

Ama Cumberland'ın beni kovmasına imkan yoktu. Şirketin müşteri listesinin yarısından fazlasını ben oluşturmuştum. İşimde delicesine iyiydim. Ama şu anda sağlığım her şeyden önce gelmeliydi. Pompalamam gerekiyordu ve bu bekleyemezdi.

"Sanırım öğreneceğiz," dedim, gözlerimi onunkilere kilitleyerek. Hiç tereddüt etmedim. Elimi uzatıp kapıya doğru işaret ettim. En azından onunla tanışmanın güzel olduğunu söylemeliydim ama değildi ve yalan söylemeyi planlamıyordum.

Ceketini düzeltip masanın etrafında yürümeden önce telefonunu cebine soktu. Önümde durduğunda elini uzattı. Ona baktım.

"Zamanınızı boşa harcadığım için çok üzgünüm Bayan Lewis. Sekreterime ne istediğime dair detayları e-posta ile göndermesini söyleyeceğim." Dumanlı gözlerini benimkilere dikti, dudaklarında hafif bir sırıtış vardı.

"Beni hâlâ işe alıyor musun?" Elini kabul ederek sordum. Elimi sıkıca tuttu ve ciddiyetle başını salladı.

"Ben de bulunduğum yere insanların beni ezip geçmesine izin vererek gelmedim. Dövüşçü tavrınıza saygı duyuyorum Bayan Lewis. Dövüştüğünüz kişi ben olsam bile."

Ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım.

"Eğer buradan ayrılmaya karar verirsen, bana haber ver. Senin gibi düşünen insanlar için boş yerlerimiz var."

"Teşekkür ederim. Yakında kendi işimi açacağım," dedim. Ona neden söylediğimi bilmiyorum. Belki de daha fazla övgü kazanmak için. Belki de ona ihtiyacım olmadığını göstermek için.

"Yatırımcıya ihtiyacınız varsa..." Cebinden bir kart çıkardı.

"Teşekkür ederim, Bay Anderson." Birden patlamamdan dolayı inanılmaz derecede utandım.

"Geri adım atmayın, Bayan Lewis. Bahse girdiğim şey savaşçı ruhunuz. Sakın kaybetmeyin." Bu sözlerle yanımdan geçip gitti, telefonu çoktan çıkmıştı ve gitmişti.

Dannika ofisinden başparmağını kaldırmış, yüzünde bir soru ifadesiyle ayağa kalktı. Yere baktım, ceketimdeki koyu lekeleri fark ettim. Konuşacak zamanım yoktu. Aceleyle kendi ofisime gidip çantalarımı aldım, sonra da onunkine doğru yürüdüm. Bay Cumberland'ın ofisinin önünden geçerken cam duvarlara baktım. Ofisi diğer ofislerin iki katı büyüklüğündeydi ama bizimkinin aksine onunki boştu. Kişisel değildi. Sade. Duvarlarında övüneceği bir ailesi ya da arkadaşı yoktu. Telefon görüşmesinden başını zorlukla kaldırdı ve ben yanından geçerken bana el salladı.

"Ben çıkıyorum," dedim ona. Kolumu göğsümün önünden çektiğimde gözleri lekelere gitti.

"Aman Tanrım. Cekete ihtiyacın var

mı?" "Sende var mı?" Ben sordum.

Ayağa fırladı, sandalyesinin arkasından kendininkini çıkardı ve bana sardı. "İşte böyle. Ne oldu?"

"Anlaşmayı yaptık ama beklediğimizden daha uzun sürdü," dedim. "Yarın sana bilgi veririm, tamam mı? Sadece arabaya gitmem gerekiyor."

"Gerekirse araba kullanırken pompalayın. Bunu birçok kez yapmak zorunda kaldım." "Cumberland'e erken ayrılacağımı haber verir misin?"

"Tatlım, az önce yılın en büyük müşterisini kaptın. Cumberland ayaklarını öpüyor olmalı." Saç örgülerini omzunun üzerinden atarak kıkırdadı. "Eve git ve o bebeği benim için kucakla, tamam mı?"

Başımı salladım ve tam da bunu yapmayı planlayarak ofisten çıktım.

Otuz beş dakika sonra apartmanın önüne paralel park ettim ve dökmemeye dikkat ederek pompamdan süt torbalarını çıkardım. Onları dikkatlice soğutucuya yerleştirdim, göğüslerimi tekrar sütyenimin içine soktum ve arabadan indim. Sessiz sokağı geçtim ve anahtarımı çevirerek merdivenleri hızla çıktım.

Daire ürkütücü derecede sessizdi.

"Ben?" Fısıltıyla seslendim, çantalarımı kanepenin üzerine bıraktım. Oturma odasından ve mutfaktan geçip koridordan aşağı inerek yatak odasına yöneldim. "Siz uyuyor musunuz?" Yatak odasının kapısını iterek açtım, kanım donmuştu. *"Ben?"*

Oda boştu. Koridora geri döndüm ve banyonun kapısını iterek açtım. O da boştu. Neredeydiler?

Çocuk odası sessizdi, hiçbir yerde yaşam belirtisi yoktu. "Ben?" Daha yüksek sesle seslendim.

Nerede olabilirlerdi?

Mutfağa geri döndüm ve buzdolabını açtım. Gray'in sütü hâlâ dolaptaydı, sadece iki poşet eksikti.

Cebimden telefonumu çıkardım ve son aramalar bölümünde onun adına tıkladım. Telefonu kulağıma götürürken ellerim titriyor, buz gibi bir korku vücuduma yayılıyordu. Bir şeylerin kesinlikle yolunda gitmediğine dair rahatsız edici his geri dönmüş, şüpheli telefon görüşmesinin anısıyla çirkin başını kaldırmıştı.

"Selam, ben Ben. Üzgünüm, şu anda telefona gelemiyorum..." Boğazımda bir yumruyla telefonu kapattım.

Bebeğim nerede?

BEŞİNCİ BÖLÜM

I numarasını tekrar aradım, bu sefer kapıya doğru yürüyordum. Karakola gitmeye, 911'i aramaya, bir şeyler yapmaya hazırdım. Herhangi bir şey. Her şey aynı anda hem aşırı tepki hem de yetersiz tepki gibi geliyordu.

Sesini duymadan önce bir kez çaldı. Bu sefer bir kayıt değildi. "Alo?"

Sesi içimde şok dalgaları yarattı. *"Ben?"*

"Palmer? Sorun ne?" diye sordu, sesi endişe doluydu.

"Neredesin sen?" Titreyerek sordum.

"Gray'i parka götürdüm... Sen neredesin?"

"Parka mı? Daha iki haftalık bile değil, Ben."

"Onu kaydırağa ben bindirmedim Palm. Sadece evden çıkıp biraz temiz hava almak istedim. Sen iyi misin?"

"Hayır, iyi değilim. Evdeyim ve sen gittiğin için çıldırıyorum." "Evde misin?" diye sordu nefes nefese kalmış bir sesle.

"Evet, eve erken geldim ve sen gitmiştin."

"Özür dilerim bebeğim," dedi hafif bir kıkırdamayla. "Neredeyse eve geldik. Siz gelmeden önce evde olmayı ve akşam yemeğini pişirmeyi planlıyordum."

Kanepeye uzandım. "Çok korkmuştum, Ben." "Ne oldu sanıyorsun? Kaçtığımızı mı?"

"Ne düşüneceğimi bilemedim."

"Bebek arabası kayıptı," dedi ve ben de köşedeki yepyeni yeşil bebek arabasının daha önce durduğu yere baktım. "Onu bir yere götürdüğümü bilmen gerekirdi."

"İkisinin ilişkili olduğunu bilmiyordum."

Beni güldürmeye çalışarak homurdandı. "Bekle, yani birinin ikimizi kaçırdığını ve başka birinin de içeri girip bebek arabasını çaldığını ve bu ikisinin alakasız olduğunu mu düşündün?"

"Senden nefret ediyorum." Güldüm. "Tanrım, çok endişelendim."

"Seni endişelendirdiğimiz için özür dilerim, tatlım. Şimdi binaya doğru yürüyorum. Bir dakika sonra görüşürüz."

Ayağa kalktım, gözyaşlarımı sildim ve çantamı portmantoya astım. Soğutucuyu kaptım, süt poşetlerini dondurucuya yerleştirdim ve sadece seçtiğim öğle yemeğini paketinden çıkardım. Kapının dışında ayak seslerini duyduğumda kalbim sevinçle kabardı ve içeri adım attığında yine ağlayabilirdim. Gray'i kollarımın arasına aldım, o kadar korkmuştu ki ağlamaya başladı ama ben olduğumu anlayınca hemen sakinleşti.

"Seni özledi anne," dedi Ben. Beyaz, kurumuş süt lekelerinin göründüğü gömleğime baktı. "Ne oldu?"

"Bir müşteri toplantısı çok uzun sürdüğü için sızdım."

"Cumberland, tedarikinizi sürdürmek için bir programa uymanız gerektiğini biliyor," dedi.

Bu kadar kolay olması gerektiği konusundaki ısrarı karşısında gözlerimi devirdim. "Cumberland benim erzağımla daha az ilgilenemezdi ama bu onun hatası değildi. Her ne kadar bunu kabul etmekten nefret etsem de."

"Öyle bile olsa, bebeğim. Hakların var. Ne olursa olsun, tedarikini sürdürmek zorundasın. Gray için en iyisi bu."

"Biliyorum," diye tersledim, kendimi azarlanıyormuş gibi hissediyordum. Bebek arabasını katlamadan yanımdan uzaklaştırırken ona baktım. "O da ne?" Bebek arabasının altındaki sepette, üstünden yeşil kağıt mendil sarkan küçük, mavi bir çanta vardı.

Yere baktı ve yüzünde bir korku belirtisi gördüğüme neredeyse emindim. "Bu mu?" Çantayı çıkardı ve havaya kaldırdı. "Jason daha önce getirmişti. Gray için bir hediye."

"Ne oldu?"

Kâğıt mendili çıkardı ve karnında sevimli, gülümseyen bir Dünya olan küçük bir tulum ortaya çıktı. **Merhaba, ben burada yeniyim.**

Sert bir gülümsemeye zorladım. "Çok tatlı. Bu onun için gerçekten çok tatlı."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Umarım bu cüsseye hâlâ sığabilir." Güldü ve Gray'in karnını okşadı.

"Neden parka giderken yanında götürdün?" Ben yanımdan geçerken sordum.

Ben.

Geri döndü. "Ne-oh, ben yapmadım. Yani, getirdim ama... buraya getirdiğini söylediğimde, ona dışarıda rastladığımı kastetmiştim. Buraya getiriyordu ama bana söylememişti. Onu binadan çıkarken yakaladım ve tekrar yukarı gelmek zorunda kalmak istemedim."

Başımı salladım ama inanmadım. Geçmişteki ilişkim yüzünden içgüdülerime karşı çok sert savaşıyordum. Burada yeri yoktu. Nate Nate'di, Ben de Ben'di ve aynı değillerdi. "Lütfen ona benim için teşekkür ettiğini söyle. Dur, ellerimi yıkayayım. Onu beslemek istiyorum."

Aceleyle lavaboya gittim ve Ben'in yanına dönüp oğlumu kucağıma almadan önce ellerimi fırçaladım. Kanepeye uzandım, açlıkla sallanan başını mutlulukla yerine getirdim.

Ben kendine bir bardak su hazırladı ve yudum yudum içtikten sonra elinin tersiyle alnını sildi. "Akşam yemeği için pizza düşünüyordum. Sana ne iyi gelir?"

"Pizza iyi," dedim parmağımı Gray'in yanaklarına sürterek. Bütün gün ilk kez kendimi huzurlu hissediyordum.

"Mükemmel. Başlamadan önce bir duş alacağım." Bununla birlikte koridorda kayboldu ve Gray ile beni yalnız bıraktı. Suyun aktığını duyana kadar bana merhaba öpücüğü vermediğini fark etmemiştim. Bu bir ilkti.

Ben bilgisayarımda bir şeyler yazarken BEN ve GRAY koltukta mışıl mışıl uyuyorlardı. Anderson'ın sekreteri isteklerinin bir listesini göndermişti ve ben de onun etkinliği için teklifimi hazırlamakla meşguldüm. Kolaylıkla çeyrek milyona mal olacaktı. Fatura her yeni tahminle yükselmeye devam ederken ürperdim. Yarım gün sürecek bir etkinlik için benim maaşımdan daha fazlaydı. Bazen işim beni hasta ediyordu.

Göğsünde Gray ile huzur içinde uyuyan kocama baktım. Bana haber vermeden evi terk etmeleri beni rahatsız etmiyormuş gibi davranamazdım ama kızmak da mantıksızdı. Onun bakımından Ben sorumluydu. Elbette bana haber vermeden bir yerlere gideceklerdi. Öyleyse neden beni bu kadar rahatsız ediyordu?

Dizüstü bilgisayarı kapatıp sehpanın üzerine bıraktım ve ayağa kalktım. Ben bulaşıkları bitirmişti ama bulaşık havlusu tezgahın üzerinde duruyordu. Onu aldım ve

banyoya doğru yürüdü. Kıyafetleri yerde duruyordu. Sabah onları alacağını biliyordum, bu artık benim işim değildi, ama yine de beni rahatsız ediyordu. Yerde bir yığın kirli kıyafet dururken güzel, lüks bir banyoya giremezdim. Onları toplayıp sepete koymak için yatak odasına doğru yürüdüm ama sepetin çoktan dolup taştığını fark edince inledim. Bir şeyler hazırlaması gerekiyordu ama çok yorgundu. Öfkeyi zihnimden uzaklaştırdım ve yığının tepesindeki tükürükle kaplı gömleğe hüzünle gülümsedim.

İç çekerek çamaşır sepetini koridora çıkardım ve çamaşır makinesini açtım. Önce bulaşık havlusunu attım, sonra pantolonunun cebine uzandım ve pantolonunu ve gömleğini de içine atmadan önce bozuk para, bir mendil ve bir fiş çıkardım. Yığını kurutucunun üstüne koydum ve bizim giysilerimizi Gray'inkilerden ayırarak sepeti karıştırmaya başladım. Çamaşırlar yıkanmaya başlandığında fişi aldım, atmaya hazırdım ve para üstünü Gray'in kumbarasına atacaktım ki fişi inceledim.

Gary's Grill

O gün öğlen için tarih atılmıştı. Öğle yemeği için durmuştu.

Burayı hiç duymamıştım ama adres parktan birkaç blok ötede olduğunu gösteriyordu. Gözlerim fişi takip etti, midemde bir batma hissi vardı.

Neden iki yemek sipariş etmişti?

Kendimi keskin bir nefes almaya zorladım. Panik yapamazdım. Yatak odamıza geri döndüm ve titreyen ellerimle çamaşır sepetini kaldırdım, ardından oturma odasına dönmeden önce fişi pijama pantolonumun cebine soktum. Koluna dokundum ve kıpırdanmasına neden oldum.

Burnunu çekti, gözlerini açmadan önce ovuşturdu. Önce bana, sonra odaya, sonra da Gray'in yattığı göğsüne baktı.

"Yatmaya hazır mısın?" diye sordum.

Gray'i kaldırdığımda "Mhm," dedi. "Özür dilerim, uyuyakalmak istememiştim." "Uzun bir gün geçirdin."

"Seninki kadar uzun değil," dedi, oturabilmek için ağırlığını kaydırarak. "Gösteriyi bitirdin mi?"

Başımı salladım. "Sen horlamaya başlayınca kapattım. Zaten ilgilenmem gereken e-postalarım vardı ve bunları kaçırmanı istemedim."

Yanağımdan öptü. "Teşekkürler bebeğim." Ayağa kalktığında gerindi, sonra sehpadan kahve fincanını aldı ve lavaboya doğru yürüdü. Hareket etmediğimi fark edince bana doğru geri yürüdü. "Her şey yolunda mı?"

"Bugün neler yaptın?" Sesimi göğsümde hissettiğim ağırlıktan daha hafif tutmaya çalışarak sordum.

"Ne demek istiyorsun?" Karşımdaki sehpaya oturdu, uykulu olsa da endişeli görünüyordu.

"Sen dışarıdayken."

"Biz... parka gittik. Biraz yürüdük... mahallede dolaştık."

"Bu kadar mıydı?"

Gözlerini bana dikti, yüz ifadesi kahkaha ve şaşkınlık arasında gidip geliyordu. "Sanırım... Neden sordun?"

Ellerimi göğsümde birleştirdim. "Yemek için dışarı çıktın mı?"

Bir an hareketsiz kaldı, sonra yüzünü tanıma ifadesi kapladı. "Parkın yakınındaki küçük bir restoranda öğle yemeği yedim, evet. Nereden biliyorsun?"

"Sadece sen mi?"

"Gray'i ben aldım tabii ki. Her ne kadar geride kalmak istese de... Palmer, beni korkutuyorsun. Bu ne demek oluyor?" Dizime uzandı, parmağı pantolonumdaki deseni izliyordu.

Cebimden fişi çıkardım. "İki öğün yemek yiyecek kadar aç mıydınız?"

Faturaya uzanıp okurken kaşları birbirine çarptı. Başını kaldırıp bana baktığında gözleri kocaman olmuştu. "Unutmuşum, özür dilerim. Ben...bir şeyler ödedim, ya da her ne deniyorsa. Orada bir kadın vardı ve yanında dört ya da beş yaşlarında küçük bir kız vardı. Kızın yemeğini sipariş etti ama kendi yemeğine yetmedi. Kendimi kötü hissettim. Sadece birkaç dolardı, Palm. Senin için sorun olacağını düşünmedim."

Ona bakarken ellerim titriyor, midem bulanıyor, ona güvenip güvenmeyeceğime karar vermeye çalışıyordum. Güvenmemem için bana hiçbir sebep vermemişti. Şüpheli telefon görüşmesi dışında sanırım.

"Sana parasının yetmediğini mi söyledi?"

"Hayır. Tabii ki değil. Dilenci gibi bir şey değildi. Teklif ettiğimde almak bile istemedi." Başını salladı ve masadan kalktı. "İki yemek sipariş etmişti ama toplamı söylediklerinde kendi yemeğini çıkarmalarını istedi. Düşündüm ki... eğer orada yeterli parası olmayan siz olsaydınız birilerinin size yardım edeceğini umardım." Yeterince mantıklıydı, bunu inkâr edemezdim. "Baba olmak beni yumuşattı sanırım," diye alay etti. "Kızgın değilsin, değil mi? Senin paran olduğunu biliyorum."

"Bu *benim* param değil, Ben. Bunu konuşmuştuk. İkimizin parası. Ve tabii ki kızgın değilim. Sadece... Beni aldattığından falan endişelendim."

Yüz ifadesi şokla dondu ve başını bir kez daha sallayarak alnı benimkine değecek şekilde eğildi. "Hey," dedi. "Seni asla aldatamam. Ben o adam değilim Palmer. Bunu biliyorsun. Geçmişte incindiğini biliyorum... ama bunu sana asla yapmam. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım, gözlerimin dolduğunu hissettim. Geçmişim hakkında konuşmaktan nefret ediyordum ama ikimiz de bunun o zaman yaptığım her şeyi etkilediğini biliyorduk. Sekiz yıllık bir ilişkiden sonra aldatılmak, bildiğinizi sandığınız her şeyin paramparça olmasına neden oluyor. Daha yeni yeni kendimi kabullenmeye başlamıştım. Ben'in bir yıl önce ortaya çıkması, Ben'in beni sevdiği gibi sevmesi... Bu beni kurtardı. O beni kurtardı. Gray bizim sürprizimizdi ama Ben kaçmamıştı. Her şeye rağmen beni sevmişti. Benimle evlendi. Büyüyen göbeğime ve kusurlarıma rağmen bana aşık olmuştu. Kendimi her zamankinden daha aptal hissediyordum. Tabii ki aldatmıyordu. "Özür dilerim."

"Üzgün olmana gerek yok, tatlım. Sadece bana güven, tamam mı? Aldatmak için hiçbir nedenim yok. Sen mükemmelsin." Alnımdan öptü, sonra dudaklarımla buluşmak için çenemi kaldırdı. Ben de onu öptüm, bağırsaklarımdaki buz hızla ısınıyordu. Henüz seks yapmamıza izin verilmemişti, bu da durumu daha da işkenceye dönüştürüyordu. Ellerini boynuma doğru kaldırarak öpüşmemizi uzattı. Ayrıldığımızda alnını bir saniye daha benimkine yasladı. "Seni seviyorum."

"*Seni* seviyorum," dedim ona.

"Şimdi, üçümüz yatmaya ne dersiniz?" diye sordu, bir esneme ve kahkaha ile ayrıldı. Ben de aynı fikirdeydim, esnedim ve onu yatak odasına doğru takip ettim.

Ben'i sevdim. Ben'e güveniyordum. Ama bana daha önce de güvendiğimi ve yandığımı hatırlatan o rahatsız edici duyguyu inkâr edemezdim.

ALTINCI BÖLÜM

Ertesi sabah, bir önceki güne göre daha az gözyaşı dökerek ön kapıdan çıktım. Sızıntıların görünmesini engellemek için koyu renkli, desenli bir gömlek seçmiştim. Daha hazırlıklıydım, başıma ne gelirse gelsin üstesinden gelmeye hazırdım.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Caddeyi geçip arabama bindim ve dairemizin penceresine baktım. Perde kıpırdadı, belki el sallayacaklardı ama kimse yoktu. Midemdeki çukur geri gelmişti. Gittiğimi görmek için beni mi izliyordu?

Başıma gelen onca şeyin ağırlığını taşımak istemiyordum. Yaşadığım her ilişkide korku içinde olmak istemiyordum ama hissettiklerimle başa çıkmak zorundaydım. Ben'in beni aldatmadığını kendime kanıtlamalıydım.

-Aldatmayacaktım. Ona güvenmeliydim, ama güvenebileceğime kendimi inandırmalıydım.

Yine de apartmandan uzaklaştım, ancak işe gitmek için sola dönmek yerine bir sokak daha yukarı çıkıp U dönüşü yaptım. Başka bir apartmanın otoparkına girdim ve ziyaretçi park yerine park ettim. Cumberland'e mesaj atarak biraz gecikebileceğimi bildirdim. Ne kadar oturup beklemem gerektiği, hatta ne kadar oturup beklememe izin verileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Boğazımdaki yumru kaybolana kadar, sanırım.

Şansıma -ya da şanssızlığıma, nasıl bakarsanız bakın- uzun süre beklemem gerekmedi. Yirmi dakika geçtikten sonra apartmanımın ön kapısı açıldı ve tanıdık kireç yeşili ve gri bebek arabasının görüş alanıma girmesini izledim. Ben köşeyi dönerken telefonuyla konuşuyordu, onu izlediğimden habersizdi.

Gözden kaybolduğunda arabayı kenara çektim, yavaşça sürdüm ve mesafemi koruyarak ondan dakikalar sonra sokakları döndüm. Parkın yanından geçti, durmadı ve bir sonraki apartman setine doğru ilerlemeye devam etti. Birini ziyarete mi gidiyordu? Eğer öyleyse, kimi? Ailesi eyalet dışında yaşıyordu ve bildiğim kadarıyla Oceanside'da hiç arkadaşı yoktu. Görünüşe göre yanılmışım.

Apartmanın önünden geçmeye devam etti ve sonunda nereye gittiğini anladım. Kırmızı ve beyaz tabela göründü. **Gary's Grill.**

Yeniden boyanması gereken donuk, beyaz park yeri çizgileri olan ve çatısındaki havalandırmadan dumanlar tüten yıkık dökük, modası geçmiş bir binaydı. Benim tercih edeceğim bir yer değildi. Mutfağın görülebildiği bir tente vardı; sipariş verip içeride ya da dışarıda yemeyi seçebiliyordunuz. Ben, Gray'le birlikte piknik masasına doğru yürüdü ve dışarıda bir yere oturdu.

Beyaz bir iş minibüsünün arkasına paralel park ettim, görüşüm sadece kısmen engellendi. *Ne yapıyorlardı?*

Ellerimi kucağımda kavuşturmuş, Ben'in telefonla konuşmaya devam etmesini ve arada sırada Gray'i yatıştırmak için ellerini bebek arabasına sokmasını huzursuz bir hisle izliyordum.

Birkaç dakika sonra Ben ayağa kalktı, gözleri uzaktaki bir şeye kilitlenmişti. Yüzündeki gülümseme geniş, sıcak ve son derece yürek parçalayıcıydı.

Bakışlarını şehrin karşı tarafından yaklaşan bir kadının olduğu yere kadar takip ettim. Çilek sarısı saçları vardı, kökleri koyu kahverengiydi ve mavi kot şort ile sütyensiz, küçük, beyaz bir tişört giymişti. Yaklaştıkça gülümsüyordu, kocam onu kucaklamak için çekerken kollarını uzattı.

Olaylar gelişirken dehşet içinde izledim. *Bir daha olmaz. Lütfen, bir daha olmasın.*

Hasta olacaktım, bundan emindim. Piknik bankında Ben'in yanına oturmasını izlerken vücudum gergindi, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu, ikisi de bebek arabasındaki bebeğime mırıldanıyorlardı. Bir kolunu onun etrafında tutuyor, o uzanıp Gray'e dokunurken gururla gülümsüyordu.

Ellerim yumruk oldu, tüm vücudum adrenalin ve öfkeyle titriyordu. İçimdeki her şey kapıyı itip açmak, oraya koşmak, bebek arabasını alıp kaçmak istiyordu ama sakin kalmalıydım. Daha iyisini yapmalıydım, geçen seferkinden daha iyi olmalıydım.

Nate'i aldatırken yakaladığımda kendimi tamamen aptal durumuna düşürmüştüm. O barda olay çıkarmak bana bir şey kazandırmamıştı. Ben

Bu sefer kendimi kontrol etmek için. Hatalarımdan ders alacağım.

Telefonumu çıkardım, mesajlarımdan onun adına tıkladım ve yavaşça bir şeyler yazdım. Titreyen ellerim birçok hata yapmama neden oldu ama sonunda mesajı hazırlamıştım. *Gönder.*

O nasıl?

Ben'i dikkatle izledim, mesajın geldiği saniyeye kadar gözetledim. Telefonunu piknik masasından kaldırdı ve kuşkuyla bakmaya başladı. Bir garson masalarına yaklaştı ve sipariş vermelerini izledim. Garson gittiğinde kadın bir şeyler söyledi ve adam cevap vermeden önce güldü.

Yemeğini bitirdi ve şimdi yatıyor.

Yani, yalan söylüyordu. Şimdiden. Bunu açıklamanın bir yolu olsa bile. Bana yalan söylüyordu. Kimin ne kadar bildiği hakkında. Kimdi bu kadın? Neden onunla buluşuyordu?

Bana bir resim gönderir misin? İkinizi de şimdiden özledim.

Mesajı geldiği gibi okudu ama belli ki kafası karışmış bir halde telefonunu yere bıraktı. Garson bu kez iki sepet yemekle tekrar yaklaştığında Ben nakit ödeme yaptı. Yutkundum. Biz hiç nakit kullanmazdık. Hatta nadiren yanımızda olurdu.

Cüzdanımı çantamdan çıkardım, açarken tüylerim diken diken oldu ve nefesim kesildi. Acil durumlar için çantamda sakladığım kırk dolar gitmişti.

Benden çalmıştı.

Her ne kadar paranın bize ait olduğuna ve istediği gibi harcayabileceğine yemin etsem de, bu yine de canımı yakıyordu. İşim sayesinde iyi bakıldığımız için yeterince şanslıydık ama cüzdanımdan gerçek anlamda para almasını istemiyordum. Belki de böyle hissetmem bencilceydi.

Buzz.

En yeni mesaja baktım. **Duşa girmeye hazırlanıyorum. Birazdan sana mesaj atarım. Ben de seni özledim.**

Pencereden dışarı baktım, bulanık ve gözyaşlarıyla dolu görüşümde onları zar zor görebiliyordum. Gray bebek arabasından inmiş, kadının kollarında dengede dururken kadın ağzına bir kızartma atmış, çocuğumu dizinde zıplatıyordu. Ben onun başının üstünü öptü, kaygısız görünüyordu.

Göğsümde bir çığlık kabardı, serbest kalmaya hazırdı. Saldırmak istedim. Zar zor yutkundum.

Onun yerine izledim.

YEDİNCİ BÖLÜM

Ben kadınla yaklaşık bir saat kaldı, üçü mükemmel küçük bir aile gibi görünüyordu. Ayrıldıklarında, adam
Dudakları kısa bir süreliğine de olsa Gray'in başına değdi. Gray'in başını öptü ve kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra uzaklaşarak eski püskü, kırmızı bir Honda'ya bindi.

Kadın uzaklaştığında Ben, Gray'i bebek arabasına bindirdi ve birlikte daireye doğru yola koyuldular. Onları takip edip yakalandığını haber vermeyi düşündüm ama yine yalan söylemeye kalkışır mı diye merak ettim. Ben'e bir şey bildiğimi söylemeden önce bu kadın hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmem gerekiyordu.

Ben de onun yerine kadını takip ettim. Şehir merkezinden uzaklaştık, sonra şehrin dış mahallelerinden ve Oceanside'dan tamamen uzaklaştık. Gün ortasında trafik yoğun değildi, bu yüzden onu takip etmek kolay oldu. Dannika'dan telefonumda bekleyen bir mesaj vardı, her şeyin yolunda olup olmadığını soruyordu ama cevap veremedim. Odaklanmam gerekiyordu.

Otoyoldan Crestview'e doğru çıkarken aramızda sadece üç araba vardı. Evimden bir saatten az uzaklıkta olmasına rağmen küçük Crestview kasabasına hiç gitmemiştim. Küçük bir lokantanın, yıkık dökük bir berber dükkânının, birkaç terk edilmiş binanın ve bir veteriner kliniğinin yanından geçtik, küçük bir parkın yanından geçtik ve kaldırımı olmayan uzun, kıvrımlı bir sokaktan aşağı indik. Ağaçlarda asılı İspanyol yosunları mahalleyi pitoresk bir hale getiriyordu. Kuzey Carolina ve genel olarak Güney hakkında sevdiğim her şey buradaydı. Eğer bu kadar odaklanmış, öfkeli ve incinmiş olmasaydım, buranın değerini daha iyi anlayabilirdim.

Sonunda, beyaz, metal kaplamalı ve siyah panjurlu küçük, tek katlı bir eve girdi. Yanından geçtim, bir sonraki sokağa döndüm ve

Bloğun etrafında bir tur atıyordum. Sessiz sokakta dikkat çekmeden park edebileceğim hiçbir yer yoktu. Arabayı yavaşça eve doğru sürdüm ve tam zamanında ön kapısının kapandığını gördüm. Nerede yaşadığını bilmek yeterli değildi. Onu tanımam gerekiyordu. Neden benden daha iyi olduğunu bilmem gerekiyordu.

Arabayı onun evinin üç ev aşağısına, yolun kenarına park etmek üzere kenara çektim ve evine doğru yürüdüm. Durduğum açıdan arka bahçesindeki ağaç evi görebiliyordum. Mahallenin etrafına baktım. Dışarıda kimse yoktu, bu yabancının orada ne aradığını anlamaya çalışan panjurlar da yoktu. Aceleyle kaldırımdan yukarı çıktım ve komşusunun özel çitinden aşağı, arka bahçesine doğru indim. Durdurulmadan bunu başarmam bir mucizeydi ama başardım.

Gün ortasıydı ve iyi giyinmiştim. Eğer durdurulacak olursam, yalan söyleyerek beladan kurtulabileceğimi umuyordum. Evinin arka tarafına doğru yürüdüm, her adımda dikkat ederek köpek, çocuk ya da koca izi aradım. Hiçbiri yoktu. Arka veranda yapraklarla kaplıydı ve ben yürürken sessiz adımlar atmaya dikkat ediyordum. Panjurlar sonuna kadar açılmıştı, evin içini net bir şekilde görmemi sağlıyordu ama aynı zamanda dışarıyı da net bir şekilde görmesini sağlıyordu. Ağaç eve tırmanmanın güvenli olup olmayacağına karar verebilmek için onun nerede olduğunu belirlemem gerekiyordu. Yakalanmak istemiyordum.

Ağaç evin merdiveni ağacın arka tarafında, eve doğru bakıyordu ve kararımı sorgulamama izin vermeden ileri atıldım, topuklarımı ıslak zemine gömdüm ve kendimi ağaca doğru attım. Yan tarafa baktım, evin pencerelerine baktım. Küçük ve şirin bir evdi. Seyrek bir şekilde dekore edilmişti. Açık konseptli oturma odasında tek bir kanepe ve küçük, sade bir mutfak vardı. Tezgâhın başında durmuş, sırtı bana dönük bir şekilde telefonla konuşuyordu.

Merdiveni tırmandım, topuklarım her küflü tahta parçasında kayıyordu ve kendimi küçük ağaç eve çektim Köşede bir eşek arısı vızıldadı. Normalde ondan kaçardım ama o anda lazer gibi öfkeme odaklanmıştım.

Eve en yakın ağaç evin kenarına doğru yürüdüm, pantolonum kir içindeydi. Ne olursa olsun artık ofise girebilmemin bir yolu yoktu, bu yüzden artık zamanla ilgilenmiyordum. Duvarlar ve dallar

Bana burada mükemmel bir sığınak. Ben korunuyordum ama o korunmuyordu. O artık beni göremese de ben doğrudan evin içini görebiliyordum.

Ani bir rahatlamayla yere çöktüm, telefon görüşmesini bitirip telefonunu tezgâha bırakmasını ve dolaba doğru yürümesini dikkatle izledim. Dolabı açtı ve bir kavanoz fıstık ezmesi aldı, çekmeceden bir kaşık çıkardı ve kavanozdan doğrudan yemeye başladı, görünüşe göre düşüncede kaybolmuştu.

Güzel değildi ve bunu söylemenin yargılayıcı olduğunu düşünmüyordum. Sade, kıvırcık saçları ve birbirine çok yakın gözleri vardı. Benden daha iyi bir vücudu vardı, beli çok daha küçük, kalçaları biraz daha geniş, ama göğüsleri daha küçüktü. Emzirdiğim için benimkilerden çok daha küçüktü.

Onun omuzlarında çiller vardı, benimkiler ise kaymak gibi pürüzsüzdü. Onu didik didik etmek, her türlü kusurunu bulmak istiyordum çünkü onu neden seçtiğini bilmeliydim ve yanlış seçtiğine inanmalıydım.

Buzz. Buzz.

Telefonum cebimde çalarken boğazımdan bir çığlık kaçmak üzereydi, gerginliğimi bozdu. Ayağa kalktım, telefonu çıkarırken titreyen ellerimi sakinleştirmeye çalıştım.

Ofis.

"Merhaba?" Sesimi alçaltarak söyledim.

"Hey, bebeğim, neredesin?" Arayan Dannika'ydı.

"Bu sabah bir müşteri toplantısına gitmem gerekiyordu," diye yalan söyledim. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," dedi şarkı söyler gibi bir sesle. "Senin küçük tatlı şey seni görmeye geldi."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve ağaç evin duvarına tutunarak kendimi yukarı çektim. "Ne?"

"Ben burada. Gray'i ziyarete getirdi. Ona biraz uzun süreceğini söyleyeyim mi? Yakın mısın?"

Korkudan titriyordum, midemdeki yumru metastaz yapıyor, soğuk korku vücudumda son sürat ilerliyordu. Bir daha asla sakin hissedebileceğimden emin değildim. Tüm bildiklerimle, sakladığım her şeyle değil. *Onun* sakladığı *her* şey. "Ona yakında orada olacağımı söyle. Sadece toparlanıyorum."

"Elbette." Dilini şaklattı. "Yakında görüşürüz."

Beni göremese de başımı salladım ve telefonun kulağımdan aşağı kaymasına izin verdim.

Ben mesaj atmamış ya da aramamıştı. Neden benim ofisimdeydi ki? Telefonumun ekranı normal arka planıma döndü - üçümüzün fotoğrafı, aramanın kesildiğini haber veriyordu, ama ben sadece onun kulaklarımda çınlayan sözlerini duyabiliyordum.

Ben burada.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

I Saçlarım uçuşarak, pantolonum kir içinde ofise koştum. Her adımda bacaklarımın tozunu aldım, giderken neredeyse üzerime düşüyordum.

"Yavaşla. Yangın nerede?" Howie kulaklığını kulağından indirerek sordu. "Oh, bekle, o senin ofisinde." Göz kırparak bana ofisimi işaret etti, buzlu camdan masamın karşısında oturan kocamın dış hatlarını görebiliyordum.

"Burada ne aradığını söyledi mi?" Sesimi alçaltarak sordum.

Howie başını yavaşça salladı. "Ben... hayır. Sormalı mıydım? Onunla konuşan Dannika'ydı. Bilmiyordum."

"Hayır, sorun değil," diye onu temin ettim, olduğumdan daha az endişeli görünmeye çalışarak. Ben'in ofisime kaç kez geldiğini bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdim ve hiçbir zaman haber vermeden gelmemişti.

"Bebek senden daha tatlı bu arada," diye takıldı Howie yanından geçerken, ben de ona şakacı göründüğünü umduğum bir sırıtış attım.

Ofisimin kapısını iterek açtım, midemde ağır bir korku vardı. Burada ne işi vardı? Ne biliyordu ki? Yanlış bir şey yapmadığım halde neden kendimi suçlu hissedeyim ki? *En azından izinsiz girmekten başka bir şey yapmamıştım.*

Ben ayağa kalktı ve bana sarılmak için eğilirken beni süzdü. Tanımadığım bir parfüm kokusu alırım ve bu beni yıkar korkusuyla nefesimi tuttum. Şu anda yıkılamazdım. Güçlü kalmalıydım. "Selam tatlım. Seni böyle şaşırttığım için üzgünüm."

"Hey." Sesim o kadar şekerliydi ki neredeyse midem bulanacaktı. "Hayır, saçmalama. Seni gördüğüme sevindim. Sadece beklemek zorunda kaldığın için üzgünüm. Her şey yolunda mı?" Ben de ona sarıldım, sonra kendimi Gray'in huzur içinde uyuduğu bebek arabasına bıraktım. *İkisi için de büyük bir gündü.*

"Evet, evet," dedi Ben, derin bir nefes alarak ellerini ceplerine soktu. "Her şey yolunda. Bu sabah çok huysuzdu, ben de onu arabayla gezdireyim dedim. Ofis dışında olacağından bahsetmemiştin."

Tek kaşımı kaldırarak durdum. Gerçekten nerede *olduğumu* mu sorguluyordu? "Normalde sana programımı söylemem." İfademi daha az yıpratıcı hale getirmeye çalışarak sonunda güldüm. "Bugün başka ne yaptın?" Zorlukla nefes alarak bekledim. Bu bir oyun gibiydi, ikimiz de neyin ortaya çıkacağını görmek için birbirimizle alay ediyor ve oynuyorduk. Tek oynayanın ben olup olmadığımdan emin değildim.

Gözleri yere doğru kaydı ve biraz daha solgunlaştığına yemin edebilirim. "Hiçbir şey, gerçekten. Ona biraz kahvaltı verdim ve sonra buraya geldik."

Bileğimdeki Apple Watch'a baktım. "Ben çıkalı iki saat oldu. Eminim ona kahvaltı vermek dışında bir şeyler yapmışsındır."

"Ne yapardık?" diye sordu, sonunda gözlerimle buluştu. Bir süre sonra boğazını temizledi. "İtiraf etmeliyim ki yavaş hareket ediyorduk. Trafik oldukça kötüydü ama kahvaltıdan sonra ben onu sakinleştirmeye çalışırken bir süre evin etrafında takıldık."

"Onun nesi var?" Dikkatimi bir an için aldatan kocamdan çocuğuma çekerek sordum. "Neden telaşlanıyordu?" Gray genellikle mutlu bir bebekti-oh *bekle.* Yalan söylediğini kendime hatırlattım. Parktayken Gray hiç mızmızlanmamıştı. Bunların hepsi bir bahaneydi. Yalan olduğunu bildiğim halde neden içgüdülerim ona güvenmemi söylüyordu?

"Sanırım biraz gazı vardı. Araba yolculuğu iyi geldi," dedi Ben ve masamın üzerindeki küçük kâseden bir parça tarçınlı şeker aldı. Paketini açtı ve ağzına attı. "Sizi bir müşteriyle mi rahatsız ettik?"

"Daha yeni bitirmiştim."

"Pantolonunda bir şey var gibi görünüyor." Takım elbisemdeki lekeleri işaret etti.

"Biliyorum." Koltuğuma doğru yürüdüm ve bir çekmece açarak bir Tide kalem çıkardım ve görebildiğim lekelerin üzerine sürdüm. Öfkemi gizlemeye, dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum, oysa tek yapmak istediğim onunla yüzleşmek, saldırmak ve olay çıkarmaktı. Ona tüm bildiklerimi, tüm gördüklerimi ve ona yapmak istediklerimi anlatmak istiyordum. Ama çocuğum birkaç adım ötede uyuyordu. İş yerimdeydim. Tüm kadınların iyiliği için daha iyisini yapmalıydım. Bizi daha iyi temsil etmeliydim. "Toplantı dışarıdaydı ve

müşterinin çocukları vardı." Daha fazla açıklama yapmadım, o da burnunu sokmadı. Açık havada bir toplantı, artı çocuklar, eşittir lekeler-açıklayıcı.

"Peki, bizimle öğle yemeği yemek ister misin?" diye sordu, şekeri emerken ağzını büküyordu.

Gerçekten gitmek istiyordum. Gray'le birlikte olmayı, Ben'le konuşmayı her şeyden çok istiyordum. Yine de beni işte tutan iki şey vardı. Birincisi, gerçekten de işleri yetiştirmem gerektiğiydi. Dünden kalan okunmamış e-postalarımın yarısından fazlası hâlâ gelen kutumda duruyordu. Ayrıca henüz onun yanında kendimi kontrol edebileceğimi düşünmüyordum. Bugün keşfettiklerimi sindirmek için zamana ihtiyacım vardı. Soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için zamana. Onunla yüzleştiğimde sakin olmak, sakin kalmak istiyordum, böylece beni manipüle etmesine izin vermeyecektim. Nate'le ne kadar gergin olursam, konuşmayı o kadar yönlendirebilir ve söylediklerine beni o kadar inandırabilirdi. Ancak ayrı kaldığımızda konuşmayı kendi istediği gibi yönlendirdiğini ve benim dile getirdiğim konuları geçersiz kıldığını fark ederdim. Ben'le aynı hataları yapmayacaktım. İçimi çektim, ellerimi masaya vurdum. "Gerçekten yapmamalıyım. Birkaç şeyi halletmem gerekiyor. Belki yarın?"

Yüz ifadesi mesafeliydi, tam olarak üzgün değildi ama tanımadığım bir duygu vardı. "Evet, tamam." Karşıma oturdu ve beklemeye başladı. "Dannika sadece Gray'i seviyor."

"Neden yapmasın ki?" Bebek arabasına bakarak mırıldandım. "O mükemmel."

Ben kıkırdadı ve bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bu doğru. Oldukça harika bir çocuk yaptık." Durakladı, çelişkili görünüyordu. "Hey, Palm?"

Gözlerimi ona doğru çevirdim. "Evet?"

"Biz... biz iyiyiz, değil mi?"

Ona baktım, cevap vermeden önce bir, iki kez göz kırptım. Gergindi. Gergindi. Ama nedenini anlayamıyordum. Sadece vicdan azabı mıydı? Arabamın onu takip ettiğini mi görmüştü? Onu yakalarken yakalanmış mıydım? Eğer öyleyse, itiraf etmek zorunda kalacaktı. Ben pes etmezdim. Henüz değil.

"Bunu neden sordun ki?" Masamın kenarından bir kalem aldım ve ellerimi meşgul etmek için yavaşça tıklattım.

"Ben... Ben sadece emin olmak istedim. Bu sabah tuhaf görünüyordun," dedi bana. Sözleri yavaştı, sanki nasıl tepki vereceğimi test ediyordu. Ona hiçbir şey söylemedim.

Gözlerimi kırptım, dudaklarım sıkı, etkilenmemiş bir gülümseme oluşturdu. "Ne demek istiyorsun? Bu sabah garip davrandığımı

sanmıyorum."

"Bilmiyorum. Açıklayamıyorum. Sadece... benden kaçıyormuşsun gibi bir hisse kapılıyorum. Yanlış bir şey mi yaptım?" Tüm işaretler vicdan azabını gösteriyordu.

"Senden kaçmıyorum Ben," dedim, sesim hafif ve havalıydı. "Neden böyle düşünüyorsun ki? Senden kaç*malı* mıyım? Şu anda garip davranan sensin."

Hafif, zoraki bir kahkaha atarak yutkundu. "Hayır, tabii ki hayır. Özür dilerim. Saçmalıyorum. Sadece emin olmak istedim. Sanırım kendimi garip hissediyorum. Gray'le evde kalmamın ikimiz için de sorun olmadığını söylediğimizi biliyorum ama geri döndüğün ilk günün korkunç olduğunu biliyorum. Senin için endişeleniyorum. Benim hakkımda ne düşündüğün konusunda endişeliyim. İstediğin buysa geri dönebileceğimi biliyorsun. Eğer evde onunla olmak istiyorsan."

Ellerimi önümde birleştirerek derin bir nefes aldım. "Beni kontrol ettiğin için minnettarım ama gerçekten iyiyim. Yani, evet, ondan uzakta olmak zor. Evet, evde olmayı tercih ederdim ama ikimiz de en iyisinin bu olduğunu söyledik. Senden daha çok kazanıyorum. Bize sigorta sağlayabilirim. Ayrıca, yaptığım işi seviyorum. Bulunduğum yere gelmek için çok çalıştım ve Dannika'yla bir gün kendi şirketimizi açmayı planlıyoruz. Şimdi işi bırakmak, tüm bunlardan vazgeçmek anlamına gelir. Kolay değil, yalan söylemeyeceğim ama onunla evde olabilmeni seviyorum." *Çok sevdim.* "Kreşten daha güvenli hissettiriyor ve ikinizin bağ kurmasını istiyorum." *Birbirinizle, rastgele park sürtükleriyle değil.*

Çok garip bir konuşmaydı, içimden geçenler ona anlattıklarımla savaşıyordu. Ne kadar kızgın olsam da kendimi tutmam gerektiğini hissediyordum. Ben'in patavatsızlıkları hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyordu, eğer gördüklerim konusunda yanılıyorsam, ki böyle bir durum olduğundan şüpheliydim. Aldatan eski sevgilimle yaşadıklarıma dayanarak hareket etmek istemiyordum. Ben, Nate değildi. Eğer aldatıyorsa, gerçeği bilmem gerekiyordu ve bunu öğrenene kadar tepki veremezdim. O aldatmasa bile kendimi hizada tutmalıydım. Yürümek için ince bir çizgiydi. Dannika bana kocası Ty'ın boşanma davalarıyla ilgili çok fazla korku hikâyesi anlatmıştı. Eşlere ödenen nafaka miktarı, malların paylaşılma şekli. Boşanmak istemiyordum, kocamı ya da paramı kaybetmek istemiyordum, eğer korkularımı hafifletmenin ve yanıldığımı kanıtlamanın bir yolu varsa.

İçini çekti, omuzları rahatlayarak çöktü. "Tamam, güzel. Sadece emin olmak istedim."

Şimdi daha hafif görünüyordu, yüzü soluk pembe ve aydınlıktı. Sanki onu tutmazsam tavana kadar yükselecekmiş gibiydi. "Bu yüzden mi

geldin mi?"

Tereddütle başını salladı. "Sayılır, evet."

"Ben, arayıp sorabilirdin," dedim ayağa kalkarken, belli ki ziyaretimiz sona ermişti.

"Biliyorum, ama seni gerçekten görmek istedim." *Yalan mı söylüyor? Her zaman mı?*

Ben de ayağa kalktım, o masanın üzerinden bana doğru eğilirken öpücüğüne doğru eğildim. Son anda başımı hafifçe çevirdim, böylece dudakları ağzımın köşesine kondu. Gray'e baktım. "Seni seviyorum."

Ben bebek arabasının tutacaklarını kavrayarak geri çekildi. "Biz de seni seviyoruz anne." Kapıya doğru bir adım attım ve geçebilmeleri için kapıyı açtım, elimi uyuyan çocuğumun üzerinde dikkatle gezdirdim. Kapıya doğru ilerlediler, her biri tanıdığım en iyi yalancıdan yaptığım güzel bebekle büyülenmiş olan iş arkadaşlarımın coşkulu el sallamaları ve sessiz vedalaşmalarıyla karşılandılar.

Bana yalan söylemeye devam edebileceğini sanıyorsa, bir sürprizle karşılaşacaktı. Gerçeği öğrenecektim ve bunu onu mahvetmek için kullanacaktım. Tekrar ihanete uğramayacaktım. Çekip gitme cesaretini kazanmadan önce aylarca üzerime gelinmesine izin vermiştim. Başka bir adamın beni mahvetmesine izin vermektense kendimi yeniden inşa etmek için çok çalışmıştım. Nate ile dersimi almıştım. Ben'in de öğrenmesinin zamanı gelmişti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

WO öğleden sonra eve geldiğimde, daire ısınan peynir ve baharat kokuyordu, bu da Ben'in güveçte yemek pişirdiğinin kesin bir işaretiydi.

Fırın.

Ön kapıyı iterek açtım ve onları yerde yatarken görünce şok oldum. Ben, Gray'i başının üzerinde tutuyor, bebek kollarında kıkırdarken gülüyordu. "Hey, tatlı çocuk," dedim, yanlarına yere çökerek. Ben dudaklarını büzdü, bir öpücük bekliyordu ama görmemiş gibi yaparak dikkatimi hemen Gray'e çevirdim. "Günün iyi geçti mi?" Onu Ben'in kollarından aldım ve o da hiç vakit kaybetmeden doğrulup sırtını kanepeye yasladı. "Artık mızmızlanıyor muydu?"

Ben başını salladı. "'Hiç de değil anne' de," diye alay etti. "O mükemmel bir melekti."

"Tabii ki öyleydi." İleri geri salladım, omzuma yaslanırken sırtını sıvazladım. "O küçük bir centilmen, değil mi?" Ayağa kalktım ve burnumu havaya kaldırdım. "Akşam yemeğinde ne var?"

"Brokoli ve tavuk güveci," dedi Ben, koltuktan kalkıp mutfağa doğru ilerlerken. Arkamı dönüp onu görmeden fırının açıldığını duyabiliyordum. "Pişmiş gibi görünüyor. Günün nasıl geçti?"

Başımı salladım ve Gray'in başını öptüm. "Nefis kokuyor." Arkamı döndüğümde Ben tezgahın üzerine bir tencere tutacağı yerleştiriyordu. "Günüm iyiydi, çok heyecan verici bir şey yoktu. Sen gittikten sonra herkes Gray'e övgüler yağdırdı."

Ben güveçleri fırından çıkarıp elini üzerinde gezdirirken çarpık bir gülümseme takındı. Durduğum yerden peynirin fokurdadığını görebiliyordum.

"Öğleden sonrasının geri kalanında iyiydi. Artık telaşlanmıyor, gaz çıkarmıyor. Sanırım sadece seni görmeye ihtiyacı vardı." Arkasını döndü, buzdolabını açtı ve bir sürahi taze limonata çıkardı. Hamileliğim boyunca ve şimdi emzirdiğim için akşam yemeğinde tercih ettiğim içecek buydu ve Ben benim için her zaman taze bir bardak hazır bulundurmaya özen gösterirdi. Yere koydu. O kadar çelişkideydim ki, üzerime titreyen, ben iyileşirken elim ayağıma dolanan, oğlumuzu ilk kez kucağına aldığında ağlayan bu adamla, beni aldatmak için tüm bunları bir kenara bırakan adam arasındaki çizgiyi bulmakta zorlanıyordum. Birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca Ben, Nate'le yaşadığım feci sonu atlatmam için mükemmel bir yol olmuştu. Nate'in olmadığı her şeydi. Nazik, şefkatli, anlayışlı, harika bir dinleyici ve en önemlisi dürüst olduğunu düşünüyordum. Zor konuşmaları önceden yapmıştık. Geçmişimi biliyordu ve kendi geçmişi hakkında pek konuşmayı sevmese de neyin önemli olduğunu biliyordum. En azından ben öyle sanıyordum. Onu tanıdığımı sanıyordum. "İyi misin?" diye sordu, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

Başımı salladım. "Özür dilerim. Ben iyiyim."

Sanki daha fazlasını söylememi bekliyormuş gibi bir an bana baktı, sonra geri adım attı. "Tamam. Bunun on beş dakika kadar beklemesi gerekiyor, eğer senin için de uygunsa bir duş alacağım."

Ona bu konuda ne kadar iyi olduğumu, beni rahat bırakmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu söyleyemedim, onun yerine küçük bir baş hareketiyle arkamı döndüm. Koridorda aceleyle ilerleyip önce yatak odasının, sonra da banyonun kapısını kapattı ve birkaç dakika içinde duşun açıldığını duydum. Çantamı kapının yanındaki rafa bıraktım ve Gray'i kanepeye doğru taşıdım, onu tekrar kollarıma aldığım için çok minnettardım.

"Sana kızgın değilim," diye takıldım ona. "Elinde olmadığını biliyorum." O gülümseyince ben de gülümsedim. "Hayır, biliyorum. O korkunç kadını görmeye gitmek istemediğini biliyorum, değil mi? Hayır, tatlı çocuk."

Onu kucağıma indirdim, ayaklarımı sehpaya dayadım ve yumuşak küçük ayaklarıyla oynadım. Gözleri odada geziniyor, her şeyi merakla inceliyordu. Bu yaşta ışık noktalarından başka bir şey görmüyordu ama gözlerinin onlara yöneldiğini görmek heyecan vericiydi. Pencere, mutfak adasının üzerindeki ışıklar. Bakışlarını takip ediyor, dünyanın onun parlak, mavi gözlerinden nasıl göründüğünü merak ediyordum. Benimkilerden çok daha az karanlık olduğuna emindim. Var olan kötülükleri bilmiyordu. Asla bilmek zorunda kalmaması için dua ettim.

Bakışlarım sehpaya, daha doğrusu Ben'in telefonuna takıldığında donup kaldım.

Telefonunu sehpanın üzerinde unutmuştu.

Koridora baktım. Duş hâlâ çalışıyordu. İçinden geçme

şansım var mıydı?

Yapmalı mıyım?

Ne kadar zamanım vardı? En az on dakika.

Siyah iPhone'a uzandım, kendime doğru çektim ve şifresini girdim. *En azından bu değişmemişti.* Önce mesajlarına baktım.

Palmer

Jason-eski patronu

Dean, iş arkadaşı.

Jason'dan gelen mesajlara tıkladım, herhangi bir tebrik ya da teşekkür mesajı arıyordum ama yoktu. Son mesaj birkaç ay öncesine aitti, Ben trafiğe takıldığını ve birkaç dakika gecikeceğini bildiren bir mesaj atmıştı. Bu bana tuhaf gelmişti ama Ben, Jason'ın kendisine mesaj attığını hiç söylememişti, sadece aramıştı, bu yüzden fazla şüphelenemedim.

Birkaç tanesine daha göz gezdirdim; bir tanesi bira dağıtım servisinden, bir tanesi lamba aldığımız bir adamdan, birkaç tanesi de Gray'in doğumundan sonra bizi tebrik eden birkaç iş arkadaşımızdan gelmişti. Tanımadığım hiçbir numaradan ya da isimden mesaj gelmemişti. Tanıdığım isimlerden gelen kısa mesajları açtım ve gerçekten onlar olduğundan emin olmak için kontrol ettim. Tüm hileleri biliyordum. Eski sevgilim bundan emin olmuştu.

Sıra dışı bir şey yok.

Aramalarını açtım ve Ben'in Jason'la yaptığını iddia ettiği konuşmaya kulak misafiri olduğum bir hafta öncesine geri döndüm. Beşinci Cuma. Başımı sallayarak aşağı yukarı kaydırdım. O gün hiç arama yoktu, bu da ya telefon görüşmesinin gerçekleşmediği ya da gerçekleştiği ve arayanın gerçek kimliğini telefonundan sildiği anlamına geliyordu. Gerçek çok açıktı.

Sonra, Facebook'unu ve Messenger'ındaki tüm mesajları kontrol ettim. *Hiçbir şey yoktu.* Muhtemelen onunla olan iletişimini silmişti. Ya öyle ya da ben gerçekten aşırı tepki vermiştim. Belki de geçmişinde karşılaştığı tanıdık bir yüzdü. Bundan fazlası değil. Belki de Jason'dan gelen aramayı yanlışlıkla silmişti ama bu hiç mantıklı değildi.

Koridorun sonunda şarkı söylemeye başladı. Şartlanmıştı. Bu bir işaretti.

Son çare olarak Instagram uygulamasını açtım ve orada mesajlarını aradım. Spam gibi görünen birkaç rastgele şey, birkaç marka

temsilci şirketler ve artık var olmayan bir hesaptan gelen bir mesaj.

Instagram'ı nadiren kullanırdı, bu yüzden o kadar da şaşırmadım. Profiline tıkladım, resimlerini beğenen ve kıza benzeyen birini aradım ama bulamadım. Orada o kadar da popüler değildi, toplam on altı gönderisine bir ya da iki beğeni gelmişti ve kız onlardan biri değildi. Kadına benzeyen hiç kimse onun sosyal medya hesaplarından herhangi birini beğenmemiş ya da yorum yapmamıştı. Kadın bir hayaletti. İsmini bilmiyordum, görünüşüne dair belli belirsiz bir hatıram vardı, nerede yaşadığına dair bir bilgim vardı, gerçi adresini hatırlamak için bir çaba sarf etmemiştim ama hepsi bu kadardı.

Arama düğmesine tıkladım, belki orada çalışıyordur diye restoranı aramaya hazırdım. Onun yerine gözlerim büyüdü.

Ne?

Koridorun sonunda su kesildi ama ben dinlemiyordum.

Orada, parmaklarımın ucunda, onun adı vardı. Aradığı son kişi. KatieKat. İsminin yanında ayçiçeği emojisi vardı. Profiline tıkladım. Fotoğraftaki kız bugün gördüğümden çok daha iyi görünüyordu. Koyu renk güneş gözlükleri, puantiyeli saç bandı ve dudaklarından taşan büyük bir sakız baloncuğuyla daha genç ve mutlu görünüyordu.

Kaydırdım.

KatieKatTravels adında bir yemek ve seyahat blogu yönettiğini öğreniyordum, seyahat ediyor ve denediği yemekler hakkında blog yazıyordu. Anlaşıldığı kadarıyla inanılmaz derecede popülerdi. Her gönderisine binin üzerinde yorum ve daha da fazla beğeni geliyordu.

Eğlenceli, şakacı ve sinir bozucu derecede sevimliydi.

Son gönderisi, Crestview dışında bir restoranın büyük açılışı için denemeyi planladığına dair bir duyuruydu. *Dilly Darlings.*

Banyo kapısı açıldı ve sıçramama neden oldu. Hemen telefonunu boşalttım, uygulamayı kapattım ve tam bana doğru gelirken telefonu masanın üzerine fırlattım. Yine de yeterince hızlı davranmamıştım.

"Ne yapıyordun?" diye sordu yarı gülerek. Ne gördüğünden emin değildim.

"Telefonuna bakıyorum."

Yutkundu. "Tamam... Neden?" Şaşırtıcı bir şekilde kızgın görünmüyordu.

Bir omzumu umursamazca silktim. "Benimki çantamdaydı ve ayağa kalkmak istemedim. Sadece Facebook'ta gezindim."

Başını salladı, hiç de endişeli görünmüyordu ama öyle olmalıydı. Sırlarını biliyordum ve onları açığa çıkarmaya hazırdım.

"Senin için almamı ister misin?" diye sordu, çantamı göstererek.

"Lütfen." Döndüğünde içimdeki adrenalini yatıştırmaya çalıştım.

uzaklaştı. Havluyu beline dolayarak yanıma geldi ve normalde kocamı soyunmuş bir halde görmeyi isterdim ama bunu yapacak gücü kendimde bulamadım. Umurumda da değildi. Her şey çok kötü acıtıyordu. Ona sarıldığı, onu öptüğü görüntüsünü aklımdan çıkaramazken onun çocuksu cazibesini ve şeytani yakışıklılığını nasıl takdir edebilirdim?

Çantamdan telefonumu çıkardı ve bana doğru fırlattı. "Uyudu mu?" diye sordu, ellerini kalçalarına dayamıştı.

"Hayır, o uyanık. Sadece... sakinleşiyor," dedim ona, boşluğa bakan Gray'e bakarak, küçük dudakları açılıp kapanıyordu. Onun için her şey çok basitti. Neredeyse kıskanıyordum.

"Yemeğe hazır mısın?" diye sordu, koridordan geri dönüp yatak odamıza doğru ilerlerken.

Öyleydim. Kalıp yemek yemek istiyordum ama bunu yapamayacağımı zaten biliyordum. Artık gitmem gereken başka bir yer vardı. Midem gurulduyordu ve umutsuzca Gray'i terk etmek istemiyordum ama gerçeği bilmek zorundaydım. Bilmek zorundaydım. Daha önce de burada bulunmuş ve şüphelerimi bir kenara itmiştim ve bu benim zararıma olmuştu. Bunu bir daha yapmayacaktım.

"Aslında," dedim, ses tonumda bir özür vardı, "seninle akşam yemeği yiyemeyeceğim. Howie az önce bir müşteriyle ilgili e-posta gönderdi. Bir saatliğine ofise gitmem gerekecek."

Koridorda yeniden belirdi, bu kez giyinikti ve havlusunu ıslak saçlarının üzerinde gezdirdi. "Ne var? Ciddi misin? Eve daha yeni geldin."

"Biliyorum," dedim ona, yüzümü buruşturarak. "İnan bana, mecbur olmasam gitmezdim. Açlıktan ölüyorum ve yemek nefis kokuyor. Ama bu gerçekten büyük bir müşteri. Bu etkinliğin dağılmasına izin veremem."

İçini çekti, havluyu çamaşır odasına fırlattı ve kollarını açarak bana doğru yöneldi. "Sana yemek hazırlamamı ister misin? Açlıktan ölüyor olmalısın."

"Hayır, sorun değil. Hareket halindeyken yiyemeyeceğim ve zaten toplantı sırasında da yiyemezdim. Bir şey olmaz. Sadece... eve gittiğimde yemem için bir tabak bırakabilir misiniz?"

Gray'i kollarımdan aldı, karnımda o çok tanıdık endişe yumağı yeniden belirdi. "Elbette." Eğildi, ben karşı koyamadan dudaklarımı öptü ve ben de Gray'in başını öptüm.

"Tamam, birazdan dönerim. Uzun sürmez." Ondan uzaklaşıp çantamı aldım ve kendimi planımdan vazgeçiremeden kapıya yöneldim.

Restoranın önündeki caddede otururken *Sarah Silver adında* SAHTE BİR INSTAGRAM PROFİLİ OLUŞTURDUM ve Katie'yi takip ettim, her paylaşımından haberdar olmak için uyarıları açtım.

İşim bittikten sonra arabadan indim ve restorana girdim, oturduktan sonra telefonumu çıkardım. Ekrana bakıyormuş gibi yaptım ama gerçekte gözlerim odayı tarıyor, nerede olabileceğini anlamaya çalışıyordu. Mesajına göre burada olmalıydı. Onu kaçırmış mıydım? Çoktan gelip gitmiş miydi? Gönderiyi yapalı sadece bir saat olmuştu.

Instagram'ını tekrar kontrol ettim. Henüz yemek fotoğrafı yoktu, burada olduğunu duyuracak hiçbir şey yoktu.

Yenile.

Beslemesinde artık yeni bir resim vardı; kırmızı bir masa üzerinde küçük, beyaz bir tabak, tıpkı benimki gibi. *O burada.*

Koltuğumda döndüm, etrafıma bakındım. O neredeydi? Neden onu kaçırıyordum? Ayağa kalktım ve tuvalete doğru yürüdüm. "Her şey yolunda mı hanımefendi?" diye sordu garsonum beni durdurarak.

"Evet, özür dilerim. Her şey yolunda. Sorun olmazsa barda yiyeceğim. Randevum kaçtı."

Başını salladı, temkinli gülümsemesi ısınıyordu. "Elbette, elbette."

Onun yanından geçtim, yaşlı bir çiftin ve çok daha genç bir çiftin standlarının yanından geçtim, sonra hayatlarındaki her şeyden tamamen rahatsız görünen bir grup gencin masasına gittim.

Köşeyi döndüğümde, izlerimde durdum. İşte o r a d a y d ı .

Katie. Kocamın metresi.

Neler olduğunu düşünürken bir an donup kaldım. Çok daha iyi giyinmişti, saçları kabarmıyor ve kumsalda omuz hizasında dalgalar halinde kıvrılıyordu. Yüksek bel bir şort ve ayakkabılarına iliştirilmiş pembe kurdelelerle uyumlu pembe bir tişört giymişti.

baldırları. Önündeki cheesecake'ten bir ısırık aldı, niyetle çiğniyordu, gözleri kapalıydı.

Açıldıklarında yana doğru ilerledim, cam ve alkolden oluşan bölmenin arkasına hafifçe saklandım, tam o sırada bana doğru baktı. Beni gördüyse de tepki vermedi. Onun yerine bir ısırık daha aldı. Telefonunu çevirdi, çatalı yüzüne paralel tuttu ve çılgınca sırıttı.

Birkaç dakika içinde fotoğraf internete düşmüştü ve ben de fotoğrafa bakıyordum - dişleri biraz daha beyaz, yüzü biraz daha filtrelenmiş. Cheesecake'e beş *kiraz* üzerinden altı puan verilmişti, her ne demekse.

İnledim, onu daha iyi görebilmek için bölmenin etrafında daha fazla eğilmeye çalıştım. Burada güzeldi. Burada daha çok bir tehditti ve sonunda onun onda ne gördüğünü görebiliyordum. Bunun farkına varmak içime bir yumruk gibi indi, Nate gittikten sonra kapatmak için çok uğraştığım yaralarımı deşti.

Birkaç dakika içinde ayağa kalktı, tabağın yanına iki tane bir dolarlık banknot bıraktı, önündeki pembe içecekten bir yudum aldı ve burnu telefonuna gömülü halde restorandan çıktı.

Tıpkı hayatıma girdiği gibi, bir anda yok oldu.

ONUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah erkenden evimden çıkmış, kadın kapıdan çıktığında çoktan evinin önünde yerimi almıştım. Ona takıntılı hale geliyordum ama duramıyordum. Ben yattıktan sonra, gecenin büyük bir kısmını onun resimlerine bakarak, yazılarını okuyarak, onun nasıl biri olduğunu anlamaya çalışarak geçirdim.

Sesini hayal et.

Kafamda tekrar tekrar şu soru çınladı: *Neden benden daha iyisin?*

Bu kez, onu ilk gördüğüm zamanki gibi giyinmişti, üzerinde küçük bir atlet ve şort vardı. Ancak bu kez Oceanside'a doğru gitmek yerine Crestview şehir merkezine doğru gidiyordu. Küçük, yıkık dökük kasaba meydanında çok az işyeri vardı ama o küçük bir güzellik mağazasının önünde durdu ve arabasından indi.

Onun karşısındaki otoparkta yavaşlayarak durdum ve ne olacağını görmek için izlemeye başladım. Camlar karartılmıştı ama odanın içinden geçip bekleyen bir kadının yanına otururken çerçevesini görebiliyordum. Görebildiğim kadarıyla kimseyle konuşmuyordu, bu yüzden onu orada tanıyor olmaları gerektiğini düşündüm.

Sassy Snips adlı dükkân küçük ve beyazdı, ön camlarında büyük pembe harfler vardı. İsmin yanında boyalı bir makas resmi vardı. Kapıda yazılı numarayı çevirdim ve beklemeye başladım.

"Sassy Snips, ben Carolyn." Yüksek sesli, dost canlısı bir ses, tonunda kahkahalarla telefonu açtı. Sanki onu bir şakanın ortasında yakalamış gibiydim.

Boğazımı temizledim. "Merhaba, acaba randevu alıyor musunuz yoksa ayaktan mı geliyorsunuz?"

"Oh, hayır, tatlım. Biz gelenleri kabul ediyoruz."

"Oh, mükemmel. Teşekkür ederim." Veda etmeden aramayı sonlandırmak için düğmeye bastım ve arabadan indim. Binaya girdiğimde, çiçekli bir şampuanla maskelenmiş çamaşır suyu kokusu aldım. Şirin ve sadeydi, beton zeminler ve tavanda büyük, parlak teneke ışıklar vardı. Her bir dış duvar boyunca üçer koltuk ve ortada arka arkaya altı şampuan istasyonu vardı.

"Merhaba tatlım, yardımcı olabilir miyim?" Sarışın bir kadın yaşlı bir adamın saçını keserken başını kaldırdı, makası hazır bekliyordu.

"Benim... Benim randevum yok. Sadece saçımı kestirmek istedim." Kumral saçlarımdan bir tutamı parmaklarımın arasında dolaştırdım.

"Az önce arayan sen miydin?"

Başımı salladım.

"Çabuk geldin, tatlım." Güldü. "Sana kesinlikle yer bulabiliriz. Eğer şurayı imzalarsanız." Küçük bir masanın kenarında duran bir panoya doğru işaret etti. "Bundan sonra seni hemen işe alacağım."

"Teşekkür ederim," dedim ve masaya doğru yürüdüm. Katie arka duvara yaslanmıştı, saçları garip açılarla kesilmişti ve tombul esmer arkasında durmuş, küçük, siyah bir kâsede saç boyasını karıştırıyordu. "Aslında biraz röfle için vaktiniz var mı?" Kadına dönüp baktım -Carolyn olduğunu tahmin ediyordum.

Gözlerini kısarak saate baktı, sonra başını yana eğerek odanın diğer ucuna doğru bağırdı. "Ne düşünüyorsun, Tosh? Önemli noktalar için vaktin var mı? Bir sonraki randevun ne zaman?"

Esmer Tosh saate baktı ve dönüp bana baktı. "Tabii. Kat'le aranızda mekik dokumamın sakıncası yoksa?" Başımı salladım. Benim için bir sakıncası yoktu. Başını sandalyeye doğru uzattı, oturmamı istiyordu ama ben bakmıyordum. Onun yerine gözlerim sandalyedeki kadına kilitlenmişti. Katie... ya da *Kat.* Küçük, kahverengi gözleri yansımada benimkilere kilitlenmiş, ağzı belirgin bir hoşnutsuzlukla gerilmişti. Belli ki kuaförleri paylaşma havasında değildi.

İyiydi. Kocaları paylaşacak havada değildim.

Odayı geçip Kat'in hemen yanındaki salon koltuğuna oturmadan önce küçük bir gülümseme sundum.

Tosh bana gülümsedi. "Ben Toshia. Daha önce buraya gelmiş miydin?"

"Palmer," dedim ona ve eldivenli elini sıkmak için uzandım. "Ve hayır. Yapmadım."

"Şehirde yeni misin?"

"Hayır, sadece... sadece iş için şehre geldim," dedim çabucak.

Toshia ikna olmuş görünmüyordu. Dikkatini tekrar Kat'in saçına verdi, koyu renk saç diplerine biraz ağartıcı sürdü ve folyoya sardı.

"Buraya iş için çok fazla insan gelmiyor ama uğradığınıza sevindim. Senin için ne yapacağız Palmer?"

"Belki sadece birkaç vurgu düşünüyordum. Bir değişiklik istedim." Kat hâlâ bana bakıyordu, gözleri yansımanın içinden beni delip geçiyordu. Beni tanıdı mı? Tanıdık geldiğimi mi düşünüyordu? Ben'in sosyal medya hesaplarını takip etmiş ve benim fotoğraflarımı mı görmüştü? Adımı mı duymuştu? "Bu rengi seviyorum," dedim ona.

"Teşekkürler," dedi Kat usulca, başını sallayarak. Kızgınlık ve korkunun garip bir karışımı gibi görünüyordu ve ben de bir tutam kararlılıkla aynı şeyi hissettiğimi inkar edemezdim.

"İkiniz de... buralı mısınız?" diye sordum.

Toshia başını salladı ve içinden hızlı bir kahkaha attı. "Doğma büyüme. Kat'in saçını bebekliğinden beri ben yapıyorum."

"Ne güzel."

"Nerelisin Palmer?" Kat tek kaşını hafifçe kaldırarak sordu.

"Oceanside'da yaşıyorum."

"Büyük şehir, hm?" Toshia sordu. "Kocam ve ben Oceanside'ı seviyoruz. Sarah Allen'ı tanıyor musun? Oralı."

"Hayır... İstediğimi sanmıyorum." Toshia Kat'in saçına röfle yapmaya devam ederken ben de tırnaklarımla oynuyordum. Beyaz macunun koyu kökler üzerinde yumuşatılmasını izlemek büyüleyiciydi. Kat'in inkâr dolu bakışlarına odaklanmak çok zorlaştığında buna odaklanmaya çalıştım.

"Sanırım orası farklı, hm? Burada herkes herkesi tanıyor. Öyle değil mi Kat?"

Kat telefonuna bakarak başını salladı. "Hemen hemen."

"Ne iş yapıyorsun, Kat?" Dikkatini tekrar Kat'e çekmeye çalışarak sordum.

Ben.

Omuz silkti, başını kaldırıp bakmadı. "Hiçbir şey. Benim kocam çalışır."

Toshia dudaklarından hava üfleyerek kalçasını patlattı. "Bu kadar mütevazı olma Kat. Kat başarılı bir yemek ve seyahat blogger'ı. Tatile çıkması için ona *para ödüyorlar*. Buna inanabiliyor musun?"

Kat telefonunu kucağına koydu ve ne pahasına olursa olsun benimkinden kaçınmaya devam ederek Toshia'nın bakışlarıyla buluştu. "Kimse bana tatile gitmem için *para ödemiyor*. Aslında bu daha çok blogumda görünmek için yaptığım ücretsiz bir tatil. Ve... gelirim reklamlardan geliyor. Bunun için para alıyorum."

Toshia gözlerini devirdi. "Lojistik. Mesele şu ki... bu kız rüyasını yaşıyor."

Ve benimkini çalmaya çalışıyor. "Kulağa harika geliyor. Evli olduğunu mu söylemiştin? Kocan ne iş yapıyor?"

"Demiryolunda çalışıyor," diye kesik kesik cevap verdi aşağı bakarken.

Şaşırtıcı bir şekilde, orada bir bağlantımız vardı. "Amcam demiryolunda çalışıyordu. Zor bir işti ama çok severdi."

"Çok uzakta," dedi Toshia. "Şu anda Kanada'da bir işte çalışıyor. Gelecek ay Arizona ya da Illinois olabilir. Sürekli seyahat ediyor. Kat için tek başına endişeleniyorum ama kadın korkusuz. Bağımsız. Kendi başının çaresine bakar."

Kocamı çalacak kadar korkusuz. Kendi kocasını aldatacak kadar bağımsız. Bencil davranarak kendi başının çaresine bakıyor.

"Peki ya sen?" Toshia saçının bir sonraki katını açarken Kat aynada tekrar benimle göz göze gelerek sordu. "Ne iş yapıyorsun... *Palmer*?" Adımı garip ve yabancıymış gibi söyledi ve ben yine beni tanıyıp tanımadığını merak etmekten kendimi alamadım. Belki de kim olduğumu biliyordu. Oraya gitmekle hata ettiğimden korkmaya başladığımda kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı. Onu takip etmekle. Ya Ben'e haber vermeyi başardıysa? Ya ilişkilerini daha sinsi bir hale getirdilerse?

"En iyi arkadaşımla birlikte iç tasarım ve etkinlik planlaması yapıyoruz. Kendi şirketimizi açmak için çalışıyoruz. Aslında bugün iş için şehre gelmemin nedeni de bu. Crestview'de bir müşteriyle buluşmam gerekiyordu ve toplantımızı birkaç saat erteledi. Ofise geri dönüp öğleden sonra tekrar gelmek zorunda kalmaktansa burada yapacak bir şeyler bulurum diye düşündüm."

"Etkinlik planlaması mı? Düğünler falan mı?" Toshia sordu. "Küçük kuzenim gelecek yıl evleniyor. Onu size yollamam gerekecek."

"Evet, bunu çok isterim. Düğünler, kurumsal partiler, yıldönümleri, doğum günü partileri ve bunların arasındaki her şeyi yapıyoruz. Düğünler benim favorim." Ona gülümsedim.

"Evli misin?" Toshia sordu ve Kat'in aynadaki acınası bakışlarıyla bir kez daha karşılaştım.

"Evet, öyleyim." Sözcüklerimi uzattım, her hece ağırlık taşıyordu.

"Ne zamandır? Adı ne?" Toshia başını iki yana sallayarak sordu, müşterileri arasındaki gerginliğin farkında değildi.

"Sadece altı ay-" Telefonum cebimde titremeye başlayınca donup kaldım. Kat'in dudaklarında bir gülümseme mi sezmiştim? "Affedersiniz, buna bakmam gerekiyor." Batan bir hisle ekrana baktım. Arayan Ben'di. Cevap vermemeyi düşündüm ama Gray'e bir şey olursa kendimi asla affetmezdim. "Alo?" Koltuğumdan kalkıp binanın dışına doğru adım atarak sordum.

bir anda.

"Neredesin?" diye sordu.

"Ben..." Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Ona burada olduğumu çoktan söylediyse, ki ben de bundan şüpheleniyordum. "Crestview'deyim."

Sesi titriyordu. "Crestview? Neden?"

"Bir müşteriyle görüşüyorum." *Hikayeni düz tut, Palmer.* "Neden? Sorun nedir?"

"Birisi daireye girmeye çalıştı, Palmer. Birisi kapıyı kırmaya çalışmış. Eve gitmen gerek."

Sözleri damarlarımda buz etkisi yarattı. Bu beklediğim en son şeydi. "Bekle... Ne?"

"Az önce biri eve girmeye çalıştı. Banyoda Gray'e banyo yaptırıyordum. Patlamıştı. Sonra birisinin kapıyı yumrukladığını duydum. 'Dayan!' diye bağırdım ama vurmaya devam ettiler. Sonra sanki odunların kırıldığını duydum. Bizi öldüreceklerini sandım. Ne yapacağım konusunda çok endişelendim. Planım yoktu, silahım yoktu..."

"Ben... sakin ol." Çantamdan anahtarlarımı çıkarıp caddenin karşısına koştum. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Neden biri içeri girmek istesin ki? İçeri girdiler mi? Kapıyı mı kırdılar?"

"Hayır. Hayır. Biz iyiyiz. Her şey yolunda ve gittiler. Gray'i bir havluya sardım ve oturma odasına koştum, ama kim olduğuna bakamadan gitmişlerdi. Levye gibi bir şey almış olmalılar. Kilidin yanındaki ahşap döşeme kırılmış."

"Günün ortasındayız. Bu nasıl mümkün olabilir? Neden gün ortasında içeri girmeye çalışsınlar ki?" Güvenli bir bölgede yaşıyorduk. Bırakın bizim binayı, bizim blokta bile hiç hırsızlık olayı duymamıştım.

"Sanırım evde kimsenin olmadığını düşündüler. Hiçbir fikrim yok. Eve gidebilir misin lütfen?" Konuşurken sesi titriyordu ve Gray'in arka planda ağladığını duyabiliyordum.

Çığlıkları beni gerçeğe döndürdü, aniden onun güvenliği için dehşete düştüm. Ya geri gelirlerse? Ya zamanında yetişemezsem? "Evet, elbette. Yoldayım, tamam mı? Aman Tanrım. Buna inanamıyorum. Polisi ara, Ben. Polisi ara, tamam mı?"

"Yapacağım... sadece eve git, tamam mı? Lütfen," diye yalvardı.

"Geleceğim. Şimdi yoldayım." Aramayı sonlandırdım ve telefonumu yolcu koltuğuna fırlattım, titreyen parmaklarım sayesinde anahtarı kontağa sokmaya çalıştım ama başaramadım.

O an için Kat unutulmuştu. Dünyadaki hiçbir şey çocuğumu korumak için eve dönmek kadar önemli değildi. Düşman ne olursa olsun onu korumak için her şeyi yapardım.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Otuz dakika sonra daireye vardım. Kapı mükemmel durumda görünüyordu, ne bir hasar ne de bir ezik vardı. Kapıyı iterek açtım, kilitli olmadığını görünce şaşırdım ve daireme girdim. Gray odanın ortasındaki beşikte uyuyordu ve Ben de telefonla konuşuyordu, mutfak adasına yaslanmış.

Aceleyle beşiğe gittim ve Gray'in karnını hafifçe okşadım. Bana miyavladı, ayaklarını havada tekmeledi, herhangi bir şeyin yanlış olduğunun farkında değildi. Tekrar o kadar masum olmak.

"Evet, tamam. Tamam, teşekkürler," dedi Ben, sesini yumuşak ve alçak tutarak. "Elbette. Tamam. Hoşça kal." Telefonu kapattı ve ben ne diyeceğimi bilemez bir halde ona baktım.

"Polis miydi o?"

"Başkomiser," dedi başını sertçe sallayarak. "Ne dedi?"

"Kapının etrafına yeni bir döşeme parçası sipariş ediyor." Kapıyı açtı ve bana taba rengi döşemenin yırtıldığı ve birkaç farklı yöne doğru parçalandığı yeri gösterdi. Küçük, fark edilmeyecek kadar az bir hasar vardı ama oradaydı. "Ama sürgü hâlâ yerinde duruyor. Koridorda kamera falan yok, o yüzden yapabileceği bir şey yok. Kiracı sigortamız olduğundan emin olmamız ve bir güvenlik şirketiyle temasa geçmemiz gerektiğini söyledi."

"Bu çok yardımcı oldu." İçimi çektim.

"Büyük ihtimalle biz yokken içeri girmeyi planlayan biriydi ama beni duyunca kaçtılar."

"Komşulardan birini yakaladılar mı? Polis ne dedi? Bu mahallede son zamanlarda hiç hırsızlık oldu mu? Bu tür şeyler genelde rastgele olmaz, değil mi?"

İç çekti. "Dimitri polisi aramanın bizi bir yere götürmeyeceğini söyledi. Sadece bir parça kırıkla öncelikli bile olmazmışız. Sen ne düşünüyorsun? Aramalı mıyım? Diğer dairelerden herhangi biri rahatsız olmuş gibi görünmüyor."

Çenem düştü. "Tabii ki aramalısın Ben. Bir rapor hazırlamaları gerekecek. Neden daha önce aramadın? Önce bunu yapmalıydın."

"Önce Dimitri'yi arayıp polisin ihtiyaç duyması ihtimaline karşı güvenlik kaydının bir kopyasını almak ve olanlardan haberdar etmek istedim. O da bunun bize bağlı olduğunu, ancak tecrübelerine göre böyle bir şey için polisle uğraşmamanın en iyisi olduğunu söyledi."

"Ön girişte bir güvenlik kamerası var, değil mi?" Geçmişi düşünerek sordum. Buranın güvenli bir mahalle olması gerekiyordu. Daha önce hiç sorun yaşamamıştık. Ben'den önce burada yalnız yaşamayı seçmemin nedeni de buydu. Kendimi hep güvende hissetmiştim.

"Evet, görünüşe göre işe yaramıyor. En iyisinin ne olduğunu düşünüyorsanız onu yapacağım. Sadece polisin hiçbir şey olmadığı halde zamanlarını boşa harcadığımızı düşünmesini istemiyorum. Ne derler bilirsiniz, bir şey çalındığında ihbarda *bulunsanız* bile onu geri alma ihtimaliniz yoktur. Bu yüzden hiçbir şey çalınmamışken ihbarda bulunmak bana aptalca geliyor."

"Ama bizim süslememizi bozdular, yani belli ki bir sebepten dolayı içeri girmek istediler.

Bir dahaki sefere evde kimse olmadığında ne olacak?"

"Eğer istersen ararım. Eğer bu seni daha rahat hissettirecekse. Aramamı ister misin?"

Alt dudağımı çiğnedim. Aramasını istedim, evet. Adalet istedim. Cevaplar istiyordum. Ama aynı zamanda haklı olduğunu da biliyordum. Muhtemelen yapılacak ya da yapılabilecek çok az şey vardı. "Dimitri gerçekten bu konuda endişeli değil miydi?"

Telefonuna bir göz attı. "Biraz düzeltme yapabileceğini söyledi, bu yüzden sigorta talebinde bulunmaya gerek yok ve başka hiçbir şey hasar görmediği ya da kaybolmadığı için polisler bizi ciddiye almayacaktır."

"Tamam." Duraksadım, karnımdaki endişeyi inkâr edemiyordum. Çocuğumu güvende tutmak için doğru şeyi yapmam gerekiyordu. "Hayır, özür dilerim. Ne demek istediğini anlıyorum.

Ama aramanızı istiyorum. Bizi ciddiye almasalar bile, bu olayın kayıtlara geçmesini istiyorum."

"Tamam," dedi Ben, yavaşça başını sallayarak. Telefonunu eline aldı.

"Arayacağım."

POLİS bunu en önemli *öncelik haline* getirdi ve üç saatten biraz fazla bir süre sonra ihbarımızı almaya geldi. En başından beri Ben'in haklı olduğunu söyleyebilirim. Aramak bir hataydı.

Gelen memurlar, Memur Hendricks ve Memur Malone, dairemize girmeden önce kapıyı ve yırtık döşemeyi inceleyerek büyük bir gösteri yaptılar ve Ben'i dinleyerek o günkü olayları anlattılar.

"Burası eski bir bina, duvarlarda bir sürü çizik var. Döşemenin bu yüzden hasar gördüğünden emin misiniz? Bazen gerçekten inceleyene kadar hasarı fark etmezsiniz."

Ben'in ağzı bıçak açmıyordu, aramayı zorladığım için çoktan sinirlenmişti. "Daha önce hasar görmemişti. Fark ederdik."

"Pekâlâ," diyerek bir not defteri açtı, ancak kalem çıkarmadı, "birinin içeri girebileceğinden endişelenmek için herhangi bir nedeniniz var mı? Yakın zamanda büyük bir alışveriş yaptınız mı, kutuları kaldırıma koydunuz mu? Düşmanınız var mı?"

"Büyük bir alışveriş yapmadık ve çöplerimiz arka taraftaki çöp kutusuna gidiyor. Tüm site için ortak bir çöp bidonu. Ve hayır, bildiğim kadarıyla hiç düşmanımız yok." Yarım saniyeliğine bana baktı, içinden kızgınlık yayılıyordu.

"Peki ya sen?" Hendricks sordu. "Düşmanınız var mı? Şüpheli bir şey var mı?"

Başımı salladım. "Burası her zaman sakin bir mahalle olmuştur. Kapımıza bırakılan paketlerde bile hiçbir zaman sorun yaşamadık. Her zaman yalnız bırakıldılar."

"Yeni komşular var mı?" diye sordu sonunda cebinden bir kalem çıkararak. "Sorun çıkarabilecek biri var mı?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır," dedim. "Gerçi Ben gündüzleri evde oluyor." Ona baktım.

"Yeni birini görmedim, hayır. Burayı aldığımız için şanslıyız. Bina çok rağbet görüyor. Palmer bir yıldır bekleme listesindeydi.

taşınmadan önce. İnsanlar bir kez buraya geldiler mi, kalmaya meyillidirler."

Defterine bir şeyler not etti. "Mülk yöneticiniz sitede mi yaşıyor? Onlarla kontrol etmek isteyeceğiz. Koridorda hiç kamera görmedim... Kameraları var mı?"

Cevaplayabildiğimiz kadar hızlı sorular soruyordu, belli ki ne söylediğimizle çok da ilgilenmiyordu. Diğer memur sessizce etrafında duruyor, gözleri odada geziniyordu. "Dimitri bizim şefimiz. Size numarasını verebilirim. Alt katta oturuyor. Ofisin yanında. Ve hayır, hiç kamera yok. Dışarıdakiler çalışmıyor."

"Bu işe yarar." Hendricks sırıttı. "Bugüne

kadar hiçbir fikrimiz yoktu," dedim.

Aynı anda Ben, "Onları tam olarak kendimiz kurmadık," dedi. "Doğru,"

dedi Hendricks ve not defterini kapatırken yüzümü buruşturdum. O da Zaten bizi ciddiye almıyordu ve kocamın tavrı da yardımcı olmuyordu. "Parmak izi için toz alabiliriz ama size karşı dürüst olmalıyım. Bu büyüklükteki bir binada parmak izleri her yerde olacaktır ve eğer fail sadece kapıyı çaldıysa ve kapıya hiç dokunmadıysa, kapıyı açmaya çalışmak için kullanmış olabileceği şey dışında, büyük olasılıkla hiçbir şeye dokunmamıştır. Parmak izlerinin burada olmama ihtimali çok yüksek." Hemen işe koyulan Malone'a başıyla işaret etti. "Kurulu bir güvenlik sisteminiz var mı?"

"Hayır," dedim gözlerimi yere dikerek.

Nefes aldı ve konuşmanın geri kalanını doğrudan bana yöneltti. "Sana bir tane almanı öneririm. Eğer bu adam geri gelirse, üzülmektense güvende olmak daha iyidir."

ON İKİNCİ BÖLÜM

"I Seni görmek çok güzel Palmer," dedi Ty, esmer teni gözlerinin etrafında kırışırken gülümsedi ve beni kucakladı. Sonra Dannika'ya uzandım. "Ben ve Gray gelemediği için üzgünüm. "Ben ve Gray gelemedikleri için üzgünüm. sonunda küçük adamınızla tanıştım. Dannika ondan övgüyle bahsediyor."

Dannika ve kocası Ty'la son çifte randevumuzun üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti ve onları görmem gerektiği ve Ben'in neden bize katılamayacağı konusunda yalan söylemek zorunda kaldığım için üzülmekten kendimi alamıyordum.

Ty, Dannika'nın koltuğunu çekerek kendisinden önce onun oturmasına izin verdi. "Evet, burada olmak istiyordu. Sadece bu sabah halletmesi gereken bazı ayak işleri vardı. Evde oturan bir baba olarak hayat, boş zamana pek yer bırakmıyor."

Ty'ın kaşları kalktı. "Öyle olduğunu tahmin ediyorum ve ona imrendiğimi söyleyemem."

Garson kız masamıza yaklaştı ve siparişlerimizi aldı. O gittiğinde, biz devam ettik.

"Bence bundan hoşlanıyor, aslında ben de biraz kıskanmadım diyemem." Peçetemi açtım ve kucağıma koydum.

Ty derin ve sıcak bir kıkırdamayla sandalyesinde arkasına yaslandı. "Üç tane alana kadar bekle. Bize güvenin, işe koyulmak için can atacaksınız."

Dannika başıyla onayladı ve kocasına neşe dolu bir bakış attı. "Henüz bunu bilmiyor. Bırak da bu eğlenceli balayı döneminin tadını çıkarsınlar." Sevgiyle onun göğsünü okşadı.

Ty parmaklarını masadan kaldırarak bileğini yerinde tuttu. "Yeterince makul. Sadece, dediği gibi, sürdüğü sürece tadını çıkarın çünkü *sürmeyecek*."

Güldüm. "Şirkette işler nasıl, Ty?"

En iyi arkadaşımın kocasının boşanma avukatı olması planlanmış bir şey değildi ama bunu kendi avantajıma kullanmak kesinlikle bir avantajdı.

"Dediğim gibi, o balayı dönemi uzun sürmüyor ve bu da bana çok para kazandırıyor." Konuşurken gözleri zevkle büyüyor, ince, siyah bıyığı her kelimeyle birlikte zıplıyordu. "Normalden bile daha yoğunuz, sanırım yaz sıcağı yüzünden, ama şikâyet edemem." Dannika'ya dirsek attı. "İstesem bile bana izin vermezdi."

"Ona büyük müşterinden bahsettim Palmer. Bunun bizim için ne anlama gelebileceğini," dedi Dannika, dişlerini umutla sıkarak.

"Dani seninle övünüyor. Bulunduğunuz yere gelmek için ikinizin de ne kadar çok çalıştığını biliyorum. Yakında dükkân açmaya hazır olacaksınız gibi görünüyor, ha?"

"Umut bu," dedim derin bir nefes alarak. "Ben her zaman temkinli biriyimdir, özellikle de Gray söz konusu olduğunda."

"Hey, anlıyorum," dedi, yüz ifadesi ciddiydi. "Kendi başıma dışarı çıkmak için tetiği çekmem yıllarımı aldı. Beni bunu yapmaya iten hep Dani oldu."

"Ve haklıydım, değil mi?" diye sordu dudaklarını büzerek. "Tıpkı bu sefer haklı olacağım gibi."

"Evet, öyleydin. Sen her zaman haklısın." Eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Ayrıldıklarında garson kız yiyecek ve içeceklerimizi getirdi. Ty arkasına yaslandı ve önce Dannika'nın tabağını, sonra Ty'ınkini ve son olarak da benimkini önüne koymasına izin verdi. Birbirimizin tam zıttıydık: Dannika ve Ty somon ve salatalarıyla, ben ise BLT ve patates kızartmamla. Onlardan bazı iyi alışkanlıklar öğrenmeye çalışmalıydım.

"Bir sorum var." Hissettiğimden daha rahat görünmeye çalışarak ağzıma bir kızartma attım. Ellerim titriyordu ve fark etmemesini umuyordum. Bütün sabah soruyu prova etmiş, konuyu nasıl açacağıma karar vermeye çalışmıştım. En iyi ihtimalle, satış yapmak için rastgele boşanmayı düşünüp düşünmediğimi soracaktı ki böyle bir şey tabii ki olmayacaktı. O yüzden şimdi en kötü ihtimale göre hareket ediyorduk.

"O da ne?" Dannika etini kesmeye başlamışken sordu.

"Aslında Ty için. Bir arkadaşım... şey, boşanmayı düşünüyor. Acaba onun için ücretsiz hukuki danışmanlık alabilir miyim?" Yüzümü buruşturdum.

Bir ısırık aldı, dudaklarında ağzı kapalı bir sırıtış belirdi. Yutkunduğunda, "Elbette. Sende ne var?"

"Arkadaşın kim?" Dannika ağzına bir lokma atarken sordu. "Tanıdığım biri mi?"

"Sadece aynı okula gittiğim biri," dedim, muhtemelen çok hızlı bir şekilde. "Onu tanımıyorsun."

Başını salladı, yemeğinden bir ısırık daha aldı ve bana bakan Ty'a baktı.

"Kocasının onu aldatıyor olabileceğini düşünüyor," dedim.

"Hayır," dedi Dannika, sesi alçaktı.

"Evet, ama yani, çok parası yok, ama sahip oldukları para onun. Tanışmadan önce de onunmuş. Bir tasarruf hesabı ve birkaç CD. Eğer bu her şeyi bölüşmek anlamına gelecekse onu terk etmek istemiyor." Durakladım, yüz ifadesinin hızla ciddileşmesini izledim.

"Evlilik malları konusunda, evlilik öncesi bir anlaşma olmadığı sürece yapılabilecek pek bir şey yok. Ancak, nafaka... nafaka bir ilişkiden etkilenebilir, eğer bir ilişkinin gerçekleştiğine dair reddedilemez bir kanıt varsa. Kanıtı var mı? Aldatıyor olabileceğini düşündüğünü söylediniz... Emin değil mi?"

Başımı salladım ve söylediklerinin üzerimden geçmesine izin verdim. Eğer Ben'i terk edersem, hayatım boyunca uğruna çalıştığım, fedakârlık yaptığım şeylerin yarısı yasal olarak ona ait olacaktı. Hepsi beni aldattığı içindi. Kalp kırıklığımın yüz ifademde çok belirgin olmasını engellemeye çalıştım, ancak bunu çok iyi yaptığımdan şüpheliydim. "Hayır, kesin olarak bilmiyor. Onu bir kadınla yakaladı, nerede olduğu konusunda yalan söyledi ama aralarında bir şey olduğuna dair hâlâ bir kanıt bulamadı. Herkesin içinde tanışmışlar."

Pırıltılı, beyaz dişlerinin arasından nefes aldı. "İşte buradan başlaması gerekiyor. İlişkisinden ona hiç bahsetti mi? Şüpheli olduğunu biliyor mu? Eğer bu konuda ona yalan söylediyse, sanırım öyle..."

"Şey, hayır. O bilmiyor. En azından benim bildiğim kadarıyla. Ona nerede olduğunu sordu ve o da yalan söyledi ama bu konuda onunla yüzleşmedi."

Düşünceli bir şekilde çiğneyerek bir ısırık daha aldı. "Arkadaşın akıllı bir kız. Benim tavsiyem, bir şey söylemeden ya da yapmadan önce kanıt bulması. Cep telefonu kayıtları, banka kayıtları, fotoğraflar, videolar... ne bulabilirse. Yargıca ne kadar çok kanıt sunabilirse o kadar iyi olur. Sonra, yeterli olduğunu düşündüğü kanıtı elde ettiğinde, bir avukatla konuşmalı ve

davanın sağlam olup olmadığına bakacak. Ona numaramı verdin mi?"

Dannika beni dikkatle izliyordu ve onun incelemesi altında yüzümün ısındığını hissettim. "Henüz görmedim. Kartvizitiniz var mı?"

"Elbette," dedi ve talep üzerine cebinden bir kartvizit taşıyıcısı çıkardı. Masanın üzerinden bana bir kart uzattı. "Acele bir şey yapmadan önce beni aramasını söyle. Sadece bazı soruları yanıtlayabilsem bile."

"Teşekkür ederim," dedim ve kartı yanımdaki koltukta duran çantama yerleştirdim. "Sen en iyisisin, Ty."

Sırıttı. "Yardım etmekten mutluluk duyarım. Ayrıca yardım etmezsem Dannika beni öldürür." Göz kırptı.

"Hayır, yapmazdım," dedi, dudaklarını birbirine bastırmış, alaycı bir ifadeyle. "Beni cinayet davasından kurtarman için sana ihtiyacım var."

Ben kıkırdarken Ty, "Ben ceza davalarına bakmıyorum, o yüzden şansın olmaz ama yeterince adil," dedi. On sekiz yıldır evliydiler, üç güzel çocukları ve bir ömür boyu anlatacakları hikâyeleri vardı ve hâlâ mükemmellerdi. Tek istediğim onlar gibi bir şeye sahip olmaktı. Ben'le tanıştığımda, bunu bulduğumdan emindim. Ama görünüşe göre yanılmışım. *Yine yanılmışım*. Onların sahip olduklarına asla sahip olamayacağımı düşünmeye başlamıştım. Belki de o sonsuz aşka layık değildim. Çok az insan bunu elde edecek kadar şanslı görünüyordu.

"İyi misin Palmer?" Dannika sordu ve gözyaşlarımın görüşümü bulanıklaştırmaya başladığını fark ettim.

Sıcak bir gülümsemeye zorlayarak hızla tozlarını aldım. "Ben iyiyim. Sadece alerjim var."

Başını salladı, hâlâ beni yakından izliyordu. Bana kilitlenmiş olması rahatsız ediciydi ama onu suçlayamazdım. Beni herkesten daha iyi tanıyordu. Bu da demek oluyordu ki, ne kadar inkâr etmeye çalışsam da, yalan söylediğimi biliyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi gün, arabamın bardak tutucusundan telefon çaldı ve aşağıya baktım. *Ofis.* Kim olduğunu ve neden aradığını biliyordum. Cumberland'in ve hatta bir dereceye kadar Howie'nin aksine, Dannika müşteri toplantılarına gitme yalanlarımı yutmuyordu. Nasıl çalıştığımı ve bir şeyler olduğunu biliyordu. Ama ona söyleyemedim. Ona açıklayamazdım. neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ses düğmesine basıp susturdum ve restoranın büyük cam pencerelerine baktım. Dışarıda yağmur yağıyordu, bunun Ben'in evde kalmayı seçeceği anlamına geleceğini umuyordum. Bunun yerine, ben evden ayrıldıktan sadece otuz dakika sonra, kucağında Gray ile binadan ayrıldı. Bu kez parka doğru yürümek yerine binanın etrafından dolaştılar ve kısa bir an için onları gözden kaybettim. Tam arabayı çalıştırıp sokağa geri döndüğümde arabası durdu. Dondum kaldım, beni görecek diye panikledim ama görmemiş gibiydi. Bunun yerine, her zamanki gibi arabasını çekti ve ters yöne doğru ilerledi. Bir ya da iki araba arkasında kaldım, ayrı sokaklardan dönerek güvenli bir mesafeyi korudum ama onu asla tamamen gözden kaybetmedim.

Otoyola çıktı, Crestview'e doğru yöneldi ve içimdeki son umut kırıntısının da çöktüğünü hissettim. Başka bir yere gideceğini sanmıştım ama gitmiyordu. Onu tekrar görecekti. Sonunda tüm şüphelerim doğrulanmıştı. Bu gerçekti. Gerçekten oluyordu.

Crestview'e birkaç mil kala bir çıkışa saparak ve Oceanside'ın eteklerinde bir restoranın otoparkına girerek beni şaşırttı.

Bir otoparka girdim, cüzdanımdan yedi dolar nakit çıkardım ve kenara yakın bir yer tuttum. Arabadan inip kaputun önüne geçtim ve bel hizasındaki beton bölmeden dışarı baktım. Sokağın karşısındaki restoranı görebiliyordum, Ben ve Gray pencerenin yanında bir masa tutmuşlardı. Gray'i göğsüne yaslamıştı, oğlum kollarında uyuyordu ve o pencereden dışarıyı izliyordu. Onu izliyordu.

Onlar geldikten on beş dakika sonra Kat geldi. Topuklarının beton üzerinde çıkardığı her tıkırtıda, o kadar yüksekte durduğum yerden duyulmuyordu ama yine de acı veriyordu, öfkemin büyüdüğünü hissettim. Kat restorana girdiğinde Ben gülümsüyordu ve ona yaklaşmasını izlerken bana sırtını döndü.

Onun yanındaki kabine oturdu, tenleri birbirine değiyordu. Bu beni öldürüyordu. İçim öfke ve korkuyla fokurduyordu. Beni terk etmesi ne kadar sürerdi? En başından beri onunla ne kadar zamandır görüşüyordu? Bu ne cüret? Bu ne cüret? Ona beni kuaförde gördüğünü söyleyecek miydi? Beni tanıyor muydu ki? Onun bir karısı olduğunu biliyor olmalıydı. Bir oğlu vardı, Tanrı aşkına. Onunla bir fantezi hayatında beni öldürmüş müydü?

Gözlerimin yaşardığını hissettim ama onları silerek telefonumu kaldırdım ve ikisinin fotoğrafını çektim. Sol alt ekrana tıkladım ve fotoğrafı yukarı çektim.

Bu kadar uzaktan bakıldığında resim bulanık, şekilsiz ve camdaki parıltıdan dolayı karanlıktı. Asla işe yaramayacaktı. Onların seviyesine inmem gerekiyordu. Yaklaşmalıydım. Ama beni görmelerini göze alamazdım. Ty'ın verdiği uyarı kafamın içinde çınladı. Bildiğimi öğrenmeden önce kanıt bulmalıydım. Yapmak zorundaydım.

Ayağa kalktım, betona yaslanarak kocama, çocuğuma ve yabancıya baktım, midem bulanıyordu. Uzaklaşmak istedim, orada duran kimseye bir faydam yoktu ama kendimi hareket ettiremiyordum. Oğlumu ondan almak istedim. Onu, daha yeni rahmimden kopardığım çocuğumu getirip bir başkasıyla paylaşmaya nasıl cüret ederdi? O benimdi. *Benim çocuğumdu.*

Bulanık da olsa üçünün birlikte bir fotoğrafını daha çektim, kız oğluma bakarken neredeyse onun kolundan sarkıyordu. Öyle ya da böyle, bunu düzeltecektim. Kendim için. Gray için.

Dişlerimi öyle bir sıktım ki, gerginliğim geçince irkildim. Garson kız masalarına yaklaştı ve siparişlerini aldı. Onlara nasıl baktığını görebiliyordum, sanki mükemmel bir aileymişler gibi.

Bilmeyen gözlere öyle göründüklerini biliyordum.

Benim için onlar parçalanmaya mahkum bir aileydi. Ve benim ellerim bu parçalanmayı gerçekleştirecekti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ben öğle yemeğinden sonra restoranda kalarak beni şaşırttı, masalarının temizlendiği ve garsonun gittiği zamanı çoktan geçmişti.
kızdırmak için büyülenmiş.

Sonunda ayrılmaya karar verip birbirlerinden ayrılarak ters yönlere doğru yürümeye başladıklarında telefonumu cebime geri koydum. Yemekleri sırasında hepsi bulanık üç fotoğraf çekmiştim. Onları Ty'a götüremezdim. Ona gitmek zorunda olmak bile yeterince utanç vericiydi. Kim oldukları ya da içinde ne olduğu anlaşılamayacak kadar pikselli ve grenli fotoğrafları ona götüremezdim.

Ben arabayı durdurdu ama sola dönmek yerine önce sağa, sonra tekrar sağa döndü. Evin ters yönüne gidiyorduk. *Neden?*

Eyaletler arası yola saptı, ben de geri çekildim ve onu takip etmek için önümde birkaç araba kalana kadar bekledim. Crestview'e doğru gidiyordu. Ne olduğunu anlamadan önce bile biliyordum.

Onu durdurmalıydım. Onu aradım ve her şeyi bildiğimi ama bu işin yürümesini istiyorsam yapamayacağımı söyledim. Evliliğe hiç para almadan girmişken, hayat birikimimin yarısını almaya hakkı olacaksa, nafaka almaya hakkı olmadığından emin olmalıydım. Ve bunu yapmak için, beni ne kadar hasta etse de, bunun olmasına izin vermeliydim.

Kat'in arabası görünürde yoktu. Onu takip etmiyordu. *Onu takip etmeden evine giden yolu biliyor. Oraya o kadar çok gitmiş ki ezberlemiş.* Bunun farkına varmak beni çok etkiledi ve bu gerçek, her şeyden çok kalbimi kırdı. Oraya daha önce de gitmişti. Kaç kere? Hamileyken mi? Sabah bulantıları ve ruh hali değişimleriyle uğraşırken

ve ne yaptığıma dair dayanılmaz bir korku. Crestview'e metresini görmeye mi geliyordu? Onunlayken ben yokmuşum gibi mi davranıyordu?

Gözyaşlarıma hâkim olamadım ve o döndükten sonra Crestview çıkışına yöneldim. Sola değil de sağa döndü ve bir an için umutlandım. Belki de yanılmıştım.

Sonunda, tanıdık evin yoluna girdi ve tam ben bir tur atarken arabadan indi. Arabamı görüp tanıyacağından korktuğum için bu kez onunkinin arkasındaki evin önüne, tamamen ayrı bir sokağa park ettim. Garaj yolu boştu, ışıklar kapalıydı. Hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Arabadan indim ve koşarak yolun karşısına geçip boş evin bahçesine daldım. Onların arka bahçesinden Kat'in bahçesini net bir şekilde görebiliyordum. Daha önce saklandığım ağaç eve baktım. Bu sefer daha da dikkatli olmalıydım, özellikle de Ben oradayken. Geçen sefer çok şanslıydım ama artık öyle olmayabilirdi.

Arka bahçesine adım attım, ayak bileği yüksekliğindeki çimlerin üzerinden aceleyle geçip ağaca doğru ilerledim. Arka kapının açıldığını duyduğumda ilk basamağa bir ayağımı koyarak kendimi ağacın üzerine attım. Ani hareket patlaması yüzünden midem ağrıyordu ama ilerlemeye devam etmeliydim.

Ateş
et.
Ateş
et.
Ateş
et.
Ateş
et.

Merdiveni hızla tırmandım, ağacın genişliğinin arkasında kalmamak için kollarımı ve bacaklarımı mümkün olduğunca birbirine yakın tuttum. Kendimi yukarı ittim, çarpan bir kalp ve buz gibi damarlarla ağaç evin zeminine düz bir şekilde uzandım. Kimdi o? Kim geliyordu? Beni görmüşler miydi?

Başımı kaldırmaya cesaret edemedim, bana kimin bakacağından çok korkuyordum. "Bu daha iyi, değil mi küçük adam?" Sorduğunu duydum. Başımı kaldırdım.

İçgüdü. İçim rahatlamıştı, beni aramıyorlardı ve beni fark etmemişlerdi. Ağırlığımı değiştirdim, çömelmiş bir pozisyona gelene kadar bacaklarımı ahşap zemine doğru kaydırdım. Ağaç evin içinden pencereye doğru ilerlerken saniyede bir milimetre hareket ederek ayağa kalktım.

Oraya ulaştığımda yukarı kalktım ve aşağıdaki manzaraya baktım. Ben

ve Kat onun verandasında oturuyorlardı, Gray onun kollarında huzur içinde dinleniyordu. Acıdı. Ben'in bana ihanet etmesinden daha kötüsü, Gray de bunu yapmıştı. Bunu biliyordum.

Mantıklı değildi ama öyle hissettiriyordu. Onu kıza bu kadar yakın görmek, küçük yumruğunun kızın gömleğinin kumaşını kavraması midemi bulandırmaya yetmişti. Onları birlikte izlerken sıcak ve öfkeli gözyaşlarımın akmasına engel olamıyordum.

"Senden hoşlanıyor," dedi Ben, ona bakmak için başını yana eğerek. Ellerim yumruk haline geldi.

"Tabii ki seviyor," dedi Kat. "Herkes beni sever." *Sizi temin ederim ki herkes değil.* "Oh, Ben, o çok mükemmel."

Göremesem de sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Bence de oldukça harika biri." İç geçirdi, arkasına yaslandı ve kollarını başının arkasında birleştirdi. Ağaç eve doğru bir bakış attı ve ben de nefes nefese yere yığıldım. *Beni görmüş müydü?* "Böyle bir yerde büyümek hoşuna giderdi."

"Keşke yapabilseydi," dedi üzüntüyle. "Hep çocuklarımın bu bahçede oynamasını hayal ederdim. Eski ağaç evimde."

Sessizdiler ve ben ayağa kalkmaya cesaret edemedim. Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki duyabileceklerinden emindim. Elimin üzerindeki tahtada bir örümcek geziniyordu ve bir çığlığı bastırarak onu geri çektim. Aşağıda Gray telaşlanmaya başladı.

"Oh, hayır, tatlı çocuk. Ağlama. Annen burada."

Onun sözleriyle midem gerildi ve ağaç evden Örümcek Adam tarzında fırlamamak için önümdeki tahtayı sıkmak zorunda kaldım. Kat'in oğlum için gömleğinin kenarını indirdiği ve onu göğsüne yerleştirdiği pencereden dışarı bakmaktan kendimi alamadım.

Hayır.

Kırmızıyı gördüm, safrayı geri püskürtmeye ve öfkemi dizginlemeye çalışırken görüşüm öfkeyle bulanıklaştı.

Onu öldürmek
istedim. Onu
öldürmek istedim.

Ben'e baktım, o da beni rahatlatmak için endişeli
görünüyordu. "Oh, bilmiyorum yapmalı mısın..."

Oğlum göğsüne yapışmak için çabalarken gülümseyerek, "Sorun yok Ben," dedi. "Bak, acıktı. Bu onu sakinleştiriyor."

"Kafasını karıştırmak istemiyorum Kat. Çantamda onun için ısıtabileceğim biraz süt var," dedi. "Bir saniye bekle." Ayağa kalktı ve eve girdi, orada sadece üçümüz kalmıştık. Sadece ben, Kat ve Gray. Aşağı atlamak, Gray'i kollarından tutup tepelere doğru kaçmak istedim ama yapamadım. Dikkatli olmazsam aptalca bir şey yapabilecek kadar öfkeliydim. I

izinsiz girdiğini söyledi. Bunların hepsi yanlış anlaşılabilir. Tutuklanabilirdim, Gray'i her şekilde kaybedebilirdim. Akıllı olmak zorundaydım. Boğazımdaki safra ne kadar yükselirse yükselsin ya da saf öfkeyle ne kadar titrersem titreyeyim bunu yapmak zorundaydım.

Gray bağlanmıyordu. O ben değildim. Ona bağlanmak için mücadele ediyordu ve onu nasıl doğru yerleştireceğini bilmiyordu. Her şeyi mükemmel yapsa bile, göğüslerinde benimkiler gibi süt yoktu. Kucağındaki çocuğu besleyemiyordu. Onun annesi değildi.

"Hadi, tatlı çocuk," dedi, başını vücuduna biraz daha sertçe bastırarak. Dudağımı çiğnedim, seçeneklerim her geçen an daha da azalıyordu. Müdahale etmek zorunda kalacaktım. Bu yüzden hapse girecektim.

Kararımı kabul eder etmez arka kapı tekrar açıldı ve Ben elinde yarısı benim sütümle dolu bir şişeyle göründü. "İşte başlıyoruz," dedi. Kat'in itiraz etmesini bekliyordum ve yüzündeki ifadeden de bunu istediğine inanıyordum, ama bir süre sonra Gray'i göğsünden indirdi, tişörtünü çıplak göğsünün üzerine çekti - kocamın gözlerini almadan önce değil - ve elini şişeye uzattı. Gray'i bir koluna alıp şişeyi dudaklarına götürdü ve Gray'in telaşı neredeyse anında kesildi.

*Benim taraf*ımdan sakinleştirildi. Vücudumun ürettiği bir şey tarafından. Çözüleceğimden emin olduğum bir anda beni hareketsiz tutan tek şey buydu. Sütü emişini izledim ve ağır ağır nefes alıp yavaşça verdim. Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu, vücudumun gerildiğini hissettim. Panik atağa yaklaşıyordum ama bunun burada olmasına izin veremezdim.

Nefes almak

zorundaydım.

Hepsi bu kadar.

Sadece nefes almaya devam etmek zorundaydım.

Hayır. Bir anda aklıma öfkeli bir düşünce geldi. Şansımı kaçırmıştım. Olanların fotoğrafını çekmeliydim. Kocam izin verirken oğlumu emzirmeye çalışmasının. Elbette bu davama yardımcı olurdu. Ama artık çok geçti. O an geçmişti ve öfke yüzünden dikkatim dağılmıştı.

Hissettiğim adrenalin sakinleşmeye başladığında panik içinde yere çöktüm. Bırakılmak için yalvaran hıçkırıkların göğsüme çarptığını hissederken nefesimi sabit tutmaya, kendimi sessiz tutmaya çalıştım. Elimi dudaklarıma o kadar sert bastırdım ki dişlerim acıdı ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Sadece nefes al, Palmer.

Sadece nefes al.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Hiç düşünmeden işe geri döndüm. Bu yapmak istediğim son şeydi ama yine de eve gitmek istemiyordum. Park yerinde oturdum.
bir saat boyunca ağladı, sümkürdü ve öfkelendi.

İşler nasıl bu noktaya gelmişti?

Bu kadar çok şey nasıl bu kadar çabuk ters gitmişti?

Birkaç gün içinde nasıl mükemmel bir eşten, sevgi dolu bir anneden ihanete uğramış bir eşe dönüşmüştüm? Bu mümkün görünmüyordu. Ve yine de, buradaydım. Tekrar. Aldatılmak neden bu kadar kolaydı? Neden kaybetmek bu kadar kolaydı?

Gözyaşlarımı sildim, güneşliği indirdim ve makyajıma bakmak için aynayı açtım. Saçlarım nemden kabarmış, makyajımın çoğu eriyip gitmişti ve makyajımda kalmak için savaşan gözyaşı lekeleri vardı.

Binama bu şekilde giremezdim ama eve de gidemezdim. Yapmam gereken konuşmayla yüzleşemezdim. Ty elimde kanıt olana kadar beklememi tavsiye etmişti ama bildiklerimi, gördüklerimi ve hissettiklerimi anlatmadan Ben'in karşısına çıkmamın hiçbir yolu yoktu.

Kat'in evinden benden hemen önce çıkmıştı, yani şimdiye kadar evde olmalıydı. Telefonumu çıkardım ve hızlı, duygusuz bir mesaj yazdım.

Hey. Neyin peşindesin?

Yalan söyleyecek ve yanlış bir şey yapmıyormuş gibi davranacaktı. Gray'le sabahı her zamanki gibi evde geçirmiş gibi davranacaktı. Her zamanki gibi yalan söylerdi. Çünkü ben erkeklerin yalan söylediği türden bir kadındım. Aldattıkları türden bir kadındım. Kolayca değiştirilebilen türden. Bir süre sonra yeni bir modelle değiştirilen türden.

İki tamamen farklı senaryoda iki tamamen farklı adam beni aldatmıştı. Tek ortak payda bendim. Bunun bir anlamı olduğuna inanmalıydım.

Elimi karnımda gezdirdim, Gray'i doğurduğumdan beri hâlâ birkaç kilo fazlam vardı. Bebek kilolarını neredeyse anında veren bazı kadınlar tanıyordum ama ben hâlâ en az yirmi kilo fazlaydım. Göğüslerim şişmiş ve ağrıyordu ve artık sadece Gray'e aitlerdi. Sütün giysilerime sızmasını önlemek için menteşeli emzirme sütyenimin içine kalın, bebek bezine benzer pedler takıyordum. Ben'le tekrar yakınlaşabilmemiz için birkaç hafta daha kanamam olması gerekiyordu. İsteyeceğinden değil tabii. Artık bir yıl önce tanıştığı o seksi, büyüleyici kadın değildim. Başka birine aşık olduğu için onu gerçekten suçlayabilir miydim? Ben hamile kalmadan ve o evlenme teklif etmeden önce çok kısa bir süre birlikte olmuştuk. Belki de onu tuzağa düşürdüğümü hissetmiştir. Belki de öyleydim.

Geri dönüş mesajını beklerken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Pompalamam gerekiyordu. Yemek yemem gerekiyordu. Yüzümü yıkamam ve kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyordu. Arabayı vitese taktım ve otoparktan çıktım, hayatımdan geriye kalan tek şey gibi görünen karmaşayla başa çıkmak için şehrin öbür ucuna doğru ilerledim.

Arabayı park ettim ve kararlılıkla binaya girdim. Ben'i dinleyecektim ama geri adım atmayacaktım. Yaptığı şey yanlıştı. Kat'in yapmasına izin verdiği şey ise yanlışın da ötesindeydi. Bunun için onu affetmeyecektim. Onunla birlikte olmak istiyorsa -beni terk etmek istiyorsa- kalması için yalvarmayacaktım ama kuyruğumu kıstırıp gitmeyeceğimi de bilmesi gerekiyordu. Velayet için savaşırdım. Nafakaya karşı savaşırdım.

Merdivenleri çıkarken aklıma iğrenç bir düşünce geldi. Artık Ben tam zamanlı olarak evde olduğuna göre, ya velayeti daha kolay alabilirse? Ya farkında bile olmadan nafaka alması için ona tuzak kurduysam? Boşanmalarda kadınlar bunu hep yapardı, değil mi? Burada da farklı olmayabilir.

Bu düşünceyi kafamdan attım. Bu şekilde olmayacaktı. Ty en iyilerin en iyisiydi ve bu işte benim tarafımdaydı. Ben kimi işe alırsa alsın, benim yanımda olan kişi kadar iyi olamazdı.

Kapıya yaklaştım ve elimi tokmağın üzerine koyarak dikkatlice çevirdim. Kapı kilitliydi. Kaşlarımı indirip kapıyı çaldım. Neden kilitliydi?

Bir süre sonra inledim ve çantamı karıştırarak anahtarlarımı buldum ve kapıyı açtım.

"Ben?"

İlk fark ettiğim şey sessizlik oldu. Daireden gelen yaşam sesini duymaya o kadar alışmışken bu sağır ediciydi. Gray telaşlanıyordu. Ben ayaklarını vuruyor. Ben gülüyor. Gray mırıldanıyor. Bu sefer hiçbir şey yoktu.

"Ben?" Sesimi alçak tutarak tekrar seslendim, ancak mideme endişeli bir his yerleşmişti. *Bir sorun var.*

Koridorda dikkatle yürüdüm, duyabildiğim tek ses ayak seslerimdi. Yaklaşan fırtınanın nemi kısa sürede apartmana yerleşmişti ve üst dudağımda boncuk boncuk ter birikmişti. "Ben? Neredesin?" Yatak odasına girerken bir kez daha seslendim. Dairenin geri kalanı gibi oda da boş ve sessizdi. Kocam ve oğlum hiçbir yerde yoktu.

Telefonumu çıkardım ve son aramalar listemden onun adına tıkladım. Çalmadı.

"Selam, ben Ben. Mesaj bırakın, size geri döneceğim." Hat bipledi ve kapattım. *Nerede o?*

Oturma odasına geri döndüm ve kayboluşunu açıklayan bir not var mı diye etrafı araştırdım. Kat'in evinden ayrıldığımda gitmişti. Eğer gittiği yer burasıysa henüz eve varmamış olması mümkün değildi.

Ne bir kâğıt, ne bir not, hiçbir şey yerinde değildi. Bebek arabası hâlâ duvara dayalı duruyordu, yani yağmur henüz başlamamış olmasına rağmen onu yürüyüşe çıkardığı şüpheliydi. Açıklayamadığım bir korku hissine kapıldım. İçimdeki her şey bir şeylerin çok yanlış olduğunu haykırıyordu.

Dairenin kapısını açtım, arkamdan kilitledim ve merdivenlerden aşağı koşarak indim. Yağmurun dinmiş olmasına şükrederek sokağa baktım. Sokağı aradım, arabasının izini aradım ama bulamadım, sonra köşeyi dönüp binanın etrafından dolaştım. Gümüş Mazda'yı aramak için küçük otoparka ve yeraltı otoparkının içine baktım, her katta aceleyle ilerledim. Orada değildi. O da orada değildi.

Garajın son katına ulaştığımda geri döndüm. Kaldırımdan daireme doğru yavaşça yürüdüm, arabasını gözlüyordum, sadece görünmesini umuyordum.

Neredesin, Ben?

İçimde kötü bir his vardı. Ama bunu nasıl açıklayabilirdim? Ve bununla ne yapmam gerekiyordu? Nasıl düzeltecektim? Onları nasıl bulacaktım? Bir hevesle önce ofisimi aradım.

"Cumberland Design, Palmer Lewis'in ofisini aradığınız için teşekkür ederiz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Howie, benim," dedim bir hışımla.

"Palmer? Hey! Hâlâ Spring Hill'de misin?"

Beni görememesine rağmen başımı salladım. "Hayır. Ben..." Ona yalan söylemek için hiçbir nedenim yoktu ama buna ihtiyacım vardı. Howie güvenimi fazlasıyla kazanmıştı ama ona olan biten her şeyi açıklayamazdım. O kadar enerjim yoktu. "Öğle yemeği yemek için daireye uğradım. Dinle, Ben ve Gray oraya gelmediler, değil mi?"

Durakladı. "Bugün mü demek istiyorsun? Onları görmedim. Görmeleri gerekiyor muydu?" Sesi zayıflamıştı ve ahizeden uzaklaşıp iyice bakabilmek için boynunu ofise doğru çevirdiğini görebiliyordum. Bunu çok iyi hayal edebiliyordum.

"Hayır, sadece... burada değiller ve o da telefonuna cevap vermiyor." Alt dudağımı çiğnedim. "Ortaya çıkacaklar. Sadece onu kaçırmadığımdan emin olmak istedim."

"Burada değiller ama gelirlerse seni aramasını söylerim."

"Teşekkürler, Howie," dedim.

"Geri dönecek misin-"

Telefonumu çoktan indirmiştim ve bu sorunun cevabı hakkında endişelenmeye dayanamıyordum. Hâlâ bilinmeyen çok şey vardı. Başka birini aramam gerekiyordu ama kimi?

Eskiden birlikte çalıştığı adamlardan hiçbirinin telefon numarası bende yoktu. Mağazayı arayabilirdim ama neden orada olsunlar ki? Adına tekrar tıkladım, ama yine de doğrudan sesli mesaja yönlendirdi. Telefonu mu bozulmuştu? Daha da kötüsü, kapatmış mıydı?

Vücudumun her santimetresinde seken, örümcek gibi parmaklarını organlarımın etrafına saran ve bunu daha iyi hale getirmek için bir şey yapmamı -herhangi bir şey- söyleyen endişe ve korkuyla savaşmaya çalıştım. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bunu nasıl daha iyi hale getirebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Nasıl bu kadar çaresiz olabilirdim?

Ben'in ailesiyle hiçbir ilişkisi yoktu, bu yüzden elimde isimlerinden başka bir şey yoktu. Eyalet dışında yaşadıkları bilgisi dışında ne telefon numaraları ne de adresleri vardı ve bu kadarını öğrenmek bile kocamın dişlerini sökmek gibiydi.

Mark ve Kathy Lewis'i araştırmayı dene ve bana ne kadar uzağa gittiğini al. söyle.

Dondurucuyu açtım ve nefesim kesildi. Gray'in tüm sütü gitmişti. Her tek bir çanta. Bir haftalıktan daha fazla. Hepsini Kat'e mi getirmişti? Ne kadar topladığını görmemiştim.

Crestview'e geri dönmek istemiyordum, özellikle de sebepsiz yere, ama başka seçeneğim yoktu. Anahtarlarım hâlâ elimdeydi, çantam omzumdaydı, sanki bir şekilde bunun olacağını biliyordum. Gitmek zorunda kalacağımı biliyordum. Peşlerinden gitmem gerektiğini.

Kapıyı açtım ve durdum. Kafam korkudan o kadar bulanıktı ki gerçekten konsantre olamıyordum. Bir yere gittiğinden bahsetmemişti, değil mi? Hiç sanmıyorum.

Nefesimi içime çektim, kapıyı arkamdan kilitledim ve telefonumun zil sesini açarak merdivenlerden aşağıya koştum. Arabaya doğru ilerlerken rüzgâr saçlarımı ve kıyafetlerimi çılgınca savuruyor, yağmur *üzerime* yağıyordu - neden *şimdi başlamaya karar vermesin ki*?

Lütfen beni ara.

ON ALTINCI BÖLÜM

Aniden bastıran şiddetli fırtınanın içinden, hız sınırlarını ya da trafik kurallarını umursamadan Kat'in evine doğru hızla ilerliyordum. Oğlumun kafasının bir an önce yere düşmesinden başka bir şey düşünemiyordum. göğsünde. Ben neden gitmişti? Neden evde değildi? Çocuğum neredeydi?

Küçük, beyaz kulübenin önünde durdum, yolda tanımadığım bir araç görünce şaşırdım. Terden sırılsıklam olmuş kırmızı bir tişört giyen bir adam evin ön kapısından içeri girdi ve elinin tersiyle alnını sildi. Diğer eliyle de kulağına bir telefon tutuyordu.

Tereddüt ettim, sokağı tekrar kontrol ettim. Doğru evdeydim, peki bu kimdi?

Parmağındaki evlilik yüzüğünün parıltısını yakaladım. *Bu onun kocası.*

Şehir dışında çalıştığından bahsetmişti ama eve dönmüş olmalı. Kim olduğumu nasıl açıklayacaktım? Neden orada olduğumu? Kat'in arabası garaj yolunda değildi.

Çatık kaşlarıyla bana baktı, ben yağmur altında arabadan inerken konuşmadı, ben de kapıyı açık tutarak ona baktım. Kim olduğumu biliyor muydu? Ne bildiğimi? "Hey, seni sonra ararım. Ben de seni seviyorum." Telefonu kulağından indirdi. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Kat... Kat burada mı?" Sesim sinir ve adrenalinle titreyerek sordum.

"Hayır," dedi, sesi kısıktı. "Sen kimsin?"

"Ben..." *Dost mu? Bir düşman mı? Erkek arkadaşının karısı mı?* "Ben Lewis'i arıyorum. Onu tanıyor musun yoksa...?"

Başını salladı, yüz ifadesinde ne tanıma, ne endişe ne de öfke vardı. Onu alt etmiştim. Onları, neler olup bittiğinden hâlâ haberi yokken yakalamıştım. Karısının ona ihanet ettiğinden haberi yoktu. Parmağındaki yüzüğe tekrar baktım. Bunun geleceğinden haberi yoktu. Kendimi muzaffer değil, hasta hissediyordum. Ona söylemeliydim ama enerjim yoktu.

Kapıyı tekrar açtı, konuşmayı bitirdiğini ve içeri girmeye hazırlandığını bana bildirmek için eşiğin yarısında durdu.

"Üzgünüm, Kat'in ne zaman döneceğini biliyor musunuz? Ya da onu nerede bulabileceğimi?"

Başını tekrar salladı, beni dikkatle izliyordu. "Sen onun arkadaşı falan mısın?"

"Tam olarak değil..." Ne diyeceğimi, nasıl açıklayacağımı bilemedim.

"İsminizi bırakmak ister misiniz? Uğradığınızı bilmesini sağlayabilirim." "Hayır, sorun değil. Geri geleceğim."

Başka bir şey söylemeden dudaklarını birbirine bastırdı.

"Tamam, teşekkür ederim." Fırtına yüzünden zaten iliklerime kadar ıslanmış olan arabaya geri çöktüm. Evine geri dönerken beni fark etmedi ve ben de arabayı tekrar çalıştırdım.

Neredesin, Ben?

Kat'le birlikte olması gerektiğini biliyordum. Hiç şüphe yoktu. Ama kocasının eve gelmesi teorilerimi altüst etti. Eve erken mi gelmişti? Döneceğini biliyor muydu? Ya bunu öğrenip Ben'e bir şey yaptıysa? Ama ben ayrıldığımda Ben gitmişti, yani bu hiç mantıklı değildi.

Yağmurun biraz olsun dinmesini dileyerek eve döndüm. Ön cam sileceklerim hararetle camın üzerinden geçiyor, bulanık ön camı temizlemeye çalışıyordu. Arabayı yavaş sürüyordum, yoldaki çizgileri göremiyordum. Fırtına kötüydü ama içimde kopan fırtınayla boy ölçüşemezdi.

O gün onları daha önce izlediğim restorana uğradım ve sonra oraya dönmüş olma ihtimallerine karşı Gary's Grill'e baktım ama hiçbir yerde bulamadım.

Sanki tamamen ortadan kaybolmuşlardı.

Göğsümde taze bir panikle eve döndüm, her nefesim bir öncekinden daha sıkıydı. Nerede olabilirlerdi? Şimdi ne yapmalıydım?

Arabayı apartmanın önüne çektim, Ben'in arabası için sokağı ve park yerini kontrol ettim. Orada değildi. Ellerimi geçici bir şemsiye gibi kullanarak hızla içeri girdim, nerede olabileceklerini, kontrol etmeyi düşünmediğim yerleri bulmak için beynimi zorladım.

Buz gibi bir korku beni şiddetle vurdu. *Fırtına.* Ya kaza geçirmişlerse? *Hastaneyi kontrol etmeli miyim?* Ya bir şey olduysa?

Merdivenleri çıkarken tarayıcımda Google'ı açtım, yerel hastanemizin telefon numarasını aradım ve çalmaya başladığında telefonu kulağıma götürdüm.

"Saint Francis Medical."

"Merhaba, ben... kocam ve oğlumun oraya getirilip getirilmediğini kontrol etmek istedim. Onları evde bulamıyorum ve bir kaza geçirmiş olmalarından endişeleniyorum."

Kadının sesi hızla ilgisizlikten endişeye dönüştü. "Elbette. İsimlerini ve eşkallerini alabilir miyim lütfen? Kocanız bir kimlikle mi seyahat ediyordu?"

"Evet, cüzdanı üzerindeydi. Adı Ben Lewis. Kahverengi saçları ve ince bir yapısı var. Sağ bileğinde bir pusula dövmesi var. Ve yanında oğlum Gray vardı. İki haftalık, kızıl-kahverengi saçlı ve mavi gözlü."

"Sizi biraz bekleteceğim, tamam mı? Biraz sabırlı olun."

Telefonu daha sıkı kavradım, avuçlarım yağmur ve terden kayganlaşmıştı. "Tamam, tabii."

Hattan klasik müzik sesi geliyordu ve ben yokluğumda eve gelmediklerinden emin olmak için etrafa bakarak ön kapıdan içeri girdim, ama beklediğim gibi, onları hiçbir yerde bulamadım.

"Hanımefendi?" Tezgâhın üzerinde parmağımı gezdirirken bana döndü. "Hâlâ orada mısın?"

"Evet, evet, buradayım." *Lütfen onlara sahip olun. Lütfen iyi olsunlar.* Nefesimi tuttum.

"Burada verdiğiniz tanımlara uyan kimse yok."

"Tamam." Nasıl hissedeceğimi bilemiyordum; hastanede olmadıkları için mutlu muydum, yoksa nerede olabilecekleri hakkında hiçbir fikrim olmadığı için endişeli miydim?

"Onlarla hâlâ bağlantı kuramadıysanız Western Baptist'i deneyebilirsiniz," diye öneride bulundu. "Umarım onları güvende bulursunuz."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve telefonu kulağımdan çekip aramayı sonlandırdım. En başa dönmüştüm. Kanepeme doğru yürüdüm ve oturdum, derimin her santimi endişeyle ürperiyordu. Polisi aramak istedim ama elimde hiçbir şey yoktu.

Ne diyeceğimi bilemedim. Aşırı tepki verip vermediğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ben'in numarasını tekrar aradım ve hemen sesli mesaja yönlendirildim.

Neredesin, Ben? Neredesin,

Gri bebek?

Crestview'de hastane yoktu ve Oceanside'daki diğer tek hastane de şehrin kuzey tarafındaydı. Burası ile Crestview arasında bir kaza geçirmiş olsalardı, yollarının dışında olurdu. Google'da polis departmanımızın acil olmayan hattını aradım ve on haneli rakamlara endişeyle baktım. Bunu yapmak istemiyordum. Aşırı tepki verdiğimi düşünmelerini istemiyordum.

Ama bilmek zorundaydım. Neler olduğunu bilmek zorundaydım.

Aramayı bağladım ve canlı bir kişiyle konuşana kadar yönlendirmeleri takip ettim.

"Evet, merhaba. Kocam ve oğlum kayıp sanırım. Ne yapmam gerektiğinden emin değilim."

"Tamam, peki, kayıp olduklarını *düşünerek* ne demek istiyorsun?"

Gözyaşlarımı sildim, her kelimemde sesim çatlıyordu. Sadece ön kapıdan girmelerini istiyordum. Her şeyin bir yanlış anlaşılma olmasını istiyordum. "İşten eve geldim ve burada değiller. Kocama ulaşamıyorum. Yerel hastaneleri kontrol ettim bile."

"Tamam, sizi memurlarımızdan birine aktarayım. Lütfen bekleyin."

BİR SAAT SONRA, polis sırılsıklam bir halde dairemdeydi. Dairenin içinde dolaştılar, ince dişli bir tarakla kontrol ettiler. Bunu yaptıktan sonra bana döndüler.

İlk memur, Memur Kessler, arkadaş canlısı ama profesyoneldi, uzun siyah saçlarını sıkı bir topuzla arkadan bağlamıştı. Beni koltuğa oturttu, ortağı Memur McGuire da aynısını yaptı. Zihnim koridordaki her çarpışmayı dikkatle dinlerken onun söylediklerine odaklanmakta zorlanıyordum. Sadece onun eve gelmesini istiyordum. "Tamam, bunu elimizden geldiğince iyi bir şekilde atlatacağız. Duygusal bir dönem olduğunu ve korktuğunu biliyorum. Ailenizi bulmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız Bayan Lewis, tamam mı? Öncelikle, nereden başlayacağımıza dair bir fikir edinebilmemiz için biraz bilgi almamız gerekiyor. Bize kocanız hakkında ne söyleyebilirsiniz?

Gün içinde herhangi bir yere gitmesi normal miydi? Sık gittiği bir yer var mı? Arkadaşlarına sordunuz mu?" Soruları bana yöneltirken göz temasını hiç kesmedi.

Burnumu çektim, parmağımı burnumun altında gezdirdim. *Neredesin, Gri bebek?* Neden hiçbir şey yapmıyorlardı? Neden aramıyorlardı? Neden hâlâ burada oturuyorduk? "Onun... onun gerçekten arkadaşı yok. Eskiden birlikte çalıştığı birkaç kişi var, ama onlar... bilirsin, takılmazlar, gerçekten. İşten ayrıldığından beri değil. Oğlumuz doğduktan sonra evde kalmaya başladı-"

"Telefonda oğlunuzun sadece birkaç haftalık olduğundan bahsetmiştiniz, değil mi?"

Başımı salladım, göğsüm sıkışırken sesim boğazımda düğümlendi. Üç haftalık olacaktı. Bu gerçekleşmeden önce onu tekrar göreceğim, değil mi? Görmek zorundaydım. "Bu doğru. Üç haftalık olmasına az kaldı."

"Tamam, harika, devam et." Biz konuşurken Memur McGuire onun arkasından notlar alıyordu, gözleri sessizce odada dolaşıyordu, ifadesi ciddiydi.

"Demek istediğim, gerçekten arkadaşı falan yok. Bana bugün için herhangi bir planından bahsetmemişti ve bir şeyler yapmayı planlamış olsa bile telefonunun kapalı olması için bir neden yok." Oğlumu benden uzun süre ayırması için hiçbir neden yoktu. Gray'e ne kadar bağlı olduğumu biliyordu. Evde ona ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "İkinizin arasında herhangi bir sorun var mıydı? Yeni evliydiniz, doğru mu?"

Sorusunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım ama bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğini söylemekten de korkuyordum. "Evliyiz. Evleneli altı aydan biraz fazla oldu." Bunun ne anlama geldiğini anlamasına izin verdim. Evet, Gray'i öğrendikten sonra evlenmiştik ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Ben ve ben mutluyduk ya da ben öyle sanıyordum. Gray'i her şeyden çok sevdiğimizi biliyordum. O bebek başıma gelen en güzel şeydi. Bizim için. "Ama her şey yolundaydı. Küçük şeyler yüzünden tartışıyoruz elbette ama önemli bir şey yok."

"Ben ve Gray'in yeni çekilmiş fotoğrafları var mı? Ve en son ne giydiklerini bilmem gerekiyor."

"Elbette," dedim ve odanın diğer ucuna koşup Ben'le birlikte sehpanın üzerindeki fotoğraf çerçevesini kaldırdım. Gözyaşlarına boğulmadan fotoğrafa güçlükle bakabildim. Sonra hâlâ tezgâhın üzerinde duran, hastanede kaldığımız döneme ait kâğıt yığınına doğru yürüdüm ve Gray'in hastane fotoğraflarını aradım. Klasörden bir tane çıkardım ve memura geri götürdüm,

parmağımı onun küçük yüz hatlarında gezdiriyorum. *Bana geri dön, tatlı çocuk.* "Al bakalım."

Onları dikkatle inceledi. "Bunlar için teşekkür ederim. Bunları saklamamızın bir sakıncası var mı?"

"Tabii ki." *Sadece oğlumu bana geri getir.*

Onları McGuire'a uzattı. "Peki onları en son gördüğünüzde ne giydiklerini söyleyebilir misiniz?"

"Doğru," dedim, bunu bana daha önce sorduğunu hatırlayarak. Gray'i, onu ağlamadan son gördüğüm zamanı hayal etmeye çalıştım. Bu neredeyse imkânsızdı. "Şey... Sanırım Ben haki bir şort ve açık mavi bir tişört giyiyordu. Gray ise beyaz bir tulum ve mavi kot pantolon giymişti." Yavaşça nefes aldım, hıçkırıklarımın arasından beni anlayabildiğinden emin olmaya çalıştım. Çok nazikti, istediğim kadar ağlamama izin verirken bir yandan da röportajı devam ettirdi.

"Ve bu bu sabahtı, doğru mu? İşe gitmek için saat kaçta çıktınız?"

Dudağımı çiğnedim, burnumu çektim ve gözlerimi sildim. Ona her şeyi anlatmam gerekiyordu, buna telefonda konuştuğum kişiye en son ne zaman görüştüğümüz konusunda yarı yalan söylediğim de dahildi. "Aslında bugün işe gitmedim. Onları en son öğlen saatlerinde gördüm. Özür dilerim... Bu konuda hemen dürüst olmalıydım. Neden yalan söylediğimi bilmiyorum. Sadece bunun... Bilmiyorum, beni kötü göstermesini istemedim."

McGuire hararetle bir şeyler karalamaya devam ederken, "Yani öğlen onlarla birlikte evde miydin?" diye sordu.

"Hayır, ben..." *Çıkar ağzındaki baklayı Palmer. Gray kayıp. Bunun için zamanımız yok.* "Bu sabah kocamı bir kadının evine kadar takip ettim. Beni aldatıyor olabileceğine inandığım bir kadın."

Sonunda ondan bir tepki almıştım. Gözleri daha da açıldı, dudakları inceldi. "Siz... kocanızın bir ilişkisi olduğuna mı inanıyorsunuz?"

Sadece her şeyi açıklamam gerekiyordu. Artık umurumda değildi. Sadece Gray'in evde ve güvende olmasını istiyordum. "Emin değilim. Pazartesi günü işten eve erken geldiğimde gitmişti ve bu bana garip geldi. Ertesi sabah onu takip ettim ve sokağımızın aşağısındaki bir restoranda bir kadınla buluştu. Bugün de aynı şeyi yapacağına dair bir his vardı içimde ve ben de onu kadının evine kadar takip ettim. Orada Gray'i de yanına aldı." Kadını zaten evine kadar takip ettiğimi söylemeyecektim. Bana attığı şüpheci bakışa bakılırsa yeterince zarar veriyordum. "Oradaydılar

Öğleye kadar. Sonra o gidince ben de gittim. Ama eve geldiğimde burada değildi."

"Neden bundan daha önce bahsetmedin?" diye sordu, ses tonundaki sıcaklık kaybolmuştu. Her şeyi berbat etmiştim. Hem de çok fena.

"Bunu kasten söylemiyordum ama utanç verici. Şu anda umursadığım tek şey Gray'i bulmak. Tek önemsediğim bu. Onun güvende olduğundan emin olmak. İkisinin de güvende olduğundan emin olmak. Lütfen onu bul," diye hıçkırdım.

"Bunu yapmanın en iyi yolu bize doğruyu söylemeniz. En başından itibaren. Tüm bilgilere sahip olmazsak işimizi yapamayız. Anlıyor musunuz?"

Başımı salladım, sehpadan yeni bir mendil aldım ve gözlerimi sildim. "Tabii ki. Özür dilerim."

"Peki, Ben iddia edilen ilişki konusunda şüphelendiğinizi biliyor muydu?" "Hiç sanmıyorum. Bu konuyu ona hiç açmadım ve o da onu. Onu takip ettiğimde görünmemeye dikkat ediyordum. Eski sevgilim tarafından... aldatılmıştım ve her seferinde bana yalan söyleyip beni oyalamayı başarmıştı. Ben'e sormak ve bana yalan söylemesi için ona alan açmak yerine kendi gözlerimle görmek istedim. Yalan söylerken yakalandıklarında bunu saklamak için yeni yollar bulacaklarını bilecek kadar deneyimim var."

İfadesi çok az değişti, alnındaki kırışıklık azaldı, gözlerinde daha az yargı vardı. Çenesindeki bir kas gevşedi. Daha önce aldatıldığını düşündüm. Ya da aldatan birini tanıyordu. Bugün ve bu çağda, kim tanımıyordu ki?

"Buluştuğu kadını tanıyor musun?"

"Şahsen değil, hayır. Ama onu internette buldum. Adı Katie ve Crestview'den bir yemek blogger'ı."

"Peki soyadını biliyor musun? Adresini bildiğinizi söylemiştiniz?"

"Nerede yaşadığını biliyorum ama adresi yok. Size yolu tarif edebilirim ya da sizi oraya götürebilirim. Yine de soyadını bilmiyorum. Profilinde yazmıyor."

"Bana onun profilini gösterebilir misin?"

Başımı salladım ve telefonumu sehpadan kaldırdım. Gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaşmıştı ama onu yukarı çekmem uzun sürmedi. Telefonu çevirdim ve Kessler baktı, McGuire'a verdi, o da bir şeyler yazdı. O da telefonu bana geri verdi.

"Teşekkür ederim. Onunla ilgili her türlü bilgiyi, evinin adresini falan bize verebilirseniz, bu bize iyi bir başlangıç sağlayacaktır.

Ben'in hiç arkadaşı yok mu demiştin? Peki ya ailesi? Onlarla kalmaya gitmiş olabilir mi?"

"Anne babası boşanmış ve yıllardır konuşmuyorlar. Aralarında büyük bir anlaşmazlık vardı. Ben bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor. Onlarla hiç tanışmadım bile."

Çenesindeki kaslar tekrar gerildi. "Nerede olduklarını biliyor musun?"

"Eyalet dışında yaşadıklarını biliyorum, isimlerini de biliyorum ama elimde başka bir şey yok." Ne kadar zavallı göründüğümü fark ederek alay ettim. "Ben bana hangi eyalette yaşadıklarını bile söylemedi."

Ortağına baktı ve bunu yüzlerinden anlayabiliyordum. Deli olduğumu, Ben'in beni terk ettiğini, bir hata yaptığımı, zamanlarını boşa harcadığımı düşünüyorlardı. Keskin bir nefes aldım. "Sadece oğlumu geri istiyorum. Lütfen sadece... lütfen bana yardım edin. Ben beni terk etse bile, sadece oğlumu görmek istiyorum. Onun güvende olduğunu bilmem gerek."

Başını iki yana sallayarak onayladı. "Birkaç arama yapacağız, tamam mı? Bölgedeki hastaneleri, polis raporlarını, Katie'yi, eski işverenini, ailesini bulup bulamayacağımızı kontrol edeceğiz. Bu arada, sıkı durmanı istiyorum, tamam mı? Yardım etmek, dışarı çıkıp onları aramak isteyeceğini biliyorum ama yapabileceğin en iyi şey geri döndüğünde burada olmak." *Eğer.* "Dönerse ya da ondan haber alırsan beni aramak zorunda kalacaksın, tamam mı? Benimle irtibatta kal, ben de aynısını yapacağım."

Başımı salladım. "Tabii ki. Gray için Amber alarmı verecek misiniz? Bazen telefonuma başka kayıp çocuklar için de geliyor." Kelimeleri söylemek acı veriyordu. Gray'in resmini bir alarmda görme düşüncesi daha da acı veriyordu. *Lütfen, hayır. Lütfen güvende ol. Lütfen eve dön.*

"Her seferinde bir adım," dedi, ilk kez kendi not defterini çıkararak. "Şu anda kayıp olduklarını bile bilmiyoruz, sadece eve gelmediklerini biliyoruz. Gray babasıyla birlikteyse, onu götürmesi için izin vermemiş olsanız bile yasal olarak kaçırılmış sayılmaz."

"Ama ben onun annesiyim," diye bağırdım, panik mideme daha da çökmüştü. "Nerede olduğu konusunda söz hakkım yok mu? Onu öylece... öylece götüremez, değil mi?"

Ciddiydi, cevap vermeyi reddediyordu. "Elimizdeki tüm kaynaklarla onları bulmaya odaklanacağız, ancak Ben'in oğlunuz için bir tehdit oluşturacağına inanmak için hiçbir nedenimiz yok, değil mi?"

"Ben asla Gray'e zarar vermez," dedim hemen. "Onu seviyor." *Ama ben olmayabilirim.* "Onu bulmak zorundayız..."

"Bu harika bir haber Palmer. Harika. Yani nereye gittiklerini bulmaya çalışıyoruz. Neden ayrıldıklarını. Geçmişini, banka kayıtlarını, her şeyi araştırmaya başlayacağız. Bugünlerde insanların uzun süre ortadan kaybolması çok zor, tamam mı?" Sıcak gülümsemesi geri gelmişti. "Bunun korkutucu olduğunu biliyorum ama sana söz veriyorum, o bebeği eve getirmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Başımı sallarken gözlerimin yaşla dolduğunu hissettim. Tek istediğim buydu. Önemsediğim tek şey. Gray'in güvende olmasına ihtiyacım vardı. Onun evde olmasına ihtiyacım vardı. Bebeğimin yanımda olmasına ihtiyacım vardı. Onları daha yakından takip etmeliydim. Daha önce konuşmalıydım. Eğer konuşsaydım, oğlumu kaybetmezdim. Yapsaydım, her şey çok farklı olurdu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah, evin içinde volta attım. Doğruyu söylemek gerekirse, volta atmayı hiç bırakmadım. Ben hiç aramadı. Eve hiç gelmedi. Gray hala yoktu.

Ben, Gray'i bir yere götürmüştü. Onu benden uzaklaştırmıştı. Ama nereye ve neden? Bu kadar yanlış olan ne yapmıştım?

Pompalama ihtiyacı yüzünden göğüslerim ağrıyordu ama buna dayanamıyordum. Bunu yapmak bana sadece Gray'i düşündürüyordu ve bunu yapmak kalbime bir hançer saplamak, keskin bıçağını en hassas yerlerime saplamak demekti. Yeterince şey yapmış mıydım? Onu yeterince sevmiş miydim? Ona yeterince gülümsedim mi, sarıldım mı? Onun için yeterli miydim? Ya oğlumu bir daha hiç göremezsem? Bu haftalar, bu günler beni tatmin etmeye yetecek miydi? Ona benimle ilgili bir anı vermek için? Onu karnımda büyütmüştüm, ona bakmıştım, onu sevmiştim, onu dünyaya getirmek için saatlerce mücadele etmiştim, sonra onu kurtarmak için karnım yarılmıştı. Çok şey yapmıştım ve her şeyi tekrar yapardım ama bunların bir önemi var mıydı? Ya onlara bir şey olsaydı? Ben kaçıp gitseydi?

Artık benim için hiçbir şeyin önemi yok.

Nate'in bir ilişkisi olduğunu öğrendikten sonra onu kaybetmenin yaşadığım en büyük acı olacağını düşünmüştüm ama bu, hayır, bu daha kötüydü. İçim yanıyor ve kemiklerim sıyrılıyordu. Yerimde kalan kabuğun her yıpranmış parçasındaki hassas sinirleri çekiyordu. Gray olmadan ben bir hiçtim. Gray olmadan, varlığım sona erecekti. Bundan emindim. Yere düşecektim, benden geriye külden başka bir şey kalmayacaktı. Kendisi için en önemli şeyi kaybetmiş bir kadının kömürleşmiş kalıntıları. Biri beni alıp götürecek ya da rüzgâr beni alıp götürecekti ve kimse bilmeyecekti. Kimse benim acımdan bahsetmez ya da varlığından haberdar olmazdı. Benim acım sizin gibi değil.

konuşmak. Aile toplantılarında halının altına süpürülen türden, oğlunu kaybeden kuzen olurdum. Kocası kaçan yeğen. Kayıp çocuğu olan kız. Ve zamanla bunların hepsi kaybolacaktı. Elimde hiçbir şey kalmayacaktı. Ben bir hiç olurdum.

Evin etrafına bakındım, duvarları çoğunlukla çıplaktı ve oğlumun fotoğraflarından tamamen arınmıştı. Hastaneden toplam üç adet basılı fotoğrafım vardı ve şimdi bunlardan biri polis tarafından elden ele dolaştırılıyordu. Fotoğrafın bende kalmasını istediğinde geri alıp alamayacağımı sormak aklıma bile gelmemişti.

Telefonumda birkaç fotoğraf ve Kat ile çekilmiş bulanık fotoğrafları vardı ama daha fazlası yoktu.

Kapımın çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım ve öne doğru fırladım, umut göğsümde o kadar hızlı kabardı ki patlayacakmış gibi hissettim.

Kapıyı açtım ve tanıdık bir yüz görünce şok oldum.

"Dannika?" Gözyaşlarım çoktan kurumuş olsa da yanaklarımı sildim. Kaşlarımın şaşkınlıkla birbirine dolandığını hissettim. "Burada ne işin var?"

"Seni kontrol etmeye geldim," dedi evin içine doğru adım atarak. "Endişeleniyorum."

O içeri girdiğinde kapıyı kapattım ve yüzümü ona döndüm. "Gelmek zorunda değildin." Yine de onu gördüğüm için çok rahatlamıştım. Bu noktada tanıdık bir yüz görmek.

"Seni tanıyorum ve işi bu kadar çok kaçırmanın senin tarzın olmadığını biliyorum. Howie seni idare ediyor, toplantılara falan katıldığını söylüyor ama ben gerçeği bilmek istiyorum Palmer. Her şey yolunda mı?" Arkama baktı. "Herkes nerede?"

Başımı salladım. "Onlar-" Sesim titreyip çatladı ve hissettiğim gözyaşlarına engel olamayarak durdum.

Endişesi yüz ifadesini gölgeledi. "Palmer, ne oldu?" Bana doğru uzandı, kollarıma dokundu ve ben de onun kollarına düştüm, ağırlığımın - dünyanın ağırlığının- ikimiz arasında paylaşılan bir yük olmasına izin verdim. Hıçkıra hıçkıra ağladım, bedenim ağır, hışırtılı nefeslerle sarsılıyordu. Kollarını bana dolamadan ve sırtımı sıvazlamadan önce bir an hareketsiz kaldı. "Şşşt..." diye yatıştırdı. "Her şey yoluna girecek, eminim. Her şeyi yoluna koyacağız." Kulağıma güzel sözler fısıldadı, sırtımı sıvazladı ve son gözyaşım kuruyana kadar başını salladı. Kendimi güçsüz hissediyor, çöküşümden utanıyordum. Hiçbir şey başaramıyordum. Üzgün olmak için zamanım yoktu.

Uzaklaştığımda başımı sallayarak ona baktım. Olanları nasıl kelimelere dökebilirdim ki? "Dani, onlar... onlar sadece

gitti."

Tek kaşını hafifçe kaldırarak bana baktı. "Kim gitti? Nereye gitti?" Gözlerimin önündeki bir tutam saçı taradı.

"Ben ve Gray. Onlar kayıp. Bilmiyorum." Omuzlarım düştü. "Hiçbir şey bilmiyorum. Ben dün eve hiç gelmedi. Ona ulaşamıyorum. Gray'i var, ve onlar sadece... gittiler."

Çenesi düştü ve tekrar kollarıma uzandı. "Palmer... oh... aman Tanrım, çok üzgünüm. Ne yapabilirim ki? Ne yapıyorsun? Neden bana söylemedin?"

"Sanırım hala sindirmeye çalışıyorum. İnsanlara söyleyeceğimden ve belki de bunun bir şekilde gerçek olacağından endişeleniyorum. Sanki bunu kendime saklarsam, belki de kapıdan içeri girecekmiş gibi."

Başını sempati ile yana eğdi. "Bunun gerçekten olacağını düşünüyor musun? Olmak zorunda, değil mi? Başka nerede olabilir ki? Ben..." Parmağını dudaklarında gezdirerek sözünü kesti.

"Olabileceğine inanmak zorundayım. Aksi takdirde, ne diyorum ben? Öylece gittiler mi? İkisi de mi? Ben'den vazgeçemem. Doğru olanı yapacaktır. Eve dönecektir. Eve dönmek zorunda. Gray'i bana geri getirmeli, değil mi? Getirmek zorunda." Kafamda dönüp duran olasılıklar karşısında gözyaşlarımı geri kırptım. Onu eve getirmek zorundaydı.

"Evet, öyle. Yapacak. Bunun sadece bir yanlış anlaşılma olduğuna eminim. Ben seni seviyor. Vazgeçmeyeceğiz." Başını sallayıp beni kanepeye doğru iterken yüzünde sert bir ifade vardı. "Hadi gel. Bir plan yapalım. Tam olarak ne zaman kayboldular? Bunu çözebiliriz."

"Dün öğlen saatlerinde..." Tereddüt ettim. Son ayrılığımda Dannika yanımdaydı. Benimle ilgilenmiş, beni rahatlatmış ve tekrar dışarı çıkmam için beni cesaretlendirmişti. Bu yeni ilişkimi de mahvetmeyi başardığımı bilseydi ne hissederdi? Bir düzen görmeye başlar mıydı? Sevilmeye layık olup olmadığımı merak eder miydi?

"Palmer, Ty'a arkadaşının kocasının bir ilişkisi olduğunu söylediğinde bahsettiğin kişi Ben miydi?" diye sordu dudaklarını birbirine bastırarak.

Nefesimi içime çektim ve göz temasını keserek tuttum. Bildiğini biliyordum ama bu işimi kolaylaştırmadı. Ona dönüp baktığımda Cevap ver.

"Orospu çocuğu," dedi dizine vurarak. "Kim o? Onu tanıyor muyum?"

"Crestview'den bir yemek bloggerı. Katie bilmem ne."

Burnunu kırıştırdı. "Yemek blogger'ı mı? Bu gerçek bir iş mi?" Hüzünle gülümsedim. "Görünüşe göre."

"İyi misin?" Bunu sorarken başını salladı. "Tabii ki değilsin." Durakladı. "Ve Crestview, gerçekten mi? O küçük bir kasaba mı? Ben her zaman çok sofistike ve... bilirsiniz*, dünyevi* görünüyordu, sanırım," dedi bir omzunu öne iterek. "Şehri çok severdi. Crestview'den biriyle ilgilendiğine inanamıyorum."

Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyordu ama işe yaramadı. Aslında söylediği şey, Ben'in beni onunla aldatarak tipine ters düştüğüydü... Onu bu kadar mutsuz etmiştim. Tıpkı Nate gibi.

"Peki, onu kontrol ettin mi? Yani, onunla birlikte olabilir mi? Onunla iletişim kurmanın bir yolu var mı? İstersen bunu senin için yaparım. Aslında, onu geç, sen güçlü, güzel, kendine güvenen bir kadınsın. Bunu yapmalısın. Onunla yüzleşme şansını hak ediyorsun." Öfkelendikçe daha da saçmalıyordu ve ben onu bu yüzden seviyordum. İstediğim şey yüzleşmek değildi. Doğruyu söylemek gerekirse, Kat umurumda bile değildi. Sadece Gray'in evde ve güvende olmasını istiyordum. Sanki biri beni ileri fırlatmış, sonra da hiçbir uyarıda bulunmadan havada asılı bırakmıştı. Bekliyordum, nefesim kesilmişti, kollarım ve bacaklarım hareket etmeye hazırdı ama ne zaman tekrar hareket edecekleri konusunda hiçbir fikrim yoktu. Harekete geçmek istiyordum ama yapacak bir şey yoktu. Ailemin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve bundan daha kötü bir duygu düşünemiyordum.

"Onunla yüzleşmek istemiyorum," dedim başımı ciddiyetle sallayarak. "Sadece ikisini de eve götürmek istiyorum. Şu anda ne yaptığı umurumda bile değil, sadece iyi olduklarını bilmek istiyorum. Oğlumu görmem gerek. Buna ihtiyacım var."

"Biliyorum tatlım," diye fısıldadı, bir tutam saçımı tekrar gözlerimden çekip kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Biliyorum. Anlıyorum. Anlıyorum. Ve onları bulacağız. Neler olduğunu öğreneceğiz, tamam mı? Onunla birlikte olma ihtimali var mı sence? Bakacağım ilk yer orası olurdu."

"Sanmıyorum," dedim başımı sallayarak. "Dün onu evine kadar takip ettim ama gitti. Daha sonra onu bulamayınca oraya geri döndüm ve kocası evdeydi."

"*Kocası mı* var*?*" Dilini şaklattı. "Vay canına. Tamam. Peki... polisi aradın mı? Büyük bir adım gibi göründüğünü biliyorum-"

"Söyledim," diye onayladım. "Üzerinde çalışıyorlar ama ne zaman haber alırım bilmiyorum. Ya da duyarsam."

"Tamam, peki ne yapabiliriz? *Ben* ne yapabilirim?" Ellerini önünde birleştirdi.

"Herhangi birimizin yapabileceği bir şey var mı bilmiyorum. Polis sadece haber beklememiz gerektiğini söylüyor."

Dudaklarını büzdü ve bana kesinlikle *olmaz* diyen bir bakış attı. "Tamam, buna *dostça* bir *öneri* diyeceğiz ve sonra da kıçımızı kaldırıp bebeğinizi bulmaya gideceğiz. Ben'i herkesten daha iyi tanıyoruz. Nasıl düşündüğünü, nelerden hoşlandığını biliyoruz. Gitmeliyiz Palmer. Nereden başlamalıyız?"

Umutsuzca olmasını istemesem de kalbim umutla doldu. O anda ihtiyacım olan son şey umuttu. İşleri çok daha zorlaştırıyordu. Öfkeye, kararlılığa ve korkuya ihtiyacım vardı. Hareket etmeye, aramaya devam etmeye, pes etmemeye ihtiyacım vardı. Umut, arkasında hiçbir eylem olmayan sonuçsuz bir duyguydu. Umut iyi bir şeylerin olmasını beklemek, doğum günü dileğinde bulunmaktı; eylem ise çok daha fazlasını gerektiriyordu. Beni ileriye götürmeyen, bana çözümler bulmayan hiçbir şeyle dolmama izin veremezdim.

"Onunla konuşmak istiyorum, ama eğer bu işin arkasında o yoksa, anlamsız görünüyor." "O zaman oraya gidelim ve ne söyleyeceğini görelim. Belki, hatta

Eğer nerede olduğunu bilmiyorsa, belki bize bakabileceğimiz birkaç yer söyleyebilir. Zor olacağını biliyorum ama her taşın altına bakmamız gerekiyor."

BİR SAAT SONRA Crestview'e girmiştik. Dannika arabayı sürdü, ben de direksiyona geçtim, gözlerim direksiyon başında pek işe yaramayacak kadar yaşlarla doluydu.

"İlerideki sokakta," dedim ona, sokak tabelasını işaret ederek ve ismi zihnime not ederek. *Blakemore.*

Sinyal lambasını yaktı ve caddeye çıktı, hangisini aradığımızı söylememi beklerken yavaşladı.

Yapamadım.

Hiçbir şey söyleyemiyordum, hiçbir şey yapamıyordum ama kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atarken, yüzüm ısınırken eve bakıyordum. Yüz ifademi fark ederek bana baktı. "Bu o mu?"

Zorlukla başımı salladım, nefes alamıyordum. *Hayır. Hayır. Bu olamaz. Bu mümkün değil.*

Yalnız kulübe boştu, temizlenmişti. Pencereler çıplaktı ve içerideki boş odaları gözler önüne seriyordu. Çimenlerin üzerinde kırmızı ve mavi bir SATILIK

İmzala.

Ev nasıl bu kadar çabuk boşaltılmıştı? Ve neden? Neden satıyordu? Nereye gitmişti? Kocası nereye gitmişti? Neler oluyordu?

Evin önünde yavaşlayarak durdu. "Dün burada mıydı?" Ses tonundan bana inanmadığı anlaşılıyordu ama umarım bu doğru değildir. Bana inanmasına ihtiyacım vardı. Birinin inanmasına ihtiyacım vardı.

"Evet, öyleydi. Hem Ben hem de Gray ile. O zamanlar ev hâlâ doluydu. Panjurlar ve perdeler vardı. Arka tarafta bir ağaç ev vardı ve onları izlemek için içine tırmandım."

Nefesini içine çekerek evi inceledi. "Pekâlâ. Ne gördün peki? Sadece takılıyorlar mıydı? Orada başka biri var mıydı?"

"Hayır, sadece üçü vardı. Ben ve Gray yaklaşık bir saat sonra ayrıldılar."

"Ve şimdi o gitti..." diye düşündü. "Hm."

"Neden gitti, Dannika? Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi, gözlerini evden ayırmadan başını sallayarak. "Ama sana bir şey söyleyeyim, onun ve Ben'in aynı gün ortadan kaybolmasının tesadüf olduğuna inanmıyorum."

"Katılıyorum. Bu çok büyük bir tesadüf, ama ne anlama geliyor? Nereye gitmiş olabilirler? Bir şekilde birlikte olduklarını mı düşünüyorsun? Ya da belki onlara zarar vermiştir?" Tenim buz kesti. "Onlara zarar vermiş olamaz, değil mi?"

Sessizdi, görünüşe göre düşüncelere dalmıştı. "Bilmiyorum ama bence bunu polise anlatmalısın."

"Nerede yaşadığını zaten biliyorlar. Gittiğini de biliyor olabilirler." "Her iki durumda da onlara söylemelisin. Bunu araştırıyor olmalılar..." Cümlesini bitirmedi ama bitirmesine de gerek yoktu. Sessizliğinde ifadesinin sonunu duyabiliyordum. *Çok geç olmadan.* Dannika'ya itiraf etmeyecektim ama gecemin çoğunu kayıp kişi istatistiklerini araştırarak geçirmiştim. Onları bulma şansımız büyük ölçüde azalmadan önce yetmiş iki saatimiz vardı. Artık bundan daha az. Geri sayımdaydık ve bize yardımcı olacak hiçbir kanıt olmadan, kocam ve çocuğum rüzgârda kaybolmuştu ve onları bir daha asla görememe ihtimalim çok yüksekti.

Burnumu çektim, telefonumu çıkarıp acil olmayan hattı tekrar ararken yeni gözyaşlarının dökülmesine izin vermedim. Bağlandıktan sonra Memur Kessler ile görüşmek istediğimi söyledim ve beklemeye alındım.

"Kessler."

"Merhaba, ben Palmer Lewis. Ben Lewis'in eşi."

"Evet, evet, Palmer. Merhaba. Ben de tam seni aramaya hazırlanıyordum. Her şey yolunda mı?"

"Kat'in Crestview'deki evine geri döndüğümü söylemek istedim, taşınmış. Satıyor gibi görünüyor. Tamamen boş. Gelmemem gerektiğini söylediğini biliyorum ama geldim ve bilmeni istedim."

Sessiz kaldı. "Anlıyorum. Palmer, dinle, kontrol etmesi için eve birini gönderebilirim, belki sahibinin adını görmek için tapuya bakabilirim. Şimdi adresi biliyor musun?"

Artık bildiğim için ona ezberden okudum. "Harika, teşekkür ederim. Hazır seni yakalamışken... Hesaplarınızdan ayrı bir hesaba yapılan birkaç bin dolarlık transfer hakkında bir şey biliyor musun?"

Kanım dondu. "Ne?"

"Görünüşe göre son altı aydır hesabınızdan başka bir bankadaki hesabınıza ayda bin dolarlık bir transfer yapılmış."

"Altı ay mı?"

"Öyle görünüyor. Ben'le evlendiğinden beri. Ne için olduklarını biliyor musun?"

"Ben... Hiçbir fikrim yok. Bir süredir hesaba bakmadım." *Bunu Ben yapar*. Bunu söylemek istemedim. Ben faturaları devraldığında, bu en doğal şey gibi göründü. Hamileydim. Bir sürü şeyle uğraşıyordum. Çalışan ben olacaktım, o halde neden mali işleri yapan o olmasındı? Gerçekten bu kadar saf mıydım? Gerçekten bu hatayı tekrar mı yapmıştım?

"Buna bakıp bana geri dönmelisin, tamam mı? Ödemelerin nereye gittiğinin izini sürmeye çalışıyoruz, ancak sadece bilmenizi istedim. Hesabı kapatmak için bankanızla irtibata geçmek isteyebilirsiniz..." Sözünü yarıda kesti. "Ayrıca, hesabınızı incelerken, dün saat iki civarında Stovesand Marina'ya bir ödeme yapıldığını fark ettim. Bunun neyle ilgili olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Gözlerimi kapattım. Marina mı? Gray'i beklediğimizi öğrendiğimizden beri oraya hiç gitmemiştik. İlişkimizin ilk günlerini, Ben'in beni çocukluğundan kalma küçük kırmızı kayıkla gezintiye çıkardığını hayal ettim. Ona aşık olduğum ilk anılarım tuzlu hava, bronzlaşmış ten ve serin sularla doluydu. "Hayır. Hiçbir fikrim yok. Teknesi için bir süreliğine orada bir yer kiralamıştı. Ama Gray doğmadan önce oraya hiç gitmemiştik. Bu onun orada olduğu anlamına mı geliyor?"

"İnternetten satın alınmış olabilir. Bunu çözmeye çalışıyoruz. Ben su adamı mıdır? Yelken açar mı? Teknesini hâlâ orada mı tutuyor?" "Tekne kullanmayı seviyor, tabii. Yani, çocukluğundan kalma bir kayığı vardı. Ufacık bir şeydi. Gray'i öğrendiğimizde onu sattı çünkü maliyetini karşılayamıyordu. Gray'i asla kabul etmezdik. Alabilir miydik? izini buldun mu?"

"Hâlâ her şeyi araştırıyoruz. Bir soru daha." "Tamam..."

"Apartmanınızın güvenlik kamerası kayıtlarını almak için mülk yöneticinizle irtibata geçtik. Az önce bir hırsızlık girişiminde bulunduğunuzdan bahsetti. Sizi araştırdığımda, görünüşe göre haklıydı. Ben kaybolmadan iki gün önce. Bundan bahsetmemenizin bir nedeni var mı?"

Yutkundum. "Dürüst olmak gerekirse unutmuşum. Her şey o kadar çılgıncaydı ki... bu aklımdaki son şeydi."

"Bunun gibi bilgiler davanız için çok önemli olabilir. Bu gibi ayrıntıları atlamadığınızdan emin olmamız gerekiyor."

"Sence bağlantılılar mı? Haneye tecavüz ve ortadan kaybolmaları? Gerçekten birinin onları almış olabileceğini düşünüyor musun?"

Hemen cevap verdi. "Panik yapmanızı istemiyorum. Bugün ev sahibinizden güvenlik kamerası görüntülerini aldığımızda daha fazla bilgi sahibi olacağız."

"Güvenlik kamerası görüntüleri mi? Ama... hiç olmayacak. Ben buradaki kameraların çalışmadığını söyledi."

Bir şeyler yazdığını duyabiliyordum ama son söylediğimde durdu. "Pardon, ne dedin?"

"Ben hırsızlık olayından sonra kapıcımızla irtibata geçtiğini ve kameraların çalışmadığını söylediğini anlattı. Bu yüzden polis hırsızlıktan sonra görüntüleri alamadı."

"Palmer..." Tereddüt etti. "Ben senin yöneticinle hiç iletişime geçmedi. Onunla kendim konuştum. Hırsızlık girişiminin olduğu günün görüntüleri elimizde ve Ben'in söylediği süre boyunca kimse binaya girmemiş ya da çıkmamış. O gün binanın etrafında şüpheli hiç kimse yoktu. Raporda memurlarımızın aradığı ve bu bilgiyi Ben'e aktardığı yazıyor. Size bunlardan hiç bahsetmedi mi?"

Parmaklarımı çeneme dokundurdum, sesim soluğum kesilmişti. "Hayır..."

"Hm. Şey, görüntüleri bir saat içinde alacağız, bu yüzden Ben'in dün onu en son gördükten sonra eve ne zaman geldiğini ya da gelip gelmediğini yakında öğreneceğiz. Ben sadece size bazı sorular sormak istedim.

beni rahatsız eden bazı şeylere açıklama getireceğim. Daha fazlasını öğrendikçe sizinle irtibatta olacağım, tamam mı?"

Beni görememesine rağmen başımı salladım ve Dannika'nın bakışlarının içimi yaktığını hissettim. Kolumu yandan sıkarak beni nazikçe cesaretlendirdi.

"Elbette. Teşekkür ederim."

Aramayı sonlandırırken, endişesini hissetmiş gibi görünen Dannika'ya baktım. "Ne söyledi?"

Gözlerimi hızla kırpıştırdım ve öğrendiklerimi değerlendirirken uzaklara baktım. "Ben'in dün marinada kartımızı kullandığını düşünüyorlar... ve... hesaplarımızda eksik para var. Çok fazla para. Birinin içeri girmeye çalıştığı konusunda bana yalan söyledi. Kapıcımızla kontrol ettiğini, görüntü olmadığını söyledi... O kadar çok yalan söyledi ki, Dannika."

Dannika'nın çenesi gerildi. "Peki ne düşünüyorlar? Başından beri ortadan kaybolmayı mı planlıyordu?"

Söylemedi ve o ana kadar benim de aklıma gelmemişti. Eğer Ben ortadan kaybolmayı planlıyorsa, neden Gray'i de götürsün ki? Ne yapmayı planlıyordu?

Üzerime bir mide bulantısı çöktü ve arabanın kapısını iterek açtım, kaldırıma kusmuk kustum. Ona nasıl güvenebilirdim ki?

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Eve döndüğümde, dizüstü bilgisayarımdan internet bankacılığımı taradım ve kaçırdığım işlemleri tekrar tekrar gözden geçirdim.

Ayda bir kez bin dolar. Hiç fark etmemiştim. Hesaba para girer girmez Ben onu boşaltmıştı. Onunla yarı yarıya bölüşmekten endişe ettiğim birikimim tahmin ettiğimden daha da azalmıştı. Her ay hesaba para koyduğunu sanıyordum, ama görünüşe bakılırsa, sadece dışarıya para aktarıyormuş.

Kendimi küçümsemeyi aşmıştım. Artık kendimi suçlamıyordum, onun yerine yaptığı şey için öfkeyle doluydum. Beni nasıl kandırmıştı. Neye inanmama izin vermişti.

Dannika tereddütle Ty ve çocuklarla yemek yemeye gitmiş, beni de gelmem için ikna etmeye çalışmıştı ama bunu yapamazdım. Çocuğum kayıpken nasıl hareket edeceğimi bilmiyordum. Ne düşünmeme, ne hissetmeme izin verildiğini bilmiyordum. Her şeye karşı hissizleşmekten kendimi alamadım. En güvenli seçenek buydu. Mutluluk çok uzaktaydı, uzak bir anı gibi. Öfke baskındı.

Kat'in Instagram'ını açtım ve son paylaşımlarına göz attım. Şaşırtıcı bir şekilde, cheesecake'i değerlendirdiği günden beri yeni bir şey paylaşmamıştı. Paylaşımlarına göz attım. Günde en az iki paylaşım yapmadığı nadirdi ama şimdi birkaç gündür hiç yeni içerik paylaşmamıştı. Sanki gezegenden silinmiş gibiydi, tıpkı kocam gibi. Tıpkı oğlum gibi.

Neredesin, Ben?

Favori restoranlarından birkaçını ve birkaç yorumunu yayınladığı web sitesini görüntülemek için tıkladım. Onun kadar aktif değildi

Instagram, ancak her gönderi mutlu hayranlardan gelen birkaç yorum içeriyordu. Kendine iyi bir marka yaratmıştı. Bir şey hakkında yorum yapmak için inanılmaz derecede istekliydim - öne çıkmasını ve bana bildiklerini anlatmasını talep etmek için, ama durdum. Öfkelenemezdim. Her şeyin dostane olmasını istiyordum. Çocuğumun eve dönmesini istiyordum. Bedeli ne olursa olsun onların oyununu oynamak zorundaydım.

Telefonum şarj olduğu odanın öbür ucundan vızıldamaya başladı ve ben de yerimden sıçradım. Dışarıda fırtına kopuyordu, gökyüzü karanlıktı ve gök gürlüyordu. Normalde fırtınaları severdim. Ortadan kayboldukları günden beri, hava beni her zamankinden daha yalnız hissettiriyordu.

Ekranda numarayı gördüğümde karnım gerildi. "Alo?"

"Palmer? Ben Memur Kessler." Durakladı. "Dinle, bazı haberlerim var ve haber kanalları bunları yayınlamaya başlamadan önce duyduğundan emin olmak istedim."

Boğazım aniden kurudu, göğsüm sıkıştı. Nefesimi tam olarak tutamadım. "Tamam..."

"Benimle marinada buluşabilir misin?"

"Lütfen bana ne olduğunu söyle," diye yalvardım, kalbim göğsümde güm güm atıyordu. "Lütfen. Bilmeden yola devam edemem." Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm, titremeleri beni çıldırtmaya yetiyordu.

"Ben... bir tekne bulmuşlar, Palmer. Birkaç saat önce kıyıya vuran bir tekne.
Ben'in olduğunu düşünüyoruz."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Sahilimizde kurulmuş olan polis çadırına doğru yürürken hava tuzlu ve nemliydi, kum koyu ve ıslaktı
orta büyüklükte beyaz bir teknenin önünde. Polis tekneye üşüştü; kiminin elinde kamera, kiminin elinde not defteri, kiminin elinde de içinde kim bilir ne olan çantalar vardı.

Hemen arkamda Dannika'nın olduğu Kessler'i gördüm ve ona doğru yöneldim. Kısa boylu bir erkek olan başka bir memurla konuşuyordu ama benimle göz göze gelince ayrıldılar, benimle ortada buluşmak için yürümeden önce onun kolunu okşadı.

"Bayan Lewis, benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim." Adımı söylediğinde onda farklı bir şey fark ettim. Bir soğukluk. Bir ayrılık. Artık tamamen işle ilgiliydi ve bu beni korkutuyordu. Kötü haberin nasıl göründüğünü daha verilmeden önce biliyordum. İş ve Nate arasında, sayamayacağım kadar çok kez kötü haber almıştım.

"Neler oluyor?" Tekneye tekrar bakarken ellerim titreyerek sordum. Görebildiğim kadarıyla hasar görmemiş ya da kırılmamıştı. İyi durumda görünüyordu.

Bakışlarımı takip etti, sonra beni kendisine geri getirdi. "Tekne bu sabah departmanımız tarafından bulundu. Bazı turistler polisi arayıp teknenin kıyıya vurduğunu iddia etmişler ama içinde kimse yokmuş. Marina sahibi dün gece Ben tarafından kiralanan ama bir daha geri getirilmeyen bir teknenin çalındığını bildirdi. Bu teknenin o tekne olduğunu teyit ettik."

Sözlerini ağır çekimde duyduğumda içimi soğuk bir ürperti kapladı. "Ve... ve onun benim Ben'im olduğundan emin misin?"

"Eminiz. Para ortak hesabınızdan geldi. Ellerinde kimliğinin bir kopyası ve parayı almaya geldiği anın kamera kayıtları var. Fırtınadan hemen önceydi. Marina sahibi Ben'e fırtına geçene kadar dışarı çıkmamasını söylediğini iddia ediyor ama bunu yapıp yapmadığını bilmenin bir yolu yok."

Yavaş ve sabit bir nefes aldım. "Tamam... Tamam. Peki, bu ne anlama geliyor? Yani, tekne hasar görmemiş. Belki de sonunda onu çıkarmadılar. Belki de serbest kalmıştır."

Gözleri benimkilerin arasında dans ederken kederliydi. "İçeride oldukça fazla su var. Yağmurdan olabilir ama biz... bir dalganın onları denize düşürmüş olabileceğini düşünüyoruz. Böyle bir fırtınada tecrübesiz bir denizci... Hayatta kalma ihtimalleri pek iyi değil. Henüz emin olamayız ama hazırlıklı olmanızı istiyorum. Cesetleri aramak üzere yola çıkan bir ekibimiz var."

Zar zor tuttuğum gözyaşlarım o anda akmaya başladı ve dizlerim altıma çökerek beni ıslak kumlara çarptı. Pantolonumdan sızan suyu hissediyordum ama umursamıyordum. *Nefes* alamıyordum. Nefesimi içime çektim, kuvvetle dışarı ittim ama sanki havada hiç oksijen yoktu. Bir elimi göğsüme götürdüm. *İçeri, dışarı. İçeri, dışarı.* Hayatımda ne kadar acı çekmiş olursam olayım, bunun yanında hiçbir şeydi. Bunu düşündükçe midem sıkışıyor ve kendimi düşünmekten alıkoyamıyordum.

Sırtımda bir el hissettim ve onun Dannika olduğunu biliyordum, ama görüşüm ve işitmem tünele girmişti, odaklanmak için daha fazla mücadele ederken etrafımdaki dünya giderek silikleşiyordu. Kalbim göğsümde çarpıyordu ve ona odaklandım. Sabit güm *güm, güm güm, güm güm*. Elimi göğsüme vurdum ve ritmi takip ettim. Nefes almam gerekiyordu. Gerisini duymam gerekiyordu.

Dannika yanıma eğildi, bir kolunu omuzlarıma doladı ve başını benimkine yasladı. Tek kelime etmedi, etmek zorunda da değildi ama hareketleriyle acımı hafifletmeye yardımcı oldu. "Bize bundan sonra ne olacağını söyleyebilir misiniz?" diye sordu memura.

"Bana anlattıklarından anladığım kadarıyla Palmer, bunu duymanın zor olduğunu biliyorum ama Ben'in seni terk etmeyi planladığına inanıyorum. Görünüşe göre doğru zaman geldiğinde kaçmak amacıyla parayı almış. Ailesinin yerini tespit ettiğimize inanıyoruz ama henüz bağlantı kuramadık. Şüphelerimi doğrulamalarını sağlamak için şu anda evlerine giden memurlarım var. Ben onlarla temasa geçtiyse, planını biliyor olmaları muhtemel. Doğru.

Şu anda, ne olduğuna dair herhangi bir belirti olup olmadığını görmek için tekneyi araştırıyoruz ve dışarıda arama yapan ekiplerimiz var..." Tereddüt etti. "Dediğim gibi, bedenleri için. Bunun sadece bir zaman meselesi olduğuna inanıyorum."

Bir hıçkırık çıkardım, parmaklarım dudaklarıma gitti.

"Çok üzgünüm Palmer," diye fısıldadı Dannika, beni daha da sıkarak.

"Yanında kalabileceği biri var mı?" Kessler sordu, sesi
havalı ve resmi.

"Benimle kalabilir," dedi Dannika. "İhtiyacı olduğu sürece."

Çenesi gergin bir şekilde başını sallayan memura baktım. Her an kusacakmışım gibi hissederek hala tünel gibi olan görüşümle savaştım. Nefes alamıyordum, hissedemiyordum, düşünemiyordum. Her şey acıtıyordu. Ağlamak, nefes almak, nefes vermek, çığlık atmak acı veriyordu. Kumun içine daha da düştüm, ıslak kuma hıçkıra hıçkıra ağlarken dirseklerimin üzerinde durdum.

Bu mümkün değildi. Mümkün değildi.

Bebeğimi dünyaya getirmek için çok mücadele etmiştim.

Onun küçük dudaklarını büyütmüş, küçük parmaklarını oluşturmuştum ve biri onu benden koparıp almıştı. G e l e c e ğ i m d e k i her şey göz açıp kapayıncaya kadar elimden alınmıştı. İlk adımlar yok, ilk kelimeler yok, anaokulu yok, ona yüzmeyi öğretmek yok, okyanusu ilk kez görmesini izlemek yok. Hepsi gitmişti. O gitmişti. Oğlumu bir daha asla kucağıma alamayacaktım. Onun pırıl pırıl mavi gözlerine asla bakamayacaktım. Gülüşünün nasıl bir ses olduğunu asla duyamayacaktım. Bana "anne" dediğini asla duyamayacaktım.

Hâlâ yüzüstü kumun üzerinde olduğum için nefesimi tutmaya çalışsam da başaramadım. Ayağa kalkacak kadar umursamıyordum. Dannika'nın elleri yine sırtımdaydı, beni yukarı çekiyordu ve Kessler'in bir şeyler söylediğini duydum.

Kelimeler bulanıktı, tıpkı görüşüm gibi ve odaklanamadan karanlık beni buldu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Uyandığımda ilk başta tanıyamadığım bir odadaydım. Etrafımdaki yeşil duvarlara ve beyaz perdelere baktım.

benim değildi. Her şey bir rüya gibiydi.

Sonra acı beni vurdu. İçime bir tuğla duvarın ağırlığıyla çarptı. Nefesimi kesti.

Oğlum muhtemelen ölmüştü.

Kocam muhtemelen ölmüştü.

Kocam kesinlikle bir yalancıydı.

Hâlâ gerçek hakkında hiçbir şey

bilmiyordum.

Doğruldum, gözlerimden yaşlar süzülürken gözlerimi sıkarak kapattım ve görüşümü bulanıklaştırdım. Yorganı kaptım, yüzüme doğru tutarak hıçkıra hıçkıra ağladım.

Hiçbiri gerçek gibi gelmedi.

Kaçamadığım bir kabustu. Beni kahraman

olarak kullanan bir korku hikayesi.

Gray bunu hissetmiş miydi? Benim için ağlamış mıydı? Huzurlu muydu? Acı mı? Nerede olduğumu merak etmiş miydi? Onu neden kurtaramadığımı?

Neden, Ben?

Yatağa uzandım, saatlerce hıçkırarak ağladım, bedenim fiziksel olarak fazla hareket edemiyordu. Yeterince hareketsiz yatarsam belki uyanır ve her şeyin bir rüya olduğunu fark ederdim.

Bir süre sonra doğruldum, sürekli ağlamaktan göğsüm ve kaslarım ağrıyordu. Yüzüm gözyaşlarımdan kızarmış ve çiğdi, boğazım kaşınıyordu. Yıkanmam gerekiyordu. Dişlerimi fırçalamam gerekiyordu. Sütümü pompalamam gerekiyordu. Yine de yapamadım. Hiçbir şey yapacak gücü kendimde bulamıyordum.

Telefonumu komidinden kaldırdım ve kontrol ettim. Annem mesaj atmış, kontrol ediyordu. Ya haberlerde görmüştü ya da Dannika ona bilgi vermişti. Kelimeleri yanlış yazılmıştı ve ağlarken yazdığını da biliyordum. O anda onunla konuşamazdım. Bu sadece beni daha çok ağlatırdı.

Mesanem rahatlamak için yanıp tutuşuyordu ve sonunda Dannika'nın misafir odasındaki yatağa işemek yerine kendimi kalkmaya zorladım. Evde olsaydım, farklı bir seçim yapabilirdim. Banyoya doğru yürüdüm ve parlak ışığa doğru adım atarak aynada kendime baktım. Sanki içimde bir ışık sönmüş gibiydi. Ne olduğunu öğrenmemin üzerinden sadece saatler geçmiş olmasına rağmen, vücudumdan yılların yaşamı çekilmiş gibi görünüyordu. Cildim solgun ve donuk, gözlerim karaydı. Saçlarım her yöne dağılmış, giysilerim terden sırılsıklam olmuş, tuzlu su ve kumdan kaskatı kesilmişti. Kollarımda ve ensemde eve geldiğimizde duş almadığım için olduğunu anladığım kırmızı, kaşıntılı bir döküntü vardı. Yatak kum doluydu ve tuz sayesinde cildim normalden daha kuruydu. Kötü bir kombinasyondu ama kaşıntıya rağmen umursamıyordum. Sanki şefkatli yanım çocuğumla birlikte denize sürüklenmişti. Bomboştum, atan bir kalbi ve çalışan bedensel fonksiyonları olan ama başka pek bir şeyi olmayan bir kap.

Tuvaleti kullanıp ellerimi yıkadıktan sonra, kuruyan boğazımı rahatlatmak için ağzıma biraz su aldım, sadece dilimi kaplayacak kadar ve sonra odadan çıktım. Yatağa geri dönmek, bir daha asla hareket etmemek istiyordum ama herhangi bir gelişme olup olmadığına bakmam gerekiyordu. Şimdiye kadar haberlerin hikayeyi ele alacağını biliyordum.

Yatak odasından çıktığımda Dannika kanepenin kenarında oturmuş çamaşır katlıyordu. Beni görünce canlandı, yüz ifademi izliyordu. "Hey..." dedi temkinli bir şekilde. "Nasılsın?"

Başımı salladım, bir şey söyleyemeden sesim boğazımda düğümlendi. Kendimi *boş* hissediyordum, sanırım bunu tarif etmenin en iyi yolu buydu. Çok fazla boşluk. "Bir şey... buldular mı?" *Herhangi birini.*

Neredeyse hevesle başını salladı. "Hayır, hiçbir şey."

Etrafıma bakındım. "Çocuklar nerede?" Dannika'nın evinde gürültülü, patırtılı ve dağınık olmadan yaşamaya alışık değildim. Sanki alternatif bir gerçeklik gibiydi.

Yüz ifadesi değişti ve bir anda neden orada olmadıklarını anladım. Çünkü şu andan itibaren, insanların çocuklarını yanlarında bulundurdukları için tuhaf hissettikleri kadın ben olacaktım. Sanki sadece var olmakla övünüyorlarmış gibi. Sanki bütün çocukların ölmesini i s t e r m i ş i m gibi, çünkü benimkiler öldü. "Ty'ı düşürdüm

Ofise giderken onları annesine bıraktı. Sıkılıyor ve senin de biraz sessizliğe ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Saate bir göz attım. "Senin de işte olman gerekmiyor mu?" *Benim değil. Bir daha geri döneceğimden emin değilim.*

"Haftanın geri kalanında izin aldım, sen de öyle. Dün gece eve döndükten sonra Cumberland'ı aradım. Biz iyiyiz. Hallediliyor. Sanırım Howie daha sonra seni kontrol etmeye gelebilir, eğer sorun olmazsa."

Kimseyi görmek istemiyordum ama bunu söylemedim. Onun yerine mutfağa girdim ve gözlüklerini koyduğu dolabı açtım. Mor plastik bir bardak çıkardım ve musluk suyuyla doldurdum. Bardağı dudaklarıma götürüp suyun bana doğru yükseldiğini gördüğümde, Gray'in dişsiz ağzına dolan ve ciğerlerini dolduran su gözümün önüne geldi. Öksürdüm, su sıçradı ve gözlerim yeni yaşlarla dolarken odanın her tarafına kustum. Bu şekilde nasıl devam edebilirdim? Nasıl hayatta kalacaktım? Yaşayacağımdan emin değildim.

Öksürdüğüm anda Dannika ayağa fırladı ve elinde bir havluyla bana doğru koştu. Ben daha ne olduğunu açıklamadan anlamış gibiydi. Dannika böyleydi; her zaman anlardı. Çekmeceden bir havlu aldı ve dağınıklığımı temizledi, elimde fincanla olduğum yerde donup kalmamı izledi. Bir daha içebileceğimden emin değildim. Belki de daha uzun yaşamak konusunda endişelenmeme gerek kalmayacaktı. Bir insan susuz ne kadar yaşayabilirdi ki? *Üçler kuralı*. Oksijensiz üç dakika, susuz üç gün, yiyeceksiz üç hafta. Eski bir deyiş aklıma geldi hemen. Üç gün o kadar da kötü görünmüyordu.

Temizledikten sonra "Teşekkür ederim," diye ciyakladım. Başını salladı ve kollarını bana doğru uzattı. Eğer ona sarılırsam, kendimi kaybedecektim.

Öne doğru bir adım attı ve ben düştüm, ağırlığımı onun zarifçe açtığı göğsüne verdim. Kolları beni sardı, yanağını yanağıma bastırdı ve ayrıldığımızda kendi gözlerinde yaşlar vardı, bana bakan bir keder okyanusu. Alnımdan öptü, kendi alnını benimkine bastırdı. "Çok üzgünüm Palmer. *Çok* üzgün olduğum dışında ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Ne söyleyebilirdi ki? Hiçbir şey yoktu. Doğru sözcüklerin ya da hecelerin hiçbir kombinasyonu kalbimdeki sızıyı dindiremezdi. Duyguların olması gereken yerde acı bir yumru olarak kalıcı bir şekilde yerleşmişti.

Başımı salladım, ona sarıldım ve hıçkırıklarımın serbestçe akmasına izin verdim. Burnumu çektim, sümkürdüm ve vücudum ağrıyana kadar ağladım ve Dannika tüm bu süre boyunca bana sarıldı.

zaman. Donuk, sessiz, renksiz bir minnettarlık olsa bile ona hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Gray'siz hayatım, daha iyi bir kelime bulamadığım için, griydi ve bu, hayatın bana bahşettiği en acımasız ironiydi.

Ayrıldığımızda fincanı arkamızdaki tezgâha koyup adadan uzaklaştırdı ve beni oturma odasına götürüp koltuğa oturttu. "Ben... Yani, onlar için bir cenaze töreni mi planlamalıyım?" Benim Soru karşısında dudakları titredi.

"Şu anda bu konuda endişelenmenizi istemiyorum. Polis hala arıyor. Şu anda sadece bekliyoruz ve dua ediyoruz. Ve Tanrı'nın o bebeği sana geri getireceğine inanıyoruz. Eğer umudumuz yoksa, Palmer, hiçbir şeyimiz yok demektir. Bunu biliyorsun."

"Fırtınada tekneyle açılmasına neden izin verdiler? Fırtınanın yaklaştığını bilselerdi neden anahtarları almak için onu bekletmezlerdi?" Sesimi bir oktav daha yükselterek sordum. Beklemek ya da dua etmek istemiyordum. Oğlumu geri istiyordum. Cevaplar istiyordum. Öfke her şeyden daha güvenli hissettiriyordu, bu yüzden tüm renkli ihtişamıyla içeri girmesine izin verdiğim tek duyguydu. "Bu konuda bir yasa falan olması gerekmiyor mu?"

"İnternet sitesine bakıyordum. Görünüşe göre fırtınaya yakalandıklarında, fırtınanın dinmesini bekleme ya da para iadesi için geri getirme imkanları varmış. Fırtına başladığında zaten su üzerindeyse, belki de beklemenin yeterince güvenli olduğunu düşünmüştür..." Yardımcı olmadığının farkına vararak sözlerini yarıda kesti.

Gerçeklere ihtiyacım yoktu. Gray dışında hiçbir şeye ihtiyacım yoktu ve ona bir daha sahip olma şansımın yok denecek kadar az olduğunu biliyordum. Ofis Kessler bunu söylemişti. Ceset arıyorlardı, hayatta kalanları değil.

"O kadar uzun süredir birlikte olmadığımızı biliyorum ama... Ben'i gerçekten seviyordum," dedim kendimi acınası hissederek. Bana kutuyu uzatırken bir mendil aldım, kanepeye geri çekildim ve yanıma yerleştim.

"Yaptığını biliyorum bebeğim.

Biliyorum." "Beni sevdiğini

sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum. Hepimizi kandırdı."

"Onun ölmesini istemedim." Bir süredir aklımda olan bir düşünceydi bu. Ben'e ne kadar kızgın olursam olayım, onun ölmesini istemiyordum. Sadece beni sevmesini istiyordum. Beni seçmesini. Bir seçenek olmak istemiyordum. Teklifinin, 'evet'inin, benim 'evet'im ve 'ben de evet'imle aynı anlama gelmesini istiyordum. Ben'e aşıktım. Onu her şeyimle seviyordum ve

hayatımızın sonuna kadar onunla kalmaya hazırdım. Ta ki Kat'e kadar. Bana göre o her şeyi mahvetmişti.

Nate'le olan deneyimlerimden, kadını suçlamanın doğru yol olmadığını biliyordum. Aldatan oydu. Yalancı olan oydu. Bildiğim kadarıyla Kat de bu olayda en az benim kadar kurbandı. Ama onu Gray'le gördükten sonra ona hiç sempati duymadım. Yaptıklarından sonra değil.

"Elbette onun ölmesini istemedin," dedi Dannika başını omzuna doğru eğerek. "Elbette istemedim Palmer. Bunu biliyorum. Onu ne kadar sevdiğini, onun için neleri feda ettiğini biliyorum. Eğer bunu göremiyorsa, hata yapan kendisidir. Bu dünyada kimse senden daha iyi değil. Bunu göremiyorsa kördür." Elimi sıktı ve durakladı. "Bu sabah kızın profiline baktım ve dürüst olmak gerekirse o kadar da harika değil. Sana uygun değil. Kördü ve bu onun hatası. Gittiği için üzülebilirsin ve sana ihanet ettiği için incinebilirsin. İkisinden biri değil. Kendi yöntemlerinizle yas tutabilirsiniz. Kimse size şu anda nasıl hissedeceğinizi söyleyemez."

"Dürüst olmak gerekirse, keşke yapabilseler. Nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Açıkçası acı. Üzülüyorum. Ama... çoğunlukla kendimi boşlukta hissediyorum. İçimde onların olması gereken yerde kocaman bir boşluk varmış gibi hissediyorum. Bu nasıl olabilir?"

Sempatik bir şekilde kaşlarını çattı. "Bilmiyorum... Sadece bilmiyorum."

"Onun suçu olmadığını biliyorum ama onu suçlamak istiyorum, anlıyor musun? Birine kızmam gerekiyor ve bu kızgınlığı Ben için hissetmeye kendimi ikna edemiyorum. Ne kadar istesem de."

"Ona istediğin kadar kızabilirsin." Ağırlığını kanepeye verdi ve ben yeni gözyaşlarının oluştuğunu hissederken bana yeni bir mendil uzattı. "Bu senin hakkın. Kızabilirsin. Öfkelen. Ona kız. Ona kız. Evrene kız. Ve sonra kızgınlığın bittiğinde, üzgün olacağız ve ağlayacağız ve sonra tekrar kızgınlığa geçebiliriz. Nasıl hissediyorsan öyle yap, ben de yanında olacağım. Ty ve benimle istediğin kadar kalabilirsin. Bunu zaten konuşmuştuk. Bunu açık bir davet olarak düşün. Ve eğer evden taşınmak istersen, bunu da hallederiz."

Daireyi düşünmemiştim bile ve ne zaman düşünebileceğimden de emin değildim. "Size yük olamam," dedim burnumu silerken.

"Sen, dostum, asla bir yük değilsin. Üniversitede annemin ölümünü atlatmamı sağlayan tek şey sendin ve ben de bu iyiliğe bildiğim en iyi şekilde karşılık veriyorum."

Telefonum çaldı ve ekrana bakınca gözlerim büyüdü. "Yeni bir gönderi yaptı..." Onun için bildirimlerimi kapatmalıydım.

ama bunu düşünmemiştim. Günlerdir sessizdi. "Kim?" Dannika sordu.

Uygulamayı açtım ve yüklenmesini bekledim. Yüklendiğinde inceledim. Bir otel yatağının kenarında otururken çekilmiş yakın plan bir fotoğraftı, saçları rahat bir şekilde başının bir tarafına doğru savrulmuştu, yüzü ciddiydi. Giydiği mavi atlet bir omzundan gevşekçe sarkıyordu. Dağınık görünümüne rağmen, doğal görünümlü de olsa makyajının yapıldığı belliydi. Fotoğrafın iyi anlamda kötü görünmesi gerekiyordu.

Başlığı okumak için kaydırdım.

Hey, yemek severler! Son zamanlarda bu kadar aktif olamadığım için üzgünüm. Programımı (ve dürüst olmak gerekirse hayatımı) bozan birkaç şey oldu ve yeni bir normale doğru çalışıyorum. Bazı ayarlamalar yaparken lütfen bana tahammül edin. Birçoğunuz her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bana ulaştınız ve sizi temin ederim ki öyle. Yakında tüm heyecan verici ayrıntıları sizinle paylaşabileceğim, ancak şimdilik size sevgilerimi gönderiyorum. Bunu gördüğünüzü bana bildirmek için aşağıya en sevdiğiniz yemek emojisini bırakın. İyi yiyin, aşklarım. Önce tatlı!

İki kez okudum. Ne hakkında konuşuyordu? Ne gibi değişikliklerden? Ne gibi şeyler? Hangi ayarlamalar? Hangi heyecan verici haberlerden? Bu, erkek arkadaşının kayıp olduğunu ve muhtemelen denizde kaybolduğunu yeni öğrenmiş bir kadının paylaşımına benzemiyordu. Haberleri duymuş muydu? Duymadıysa, onun için endişelenmiyor muydu?

Resmi inceledim, gözlerinde mutluluktan başka bir duyguya dair bir ipucu aradım ama yoktu. Ben'le her ne yaşadıysa, eğer haberi duyduysa, ciddi olamazdı.

Gözlerim fotoğrafın köşelerinde gezinirken donakaldım, vücudum buz keserken kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Dani..."

"Ne oldu?" diye sordu, sesi tereddütlüydü.

Yutkundum, boğazım tekrar kurudu, ona baktım ve telefonu uzattım. İkimiz de onun arka planındaki küçük, mavi ve beyaz battaniyeye bakarken söylediğim sözler tüylerimi diken diken etti. Birazcık kırpmayı atlamıştı ama nerede olsa tanırdım. Özel yapımdı ve eğer ters çevirirsem sol alt köşesine onun adı dikilmiş olacaktı. "Gray'i var."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Annika nerede olabileceğine dair başka bir ipucu bulmak için resmi ararken, ben de Memur Kessler'i arayıp ne olduğunu haber verdim. keşfetmiştik. Araştıracağına yemin etti ve aramayı çabucak sonlandırdı, sesinde yeni bir aciliyet vardı ve ilk kez bana gerçekten inanabileceğini fark ettim. İlk kez umut etmek için kendime izin veriyordum. Gray yaşıyordu ve onu bulacaktık.

Resimden vazgeçtiğimizde, çevrimiçi bankacılığıma geri döndüm ve polisin bana hala herhangi bir güncelleme vermediği işlemleri araştırdım.

Bankamı aradım ve bu işin aslını öğrenmeye çalıştım. "Midwest

Eyalet Bankası, ben Deb, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Deb, merhaba. Benim adım Palmer Lewis. Sizde birkaç hesabım var ve son birkaç aydır her ay tanımadığım bir işlemim var gibi görünüyor."

"Tamam," dedi, ses tonu profesyonel ve keskindi. "Bir göz atalım. Hesap numaranız var mı?"

Ona ezberden okudum ve o yazarken dinledim. "Sosyal bilgilerinizin son dördünü ve doğum tarihinizi doğrulayabilir misiniz?"

İstediğini yaptım ve bekledim.

"Tamam, şimdi, hangi işlemlerden bahsediyoruz?" Tekrar yazdığını duydum.

"Bin kişi için bile ayda bir tane var ve görebildiğim kadarıyla altı ay geriye gidiyor."

Bir an sessiz kaldı, sonra dilini şaklattı. "Ne demek istediğinizi anlıyorum. Görünüşe göre...evet, sizin hesabınızdan başka bir hesaba gönderiliyorlar.

çevrimiçi bankacılığınız aracılığıyla banka."

"Hesabın kime ait olduğunu görmenin bir yolu var mı?" "Hmm... transferleri onaylamadınız mı?"

"Ben yapmadım, hayır. Ne için olduklarından emin değilim."

"Kimlik bilgilerinizle işlerinin bitmiş olması gerekirdi..." Sözünü yarıda kesti. "Üzerinde herhangi bir bilgi göremiyorum - üçüncü taraf, kişiden kişiye ödeme hizmetimiz aracılığıyla yapılmış gibi görünüyor - ancak arka ofisimizden daha fazla bilgi alabilmek için bir talepte bulunabilirim. Bir ya da iki gün sürebilir. Bunu yapmadıysanız, sizin için bir itirazda bulunabiliriz, ancak çevrimiçi bankacılığınıza erişiminizi kaybedersiniz ve paranızı geri alabileceğimizin garantisi yoktur. Özellikle de kartınızla bağlantılı olmadığı için bir soruşturmadan geçmesi gerekecektir. Visa anlaşmazlıkları biraz daha kolay."

"Tamam, bu iyi olur. Tamamen anlıyorum." Tekrar aşağı kaydırdım ve tanımadığım başka bir şey fark ettim. "Benim için bir şeye daha bakabilir misin?"

"Elbette," dedi, bana yardım etmek için eskisinden daha az hevesli olduğu fark ediliyordu. "Dokuz Eylül'de, yüz on dokuz dolarlık bir ücret var.

FunnyFuzzy adında bir mağazaya. Bana bunun ne olduğunu söyleyebilir misin?"

Yazdığını duydum. "Bir on dokuz... işte burada. Tamam, bu senin kartındaydı, ama itiraz etme noktasını geçtin. Sadece altı ayın var."

"İtiraz etmeme gerek yok. Sadece ne olduğunu bilmek istiyorum," diye tersledim, tavrına sinirlenmeye başlamıştım.

Klik sesini duydum. "Burada bir web sitesi ve bir telefon numarası var. İkisini de istiyor musunuz?"

"Evet, lütfen." Bunları okudu ve ben de elimi uzatarak Dannika'nın önündeki kalemi işaret ettim. Kalemi bana uzattı ve ben de bilgileri bir kâğıt parçasına not ettim. "Çok teşekkür ederim. Dinle, ödemenin yapıldığı kartı kapatmanın bir yolu var mı? Sanırım hacklenmiş olabiliriz."

"Bu kesinlikle mümkün. Kilitlemek mi istersiniz yoksa sadece kapatmak mı?" "Kapatın lütfen. Ve teşekkür ederim."

"Rica ederim. Birazdan burayı kapatacağım ve transferler hakkında daha fazla bilgi almak için bu talebi de ileteceğim. Bunu yaptıktan sonra birisi sizi arayacak. Bu telefon numarası sizin için hala uygun mu?" diye sordu ve numarayı okudu.

"Evet, bu mükemmel. Tekrar teşekkür ederim."

Aramayı sonlandırdım ve Dannika'ya baktım. "Transferlerin kimin için yapıldığından emin değiller ama bunu daha önce hiç duymadığım bir mağaza için de fark ettim." Dizüstü bilgisayarı kendime doğru çektim ve veznedarın bana verdiği web sitesine girdim. Saniyeler içinde yüklendi ve kaşlarımı çattım. *Ne?* Sahte köpek kakası, zen bahçesi kum kutuları, dev tuvalet kâğıdı ruloları, sahte hamilelik testleri, sahte tahtakuruları, whoopie yastıkları, kaba kahve kupaları ve daha fazlasıyla dolu bir şaka hediyesi sitesiydi.

"Belki de iş yerinden birine bir şey alıyordur?" diye sordu bir omzunu silkerek ve benim hissettiğim kadar dehşete düşmüş görünüyordu.

"Evet, belki..." Site berbattı ve çoğunu komik bulabilen biri beni dehşete düşürüyordu. Dizüstü bilgisayarı kapattım ve başımı kanepeye yasladım. Çıkmaz sokak üstüne çıkmaz sokak. Bundan sonra nereye bakmamız gerekiyordu? Hâlâ hangi seçenekleri araştırabilirdim?

Telefonum tekrar çaldı ve ekranımda bankanın numarasını görünce şaşırarak aşağıya baktım. Cevap vermemi izleyen Dannika'nın gözleri geniş ve korku doluydu.

"Alo?"

"Bayan Lewis? Ben bankadan Deb." "Oh,

selam."

"Hey, benden sonu beş, yedi, üç, üç ile biten kartı kapatmamı istediğinizi biliyorum, ancak az önce bir ödeme girişimimiz oldu. Reddetmemi istediğinizi teyit etmek istedim."

Daha dik otururken kalbim güm güm atıyor, sinirlerim alarma geçiyordu. "Ne şarjı?" Nefesim kulaklarımda yankılanırken sordum. Dannika yaklaştı ve gözlerine baktım, gözlerinde umut vardı.

"Bir uçuş içindi. Altı yüz yetmiş dokuz dolar."

Koltuktan kalktım, yeni bilgileri öğrendikçe oda dönmeye başladı. Adım atarken tüm vücudum titremeye başladı. "Bırak geçsin."

"Emin misin? Eğer yaparsam-"

"İtiraz etmeyeceğim Deb, endişelenme. Bırak geçsin. Bana hangi havayolu olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Kıyı Carolina."

"Nereye?"

"Bu bilgiyi göremiyorum, hanımefendi." Lanet olsun. Elimi şakağıma vurdum.

"Tamam, iyi, bırak geçsin." Bu benim şansımdı - onları bulmak için tek şansım.

"Tamam, aldım. Onaylandı."

Veda etmeden telefonu kapattım ve dizüstü bilgisayarın başına döndüm. "Kaçmaya çalışacaklar."

"Kim?" Dannika sordu.

"Ben'in kartını kim kullanıyorsa. Ben, Kat,

bilmiyorum." "Nereden biliyorsun?"

"Sadece uçuş rezervasyonu için onun kartını kullandılar."

"Durdurun onları!" Dannika kapıyı işaret ederek bağırdı.

"Yapamadım," dedim ona, telefon numarasını bulmak için havaalanına yazarken. "Onları bulmak için tek şansım bu. Nerede olacaklarını bilirsem, onları yakalayabilirim. Onu geri getirebilirim Dani." İkna olmuş görünmüyordu. "Riskli olduğunu biliyorum ama bunu yapmak zorundayım."

"Bence bu işi polise bırakmalısın Palmer. Sen ne yapacaksın? Onlara saldıracak mısın? Gray'i kollarından mı koparacaksın?"

Ona "Ne pahasına olursa olsun" dedim ve sanırım ikimiz de bunu kastettiğimi biliyorduk. Oğlumu kurtarmak için orayı yakıp yıkabilirdim. Havayolu şirketini aradım. Bir temsilciye bağlandığımda, "Merhaba, az önce sizden bir uçuş rezervasyonu yaptım ve e-postamda bir makbuz almadım. Kart numaram varsa, onu alıp ödemenin gerçekleştiğinden emin olabilir misiniz?"

"Memnuniyetle. Kart numarası nedir?"

Online bankacılık sekmesini tekrar açtım ve Ben'in kartını bulup ona okudum.

"Teşekkür ederim," dedi, yazarak. "Evet, geçilmiş gibi görünüyor."

"Peki ben hangi uçuştayım? Sadece doğru yaptığımdan emin olmaya çalışıyorum."

"Görünüşe göre bu öğleden sonra saat üç kırk beşte Los Angeles'a doğru yola çıkacaksınız."

Vücudum uyuştu. "Ve... bana kaç bilet aldığımı söyleyebilir misiniz? Üç tane olmalıydı."

Bir şeye tıkladığını duydum. "Evet, görünüşe göre iki yetişkin ve bir çocuk kucakta yolculuk edecek."

Yutkunmaya çalıştım ama boğazım çok kuruydu. Bu doğruydu. Çocuğumu ülkenin öbür ucuna götürüyorlardı. Eğer onları bugün yakalayamazsam, onu sonsuza dek kaybedebilirdim.

"Çok teşekkür ederim," dedim, telefonu kapatırken sesim güçsüz çıkıyordu. "Ne dedi?" Dannika endişeyle bana bakarak sordu. "Bu öğleden sonra Los Angeles'a uçacaklarmış."

Ayağa kalktı ve ona katılmam için kolumu yukarı doğru çekti. "Gitmek zorundayız. Yolda polisi ararız. Uçağa binmelerine izin veremeyiz."

Çoktan harekete geçmiş, yatak odasına doğru koşuyordum.

Onu geri getirecektim. Yapmak zorundaydım. Başka bir seçenek yoktu. Çocuğumu tekrar kaybetmektense ölmeyi tercih ederdim.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Havaalanı tıklım tıklımdı. Etrafımız yıpranmış yolcular, sinirli işadamları ve bitkin ailelerle çevriliydi, hepsi acele içindeydi, bazıları ise kaybolmuştu. Açık terminalin ortasında durmuş, odanın dolmaya başlamasını izliyorduk. Dışarıda polis bekliyordu. Ben, Kat ya da Gray'in ilk işaretinde, plakasız arabalarından atlayıp onları durduracaklardı. Biz son savunma hattıydık. Eğer bir şekilde dışarıdaki polisi geçmeyi başarırlarsa onları durduracak olanlardık. En sağımda, işlerin kontrolden çıkma ihtimaline karşı başka bir sivil polis duruyordu ama Memur Kessler böyle bir şey olmayacağını düşündüğünü söyledi. Bir şey olup olmayacağından emin değildim.

yalan mı söylüyordu yoksa sadece beni sakinleştirmek mi istiyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse, en başta bizi orada istemediler. Onlar halletmek istediler. Ama beni uzak tutmak için tutuklamak zorunda kalacaklardı. Resimlere bakarak kimi aradıklarını biliyorlardı ama ben onları *tanıyordum*. Ben'in yüzünün ve hareketlerinin küçük özelliklerini biliyordum. Gray'in kokusunu biliyordum. Kat'in gözlerindeki kötülüğü biliyordum. Onları tüm memurlardan daha iyi tanıyordum ve eğer gizlice geçip uçağa binme şansları varsa, bunun olmasına izin veremezdim. Gray'i bugün yine kaybedersem, hayatta kalamayacağımdan emindim.

Daireler çizerek döndüm, gözlerim kapıları, pencereleri aradı ve izledi, yüksek tavana kadar çıkıp sonra tekrar aşağı indi. Orada olmalıydı.

Ne zaman çilek sarısı saçlı biri içeri girse, midem gurulduyor, ancak sonra rahatlıyordum. Uçak kalkmak üzereydi, ilk çağrı yapılmıştı ve ben hâlâ onları görmemiştim. Birkaç kişi kucağında bebeklerle gelmişti ama Gray onlardan biri değildi.

Kalabalık odanın karşısındaki Dannika'ya baktım, yüz ifadesi acı verici bir şekilde umut doluydu. Gözlerimdeki ağırlığı gördüğünü biliyordum. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Onu bulamazsam hayatta kalamayacağımı biliyordu. Kendisi de zar zor tutunuyor gibi görünse de beni pamuk ipliğine bağlıyordu.

Köşedeki memur ciddi görünüyordu. Gözleri kalabalığı yoğun bir hassasiyetle taradı. Her yüzü kontrol etti, her bagaj parçasını inceledi. Duygusuz bir şekilde işini yapıyordu ve bunun gerekli olduğunu biliyordum. Kendimi kontrol edemiyordum; beni uzak durmam konusunda uyardıklarında söyledikleri buydu. Yapabileceğime yemin etmiştim. Tartışmıştım. Savaştım. Ve böylesine yoğun, elle tutulur bir umutla dolu hissettiğim sürece, bunu yapabildim. Ancak şimdi, zaman daralırken, göğsümdeki hava azalıyordu ve onları hala bulamamıştık. Kendimi tekrar kaybetmeye başlarken buldum. Geçen her saniye umudumun bir parçasının daha yok olduğunu hissediyordum. Ona o kadar yaklaşmıştım ki, neredeyse onu yeniden kollarımda hissedecektim ama yanılmıştım. Bunu memurun yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum. Dani'nin bakışından. İçimdeki batma hissinden.

Son biniş çağrısı geldiğinde ve Kessler'in içeri girdiğini gördüğümde anlamıştım. Boğazımdaki yumru o kadar büyüktü ki yutkunamıyordum. Gözlerinde bir özürle bana yaklaşmasını izlerken göğsüm sıkışmıştı.

Yaklaştıkça başını hafifçe salladı. "Özür dilerim Palmer." "Hayır," diye karşı çıktım. "Burada olmak zorunda. Yapmak zorunda. Birisi rezervasyon yaptırmış.

Ben'in kartıyla uçuş... Bunu neden yapsınlar ki?"

Tereddüt etti ve odanın uzak tarafındaki memurun yaklaşmasını izledi. "Bilmiyoruz. Bu...şey, bunun bir şaşırtmaca olması mümkün."

"Sence suçlamayı görmemi mi *istediler*?"

Kadın sertçe başını salladı. "Sanırım öyle."

"Ama neden? Bunu neden yapsınlar ki?"

"Dikkatimizi dağıtmak istemek en belirgin neden olacaktır. Ancak havayolu şirketinin satın alma işleminin yapıldığı IP adresini yayınlaması için mahkeme celbi çıkarmayı deneyebiliriz. Eğer bunu başarabilirsek-"

"O kadar vaktimiz yok," diye bağırdım. "Ya şu anda uçağa biniyorlarsa? Ya oğlumu da götürüyorlarsa?"

"Bunun korkutucu olduğunu biliyorum," dedi Kessler. "Ben de biliyorum. Size söz veriyorum elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Uçağa binip binmediklerini görmek için uçuş manifestosunu almaya çalışıyoruz ama binmiş olma ihtimalleri *çok* düşük. Eğer bindilerse, iniş yaptıklarında onları almak için Los Angeles'ta bekleyen memurlarımız olacak."

"Peki, şimdi ne yapacağız?"

"Sen evine git. Bırak da işimizi yapalım Palmer. Yaptığın tüm yardımlar için minnettarım ve bizi doğru yola sokmuş olabilirsin ama konuşarak geçirdiğimiz tüm bu zaman oğlunu aramak için harcayamayacağım bir zaman. Tamam mı? Bu yeterince zor çünkü kocanızla birlikte teknede olduğuna inanılıyordu ve şu anda öyle olmadığına birini ikna etmekte zorlanıyorum. Bir anne olarak içgüdülerinize güveniyorum, ancak bir noktada işimi yapmama izin vermezseniz yapabileceğim çok az şey var."

Başımı salladım, öfke gözyaşlarıma engel olmaya çalışıyordum. Derinlerde bir yerde haklı olduğunu biliyordum ama gerçek şu ki hiçbiri Gray'i benim kadar önemsemiyordu. Hiçbiri benim kadar duygusal yatırım yapmamıştı. Hiçbiri bu dava sonuçsuz kalırsa nefes almayı bırakacaklarından emin değildi.

"Özür dilerim," dedi tekrar, sesi daha yumuşaktı. "Söz veriyorum, bir haber alır almaz seni arayacağım."

"Teşekkür ederim-" Bir hıçkırık sözlerimi böldü ve kendimi uzaklaşmaya, umudumun bir kez daha öldüğü yerden, gözlerinden bunun kaybedilmiş bir dava olduğuna inandığı anlaşılan memurdan uzaklaşmaya zorladım.

Etrafımda insanlar koşuşturuyor, tatillerine başlamak ya da bir düğüne yetişmek için acele ediyorlardı. Onların yeni bölümleri başlıyordu ama ben son bölümümün bitmekte olduğunu hissediyordum.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Bu akşam, arka planda film devam ederken, Ty, Dannika ve ben saf bir sessizlik içinde kanepede oturduk. Yapacak yeni bir şey, araştıracak yeni bir şey bulmaya çalışırken zihnim bir dakika içinde bir mil koştu. Bir şeyler olmalıydı. Vazgeçemezdim. Vazgeçmeyi reddettim.

Dannika, "Belki de kızın evine geri dönmeliyiz," diye önerdi ve bitmek bilmeyen bir endişeye kapılan tek kişinin ben olmadığımı görmek beni rahatlattı.

"Sence farklı bir şey bulabilir miyiz?" Ben sordum.

"Emlakçıyla konuşsak nasıl olur? Belki şu anki sahiplerine ne olduğunu sorabiliriz?"

Ty bir şey söylemek ister gibi görünüyordu, ağzı düşünceli bir şekilde bükülmüştü ama sessiz kaldı.

"Sence işe yarayabilir mi?" Ben sordum.

"Emlakçılar konuşkandır. Kendinizi rahat hissetmenizi isterler. Denemeye değer," diyor Dannika.

"Sana ayrıntıları anlatacağını sanmıyorum. Ya da bu kız gerçekten gizlenmeye çalışsaydı emlakçısına ayrıntıları anlatırdı," diyen Ty, Dannika'nın yüzündeki çatık kaşları fark edince konuşmasını yavaşlattı. Hızla ekledi, "Ama bunu tamamen göz ardı edemeyiz."

Dannika koltuğun kolundan telefonunu aldı ve bana baktı. "Adres neydi? Arayacağız."

Ona söyledim, adres artık hafızama kazınmıştı. Oğlumu canlı gördüğüm son yer. Belki de görebileceğim son yer.

Yazdı ve başparmağının ışıklı ekranda gezinmesini izledim. "Emlakçı ilanını bulamıyorum. Şirketin adını hatırlıyor musun?"

Başımı salladım, üzerime bir yenilgi dalgası daha çöktü. "Mavi ve kırmızıydı..." Bir iç geçirdim ve dirseklerimi dizlerime dayayıp çenemi avuçlarımın arasına aldım. Bu kadar önemli olabilecek bir şeyi hatırlamak nasıl aklıma gelmemişti?

"Sorun değil," dedi. Ayağa kalktı ve şöminenin üzerindeki rafta duran sepetten anahtarlarını aldı. "Hadi gidelim."

"Bekle, tamamız," dedi Ty, tartışmaya zahmet etmeden. Ben hemen harekete geçtim, o da beni takip etti, televizyonu ve ışığı kapatarak üçümüz bir an bile tereddüt etmeden ön kapıdan çıktık.

Crestview'e olan yol normalden biraz daha kısaydı, çünkü Dannika Oceanside'ın o tarafında yaşıyordu, ama yolu tamamen sessizlik içinde sürdük. Son zamanlarda etrafımdaki her şey sessizleşmişti. İnsanlar ne diyeceklerini bilemiyorlardı. Polis, Howie, ailem, Ty ve Dannika. Her şey bir kenara bırakılmıştı. Aileniz kayıpken önemsiz, gündelik şeyler kimin umurundaydı? Çocuğum bir yabancıyla birlikteyken film, çamaşır ya da akşam yemeği hakkında nasıl sohbet edebilirdim?

Her nasılsa, Dannika ve Ty'ın sessizliği diğerlerininkinden daha az ağırlık taşıyordu.

Geçen seferkiyle aynı görünen evin önünde durduk, panjurları açık, odaları boştu. Tabela bahçeye düşmüştü ama adını okuyup yazdım.

Ona bir sesli mesaj bıraktım ve geri dönüş beklerken Ty kasabada bir tur attı. Kasaba meydanında tek bir işyerinin açık olduğunu fark ettim: Sassy Snips.

"Hey, bir saniye durabilir misin?" Dedim ve Ty hemen yavaşlayarak dükkânın karşısındaki bir park yerine girdi. Arka koltuktan kapımı iterek açtım. "Hemen döneceğim, tamam mı?"

Kafaları karışmış bir halde başlarını salladılar ama caddeyi geçip aceleyle dükkâna girerken arkama bakmadım. Carolyn ortalığı süpürürken Toshia boş dükkânın arka köşesinde bir kâse boyayı yıkıyordu.

"Size yardımcı olabilir miyiz?" Carolyn gözlerini kısarak sordu. Beni nereden tanıdığına karar vermeye çalışıyordu ama Toshia'nın gözleri tanıdık geldi.

"O röfleler için mi geri dönmeye karar verdin?" diye sordu, yüzünde tedirgin bir gülümsemeyle.

"Özür dilerim, hayır. Sadece... bir işim çıktı ve aceleyle ayrılmak zorunda kaldım. Aslında beklerken yardım ettiğin müşteri hakkında bana ne söyleyebileceğini görmek için buradaydım. Kat."

"Kat?" diye sordu. "Neden?"

Carolyn ben yanından geçerken süpürmeyi bıraktı ve merakla etkileşimi izledi. Toshia suyu kapattı ve ellerini kurulamadan önce lavabonun kenarına vurdu.

"Buralarda yaşadığını söylemiştin, değil mi? Sık sık gelir mi?"

"Neden soruyorsun?" diye üsteledi.

Ona gerçeği söyleyemeyeceğimi biliyordum. Ne pahasına olursa olsun Kat'i koruyacaktı. Bu yüzden yalan söyledim. "Yasal olarak sana söyleyemem ama onu bulmam gerçekten çok önemli. Tehlikede olabileceğini düşünüyorum." Yalanın bu kadar kolay söylenmesi beni şaşırttı.

Toshia'nın çenesi düştü. "Aman Tanrım."

"Ona nasıl ulaşabileceğimi biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Gerçekten bilmiyorum. Ailesinin kiralık evinden daha dün taşındı. Kocasının işi bitti ve eve geri taşındılar."

"Geri mi? Nereye? Burada yaşadığını sanıyordum?" Omzumun üzerinden Carolyn'in durması gereken yere baktı. "Bu gerçekten önemli, Toshia."

"Red River'da bir evleri var. Açıkçası adresi bilmiyorum. Crestview'de büyümüş ama evlenince buradan taşınmışlar. Kocasının son işi onu bir yıllığına buradan uzaklaştırmış, o da evine geri dönmüş ve çocukluğunun geçtiği evi ailesinden kiralamış. Onu yıllardır ilk kez görüyordum."

"Tamam." Hızlıca düşünerek nefesimi içime çektim. "Ve adının Katie olduğunu söyledin, değil mi? Soyadını biliyor musun?"

"Katherine, teknik olarak. Ama Katie ya da Kat, evet. Evlenmeden önce soyadı Thompson'dı... Değiştirip değiştirmediğinden emin değilim. Üzgünüm, başka bir şey bilmiyorum. Blogunu kontrol ettiniz mi? Annesi her zaman orada olduğunu söylüyor."

"Evet. Son zamanlarda pek bir şey paylaşmadı."

"Kocası evde, yeni bebeği var ve taşınıyor, bu mantıklı. Size ailesinin adresini verebilirim ama muhtemelen Red River'dadırlar-"

Sözleri karşısında nefesim kesildi, parmaklarım yumruk oldu. "Bir dakika. Ne demek istiyorsun? Ne yeni bebeği?"

Başını salladı. "Daha yeni bir bebek evlat edindiler. Bir bebek sahibi olmakta çok zorlanmışlar... Evlat edindiklerini bilmiyordum ama işinin bitmesi gerçekten mükemmel bir zamanlamaydı."

Yutkundum, görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı. "Ailesinin de öldüğünü mü söyledin?"

"Bundan emin değilim. Kat herkese bir bebek evlat edinmeye hazırlandıklarını söylüyordu. Evrak işleri tamamlanmıştı; sadece yerleştirmeyi bekliyorlardı, onun da her an olabileceğini söyledi. Cuma öğleden sonra oraya gittiğimde, eşyalarını topluyor gibi görünüyorlardı. Diyebilirim ki sonunda ufaklığı aldılar ve şimdi kocası evde olduğuna göre Red River'a geri taşınacaklar. Ailesini tanıyorsam, yerleşmelerine yardımcı olmak için onları Red River'a götürdüklerini söyleyebilirim. Ne zaman döneceklerini bilmiyorum. Köşede, Kat'in evinin yanındaki evde oturuyorlar. Adresi ister misin?"

Başımı salladım ve başka bir şey söylemeden dükkândan kaçtım. Gray ellerindeydi ve onu kendilerininmiş gibi sahipleniyorlardı.

Ben'e ne olmuştu? Kimdi bu

insanlar?

Ve en önemlisi, oğlumdan ne istiyorlardı?

BÖLÜM YIRMI DÖRT

"I Sanırım polisi aramalıyız," dedi Ty, öğrendiklerimi onlara anlattıktan sonra sesi sertleşmişti. Neredeyse histerik bir haldeydim ve
Dannika benim paniğim ve Ty'ın sakinliği arasında kalmış gibiydi.

"Yani, aynı fikirdeyim ama eve gidip beklemek istemiyorum. Yapabileceğimiz başka bir şey olmalı."

"Daha fazla ne yapabilirsin, Palmer? Gerisi polise kalmış olmalı" dedi.

"Polis salyangoz hızında hareket eder. Bunu herkesten daha iyi biliyorsunuz. Bu soruşturma boyunca bunu gördük. Bu noktaya kadar yararlı olan her şey benim tarafımdan bulundu. Eğer bekleyip bürokrasiyi aşmalarına izin verirsem, çok geç olabilir. Oraya gitmek zorundayız. Onu bulmak zorundayız."

"Tamam ama şu anda nerede olduğunu biliyorsun, değil mi? Polis bunu daha önce bilmiyordu. Şimdi, Red River'da olduğunu biliyorsunuz. Yani onlara verebileceğimiz bir yer var. Red River'a gitsen bile onu nasıl bulacaksın? Kapı kapı mı dolaşacaksınız? Bu akla yatkın değil," diye uyardı Ty, bir ebeveynden ziyade bir avukat gibi düşünerek.

"Ya kaybolan Darius olsaydı, Ty? Ya da Niles? Ya da Zayla?" Bunun düşüncesi bile onları gerdi, benim gerçekliğimin onlarınki haline gelmesi düşüncesi. "Arkana yaslanıp polisin işini yapmasına izin vermezdin, bunu sen de biliyorsun. O benim oğlum, Ty. Onların halletmesine izin vermek gibi bir seçeneğim yok. Eğer bunu yaparsam, Kat ve kocası ona zarar verebilir. Onu satabilirler. Onu alıp kaçabilirler ve onu bir daha asla göremeyebilirim. Onu kurtarmak için elimden geleni yapmazsam kendimi affedemem."

"Ne dediğinizi anlıyorum, gerçekten anlıyorum, ama size söylediğim şey, bunun sizin için aynı şey olmadığı. Bu kadının evine gidip sorular sorabilirsin, elbette. Ama Dani ve ben işi polise bırakmalıyız. Biz karışamayız."

"Sen neden bahsediyorsun? Senin çocuğun olsaydı asla geri adım atmazdım."

"Bu senin ayrıcalığın Palmer. Senin için her şeyi yapacağımızı biliyorsun. Ama bizim de düşünmemiz gereken çocuklarımız var. Birisi bahçesinde davetsiz dolaşan bir siyah görürse beni vurur ya da polisi arar ve beni vurabilirler. Harvard eğitimli, şık giyimli bir siyah olabilirim ama yine de siyah bir adamım. Size yardım etmek istiyoruz ama bu bizi çocuklarımızdan ayıracak bir şey yapmak anlamına gelmiyor. Yanınızda olmamız sizi de daha fazla tehlikeye atar. Senden çok daha fazlasını düşünmek zorundayız Palmer. Sen iyi giyimli beyaz bir kadınsın. İstesen onun evine *girebilirsin* ve muhtemelen sorun olmaz. Garaj yoluna bile çıkamazdım. Dani de öyle. Özür dilerim."

"Aklıma bile gelmemişti," dedim boğazım kuruyarak. Dannika hayatım boyunca benim en iyi arkadaşım olmuştu. Ty benim için bir kardeş gibiydi. Farklılıklarımız hakkında hiç bu şekilde düşünmemiştim. Konuşmadıkları şeyleri, asla görmek zorunda olmadığım mücadeleleri hiç düşünmemiştim. "Özür dilerim."

Öfkelendi. "Üzgün olmana gerek yok. Olmanı da istemiyorum. Sen yanlış bir şey yapmadın. Yardım etmek istiyoruz. İstiyoruz. Bunu sana şimdi söylemek beni öldürüyor ama Dani ve ben bu konuyu konuştuk. Bu konuda rahat değilim. Gece vakti evlere gidemeyiz. İnsanların avukat olduğumu bilmediği mahallelerde bulunamayız. Biri size polis çağırırsa, uyarı alabilirsiniz. Biri bize polis çağırırsa, ölmezsek hapse girebiliriz. Dışarıda harika polisler var, beni yanlış anlamayın ama bu yine de bir risk. Bizim için sizden çok daha büyük bir risk. Bunu görmüyor musunuz? Sizi seviyoruz ama bu bizim için bambaşka bir dünya. Bu konular hakkında konuşmuyoruz çünkü seni rahatsız etmek istemiyoruz, ama bu seninle her restorana gittiğimizde, yalnız olduğumuzdan daha az dikkatle incelendiğimizi hissetmediğimiz anlamına gelmiyor. Ya da alışverişe gittiğimizde ellerimizi cebimizden çıkarmadığımızdan emin olmak zorunda değiliz. Ne yapmak istediğini anlıyorum Palmer. Benim çocuğum olsaydı, ben de aynı şeyi hissederdim. Aradaki fark, eğer benim çocuğum olsaydı, bu duygularla hareket etme seçeneğim olmazdı. Bana söyleneni yapmak zorundayım, yoksa çocuklarımı ebeveynsiz bırakma riskini göze almış olurum. Sizinle geldik çünkü

size yardım etmek bizim görevimizmiş gibi hissediyoruz. Seni önemsiyoruz. Ve Gray'i. Ama soruşturma bizim için burada bitiyor. Bizimle istediğin kadar kalabilirsin ama Dani bu konuda yardım edemeyeceğimizi anlamalı. Şirketimde bunu çok fazla görüyorum. Bu çok tehlikeli ve her zaman aklımda."

Yutkundum. "Anlıyorum. Sizi bu duruma soktuğum için özür dilerim."

Başını salladı, dikiz aynasında gözlerimle buluştu ve kendini kötü hissettiğini anlayabiliyordum. Dani arkasına bakmadı. Yol boyunca sessizce eve döndük, bu arada ben Memur Kessler'i arayıp sesli mesajına son durumu bildirdim.

Eve vardığımızda Dani benimle birlikte ellerini birbirine vurarak yatak odasına yürüdü. Ty yatağa girerken kapıyı arkasından kapattı.

"İyi niyetli," dedi bana bakarak.

"Dani, açıklamak zorunda değilsin. Biliyorum. Ty benim için çok şey yaptı. İkiniz de yaptınız. Seni tehlikeli bir duruma soktuğum için özür dilerim. Bunu asla bilerek yapmam. Eğer yapsaydım kendimi asla affetmezdim-"

Başını sallayarak bir elini kaldırdı. "Ty'ın şirketinde bir avukat var, Owen. Kocası polis. Ty daha önce beni araştırdıklarına dair bir telefon almış, sadece Owen'ın kocası Jay'den bir uyarı."

"Sana mı bakıyorum? Neden?"

Burnundan ağır bir nefes verdi. "Çünkü marinada seninle birlikteydim."

"Ama... senin bununla hiçbir ilgin yok."

"Bunu ben de biliyorum, siz de biliyorsunuz ama bazı insanların birinin suçlu olduğunu varsaymak için ten renginden başka bir şey görmesine gerek yok. Jay bir şey bulamadıklarını söyledi ama bizim haberdar olmamızı istedi. O iyi bir polis. İyi bir adam ve Owen'ı arkadaşımız olarak görüyoruz. Bu Ty'ı gerçekten üzdü, biraz da utandırdı. İş yerinde çok şey görüyor ve hep bizim için endişeleniyor. Ben sadece... onun söylediklerine karşı gelemem, bu konuda olmaz."

"Bunu yapmanı istemezdim." Onu kucaklama sırası bende. "Seni çok seviyorum. Bugün benimle geldiğin için teşekkür ederim. Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim."

Ayrıldığımızda gözlerinde yaşlar vardı. "Onu bulacağız, değil mi?"

Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim ve tekrar konuştuğumda bu bir yemindi. "Bunu yapana kadar pes etmeyeceğim."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

An saat sonra ev sessizdi. Dannika beni uyumam için bıraktıktan sonra bir süre yatak odasından fısıldaşmalarını duydum. Yaptığım şey için, onları içine soktuğum durum için ve başlangıçta bir durum olduğunu bile fark etmediğim için kendimi çok kötü hissediyordum. Bunu bir daha yapmayacaktım. Hayatta şansım olmazdı.

Bunun yerine, ev sessizliğe büründüğünde bir not karaladım ve mutfak tezgahının üzerine bıraktım.

Dani ve Ty,

Benimle her zaman ilgilendiğin için teşekkür ederim. Gidip onu bulmalıyım. Vazgeçemem ve bekleyemem. İkinizi de seviyorum. Bebeklere benden öpücükler verin.

Palmer

Bununla birlikte, ön kapıdan çıktım ve bir Uber çağırdım. Siyah Hyundai yanaştı ve binmeme izin verdi. Şoför Alex bana bir şişe su ya da telefon şarj aleti teklif etti. İkisini de kabul ettim ve Facebook'umu açıp Katherine Thompson'ı ve kasabasının adını arattım, bir şeyler çıkması için dua ettim. Küçük bir kasabaydı, Crestview'den bile daha küçüktü, bu yüzden umut etmek zorundaydım.

Facebook'umun yüklenmesini bekledim... Ve yüklenmeye devam etti...

Sonunda bir isim listesi çıktı. İlk üçü o değildi, dördüncüsünün profil resmi bile yoktu. Dördünden ikisi bizim eyalette bile değildi. Birinin soyadı River'dı, Red River'lı değildi.

'Daha Fazlasını Gör'e tıkladım ve yüklenir yüklenmez nefesim kesildi.

Yakaladım seni.

Hafızama kazınmış olan bu yüzü her an tanıyabilirdim. Profiline tıkladım, yüklenmesini izledim ve yüzü ekranımı doldurdu. Profil fotoğrafındaki oydu ama saçları artık çilek sarısı yerine kömür karasıydı. Bu ne zaman olmuştu? Bu eski bir resim miydi? Tarihi kontrol ettim ve bir gün önce paylaştığını fark ettim. Yani görünüşünü değiştirmişti. Kesinlikle bir şeyler saklıyordu.

Çoğunlukla özel olan sayfasında gezindim ve Gray'in hiçbir fotoğrafı yoktu. Ancak bir ev fotoğrafı vardı ve üzerinde "**Ben ev sahibiyim!"** yazıyordu**.**

İki yıl önce paylaşılmıştı. Üzerine tıkladım ve ev numarasını okudum: 618. Sokak adı yoktu ama bir noktada biri etiketlenmişti. Büyük ihtimalle kocası. Faremi resmin üzerinde gezdirdim.

Etiket çıkarıldı, yazıyordu ve muhtemelen bir zamanlar adının bulunduğu bir kutunun altını çiziyordu.

Facebook'u kapattım ve tarayıcımı açıp onun adını yazdım.

Katherine Thompson Kızıl Nehir, NC 618

Enter tuşuna bastım ve bu sefer en üstteki arama sonucuydu, ancak listedeki isim boğazımın kurumasına neden oldu. Bağlantıya tıkladığımda omurgamdan bir ürperti geçti.

Hayır.

Lütfen Tanrım, hayır.

Sayfa yüklendi ve kapkara bir korku üzerime çökerken nabzımın düzensizleştiğini hissettim.

618 Melbourne Lane
Red River, NC
Mülk Sahipleri: Benjamin ve Katherine Lewis

Ben.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

A Bir saat sonra Red River'a giriyordum. Uber şoförü beni araç değiştirecek kadar uzun bir süre evde bıraktı. Ben yapmadım fazla zamanım yok. Daha fazla bekleyemezdim.

Çocuğumun nerede olduğunu biliyordum ve ne olursa olsun onu geri alacaktım. Küçük kasabanın sakin ve huzurlu ama bir o kadar da kötülük barındıran sokaklarından geçtim. Ben'in Kat'i tanıdığını, onunla akraba olduğunu, belki de *evli* olduğunu hâlâ aklım almıyordu. Birbirlerini nasıl tanıdıklarını bilmiyordum ama umurumda da değildi. Bana yalan söylemişti. Bu kadının hayatımıza girmesine izin vermiş, onu bana tercih etmiş ve çocuğumu almasına izin vermişti. Onu bir daha görürsem, öldüreceğimden emindim.

Yavaşça sürerek Melbourne Lane'e vardım. Sokak lambaları üzerimde titreyerek sessiz sokağa uğursuz bir parıltı veriyordu ve ben çocuğumun kalacağı evi arıyordum. *Lütfen burada olsun.*

On altı on sekiz, çıkmaz sokağın sonundan itibaren üçüncü evdi. İçeride, alt katta ışıklar yanıyordu ama üst kattaki ışıkların hepsi sönüktü. Arabayı durdurdum, içinden çıktım ve avluya doğru yürüdüm.

Dikkatli adımlar attım, kimsenin beni görmeyeceğinden emin olmak için omzumun üzerinden baktım. Ya evi satmışlarsa? Ya artık evin sahibi değillerse? O zaman ne yapardım? Düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım ve kendimi devam etmeye zorladım.

Evin yan tarafına yaklaştım, kendimi beyaz, metal dış cepheye dayadım ve dikkatle dinledim. Evin içinde bir yerden televizyonun alçak ve sabit sesini duyabiliyordum.

Sonra bir bebek ağlamaya başladı, ağlamaları evin içinde yankılanıyordu.

Bir elimi ağzıma kapattım, hiçbir uyarıda bulunmadan ve güvenliğimi umursamadan çıkan hıçkırıkları susturdum. *O oradaydı.* Onu bulmuştum. Eve girmem gerekiyordu.

Hızlı ayak sesleri evin içinde hızla ilerliyordu ve ben de onları takip etmeye çalışarak yan tarafa ve arka tarafa doğru yürüdüm. Kapının kilidini açmak için uzandım ve kendimi arka bahçeye attım. Oradan ayak seslerini kaybettim ve onları bulmak için öfkeyle mücadele ettim. Onun yerine, ikinci katta bir ışık yandı ve bir gölgenin hareket ettiğini görebildim. Gray'in çığlıkları kesildi, bu da beni daha çok ağlattı. Şimdiden onu yatıştırmayı başarmıştı.

Yoksa Ben miydi? Onu teselli eden Ben olabilirdi. Benim orada olmadığımı bilerek nasıl yaşayabilirdi? Eğer istediği olsaydı, Gray'in annesini asla tanıyamayacağını biliyordu. Ona benim hakkımda ne anlatacaktı? Ona herhangi bir şey söyleyecek miydi? Bir çalının arkasına geçtim, üst kattaki ışığın sarı parıltısından yansıyan gölgeleri izlerken bedenimi eve yakın tuttum.

Çiçek tarhındaki malçların üzerine çöktüm, ışığı izliyor ve çaresiz hissediyordum. Çocuğum benden sadece birkaç metre uzaktaydı ve ona ulaşmamın hiçbir yolu yoktu. Benim için, ona sadece benim verebileceğim besin için ağlıyordu ve ben oraya ulaşamıyordum.

Polisi aramalıyım. Bunu biliyordum ama yapamazdım. İçeridekinin Gray olduğuna dair kanıtım yoktu, Kat'in ya da Ben'in -her ikisinin de- içeride olduğuna dair kanıtım yoktu. Kanıt bulmalıydım. Kesin olarak bilmeliydim.

Çığlıklar bir süre sustuktan sonra üst katın ışığı söndü ve merdivenlerden inen ayak seslerini duydum.

Çitlerle çevrili arka bahçede dikkatle yürüdüm, bir fikir uyandıracak bir şey arıyordum. Arka verandanın üzerinde pencereye kadar yürümemi sağlayacak bir tente vardı ama ona ulaşacak kadar uzun değildim. Paslanmış veranda setine doğru yürüdüm ve sandalyelerden birini kaptım. Hâlâ beni oraya çıkarıp çıkarmayacağından emin değildim ama denemek zorundaydım.

Sandalyeyi tentenin destek kirişine doğru geriye doğru çevirdim. Ağırlığımın altında inledi ve donup kaldım, kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyordu ki bayılacağımı sandım.

Birkaç sessiz an geçtikten sonra, ön kollarımı çatıya yaslayarak yolun geri kalanını çıktım. Sezaryenden beri hiç gücü kalmayan karnım da dahil olmak üzere tüm gücümü kullanmam gerekecekti.

Kendimi destekledim, dudaklarımla 'O' şeklinde sabit bir nefes verdim, sonra kasılarak kendimi yukarı çektim. Bağırdım, sesimi tutamadım, acı vücudumda şimşek gibi çaktı. Hâlâ iyileşmekte olan yaramı deştiğimden, çatıya çıktığımda bağırsaklarımın dışarı fırlayacağından endişeleniyordum ama duramıyordum. Bu benim metaforik arabamdı ve toplayabildiğim tüm adrenalinle onu çocuğumun üzerinden kaldırıyordum.

Önce bir bacağımı, sonra da diğerini çatıya doğru sallayarak çektim. Yukarı çıktığımda yere yığıldım, nefes nefese kalmıştım ve gözyaşlarımı kırpıştırıyordum. Bir elimi karnımın alt kısmına götürerek ameliyat yaramın hâlâ kapalı olup olmadığını kontrol ettim. Büyük bir rahatlama hissettim, bir yer açılmış gibi görünse de, yara hala büyük ölçüde kapalıydı ve hiç kan hissetmiyordum. Bir süre kıpırdamadan yattım, nefesimi topladım ve yoğun acıdan kurtulduktan sonra yuvarlanıp kendimi yukarı ittim. Çatıda dikkatli adımlar attım, kendimi evin kenarına ve pencereye doğru dengelemek için acele ettim. Oraya vardığımda, paravanı kaldırdım ve nispeten kolay bir şekilde çıkardım. Pencerenin camını itmeye çalıştım ama yerinden oynamadı.

İçeri ittim, sonra yukarı, onunla savaştım. Açılmak zorundaydı. Çok yaklaşmıştım. Ondan sadece bir cam boyu uzaktaydım. Bir kez daha ittim ve pencere sallandı ama açılmadı.

İçeriden, onun ağlamalarını tekrar duydum. Tüm bebeklerin ağlama seslerinin birbirine benzediğinden emin değilim ama bir şekilde, kemiklerimin derinliklerinde bir yerde, bunun oğlum olduğunu biliyordum. O olması gerektiğini biliyordum ve yakınımda olduğumu anlayabileceğini biliyordum. Bana ihtiyacı vardı.

Çığlıkları daha da arttı ve pencereden iterek uzaklaştım, ışık tekrar yandığında kendimi çatıya doğru indirdim. Yaklaşan ayak seslerini duydum ve sonra sesini duydum.

"Sorun ne bebeğim? Neden uyuyamıyorsun?" diye mırıldandı. Sesi tam olarak hatırladığım gibiydi. Ürkütücü derecede tatlı ve yumuşak, hafif çocuksu. Midemi bulandırdı.

Birden aklıma bir fikir geldi. Bir kez daha kenara doğru kaydım ve aşağıdaki çimlere baktım. Altı fit yukarıdaydım ve şimdiden incinmiş ve ağrımıştı ama fırsat penceremi gördüm. Bir an bile düşünmeden kendimi yere doğru ittim. Bir gümbürtüyle yere indim ve ıslak çimlerin üzerine yuvarlandım. Yuvarlandım ve nefes almak için bir saniye bile beklemeden ayağa kalktım. Beton arka avluyu hızla geçip kapıya doğru ilerledim. İşe yaraması için tek bir şansım vardı ve kapının kilitli olmaması ve kimsenin girmemesi için dua etmeliydim.

alt kattaydı. Eğer Ben oradaysa, onunla yüzleşecektim. Kendim için korkmuyordum, sadece Gray için korkuyordum.

Düğmeyi çevirip ittim ve kapı bir anda açıldı. İçeride olduğumu fark etmem bile bir dakika sürdü, saf şok göğsümde ağır bir şekilde oturuyordu. Bunu nasıl başarmıştım? Bunu sorgulayacak zamanım yoktu. Bunun yerine kapıyı arkamdan kapattım. Küçük, karanlık ve sessiz bir mutfaktaydım ve oturma odasının ışığı tam önümden geliyordu. Sola, çamaşır odasına doğru ilerledim ve etrafa bakındım. Ev küflü ve kapalı kokuyordu, sanırım uzun süre boş kaldığı için. Çamaşır makinesinin önünde yerde giysi yığınları ve uzak köşede taşan bir çamaşır sepeti vardı. Büyük lavabo küf kokuyordu ve giderinde ıslak sigara izmaritlerine benzeyen bir şey vardı.

Gölgeleri takip ederek duvar boyunca ilerledim ve bir koridora geldim. Sağımda üst kata, Gray'e çıkan merdiven vardı. Solumda ise bir kapı vardı. Merdivenleri hızla çıktım, ikinci kata çıkarken sessiz ama hızlı adımlar attım. Son adımı atar atmaz bir kapı açıldı ve onun çıktığını gördüm. Sırtı bana dönüktü ve o arkasını dönmeden sağımdaki kapıdan içeri daldım. Oda zifiri karanlıktı ama ışıkları açmaya cesaret edemedim.

Kıpırdamadan durdum, nefes nefese merdivenlerden aşağı inmesini bekledim. Yavaş gidiyordu ve bir an için hiçbir şey duymadım. Ama sonunda, neyse ki, aşağıya indiğini duydum.

Otuza kadar saydım, oturma odasına vardığını düşündükten sonra yerleşmesi için ona zaman tanıdım ve sonra kapıyı açtım.

Bulduğumda donakaldım. Ev karanlıktı. Televizyon ve alt katın ışığı kapatılmıştı.

Neredeydi o?

Kapıyı geri kapatmak için hareket ettim ve ayak seslerinin geldiğini, merdivenlerden geri döndüğünü duydum ve kalbim daha sert çarpmaya başladı. Kimdi o? Sadece o mu? Yoksa başka biri mi? Ben miydi? Evde tanıştığım ve adını bilmediğim adam mı? Ya onun yatak odasındaysam? Elimi duvarda gezdirerek hangi odada olduğuma dair bir işaret aradım. Yaklaştığını duyduğumda bir elektrik düğmesine dokundum ama daha fazlasını aramak için üzerinden geçtim. Elim soğuk, yassı bir metal parçasına değdi. Bir aynaya. Ellerimi bıraktım ve yapışkan, kirli tezgahı yokladım. Bir banyodaydım. Merdivenin tepesinde birinin hareket ettiğini duyduğumda odanın içinde süzüldüm ve

küvet. Biri içeri girerse perdenin arkasına saklanırdım. Duşakabinin cam bölmeleriyle temas ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Orada saklanmamın imkânı yoktu.

Kapıyı açmalarını dinlerken dehşet içinde nefes nefese kalmıştım. Büyük bir rahatlamayla, ayak sesleri geçmeye devam etti ve koridorda, Gray'in odasından daha uzakta devam ettiklerini duydum. Birkaç dakika sonra bir kapı kapandı ve ben uzun, gergin bir nefes aldım.

Yere çöktüm ve uyumaları için onlara bir şans vermeyi bekledim. Gray ağlamaya başlarsa, kız onun için gelirdi. Tüm vücudum heyecan ve beklentiyle karıncalanmış olsa da kendime mümkün olan en iyi şansı vermem gerekiyordu. Onu kucağıma almama saniyeler kalmıştı ve bu, onu doğurtmaya giderken uzun koridorda tekerlekli sandalyeye bindirilmekten daha heyecan verici ve korkutucuydu. Yine de bu sefer ikimiz de daha fazla tehlike altındaydık.

Banyo zeminindeki muşambaya çöktüm, yerdeki temizlenmemiş idrarın amonyak kokusunu aldım ve dudaklarımı büktüm. Vücudum acıyordu ve yavaşlamak için bir an ayırmak bana ne kadar acıdığını gösteriyordu. Karnımdaki yara, kan olmamasına rağmen tekrar açılmış gibi hissediyordum ve derim acı içinde çığlık atıyordu. Kollarım o kadar ağrıyordu ki dirseğimi çatıya çarptığımdan emindim, ayaklarım düştüğüm için zonkluyordu ve aşağı inerken olukta sırtımı kesmiştim. Bitkin ve korkmuştum ama duramıyordum. Bu kadar yaklaşmıştım. Pes etseydim, asla bu kadar uzağa gidemezdim.

Gray bana güveniyordu. Sahip olduğu tek şey bendim. Onu bulmak zorundaydım. Onu buradan ve bu kadından uzaklaştırmalıydım... babasının onu soktuğu tehlikeden uzaklaştırmalıydım.

Uzaklara taşınabilir, isimlerimizi değiştirebilir ve ortadan kaybolabilirdik. Kimse kim olduğumuzu ya da nereden geldiğimizi bilmek zorunda kalmazdı. Kalmak bizim için güvenli değildi. Onu alıp götürme düşüncesi acı vericiydi, çoğunlukla kariyerim ve Dannika yüzünden. Ama onun için her şeyden vazgeçebilir, her şeyi yakıp yıkabilirdim.

Ev bir süre sessiz kaldıktan sonra yerden kalktım ve kapıya doğru ilerledim. Saniyede yarım santim açarak, karanlık koridora gizlice çıkmama yetecek kadar boşluk kalana kadar hafifçe çektim. Koridorda gizlice ilerlerken kapıların altından sızan ay ışığını görebiliyordum. Oğlumun bulunduğu kapıda durdum ve kendimi hazırlamak için yarım bir nefes aldım.

İşte buydu.

Bir elimi soğuk metal tokmağa, diğerini kapının tahtasına koydum, içimden üçe kadar saydım ve ittim.

BÖLÜM YIRMI YEDI

Küçük oda ay ışığıyla boyanmıştı ve içinde ne olduğunu görebilmeme yetiyordu. Beşik, çoğunlukla boş olan odanın en uzak köşesindeydi. Eski ve yıpranmıştı, parmaklıkların birkaçı boyalıyken diğerleri boyanmamıştı. Hemen yanında hasırdan bir sallanan sandalye vardı ve üzerinde küflü, elden düşme ve yepyeni bebek kıyafetleri bir arada duruyordu.

Duvarda bir resim çerçevesi asılıydı, ancak içinde henüz bir resim yoktu.

Odanın içinde hızla ilerledim, ona doğru giderken sert halı ayakkabılarıma sürtündü.

Derin bir nefes aldım, gözyaşlarım hızla gözümü doldururken görüşüm bulanıklaştı, sonra onları durduramadan üzerine düştüm. Beşiğe uzandım ve onu kucağıma aldım. Üzerinde sadece bir bebek bezi vardı, saçları sıcak odada terden kayganlaşmıştı. Sadece birkaç gün içinde çok büyümüştü.

Onu göğsüme kaldırdım ve ağlamaya başladı, ancak tenimde hemen sakinleşti.

Beni tanıyordu.

Unutmamıştı. Ben hala onun annesiydim.

"Şşşt, Gri bebek," diye fısıldadım, kokusunu içime çekerek. O kokuyu asla kaybetmek istemiyordum, onu asla bırakmak istemiyordum. Sonsuza dek orada durup onun tadını çıkarmak, sonunda ona kavuştuğum için minnettarlıktan hıçkırıklara boğulmak ve hayatlarımız için kaçmak arasında kaldım. Onu sıkıca kavradım, başını öptüm ve yanaklarını sildim. "Her şey yolunda bebeğim. Annen burada."

Bir çığlık daha attığında nefesimi içime çektim ve onu hararetle zıplattım. Göğüslerim sütle doldu, aynı anda hem acı verdi hem de şişti.

Sadece ağlamasını daha da kötüleştirdi. İçimi panik kapladı, onu sakinleştirmeye çalışıp başaramadıkça bedenim buza dönüştü. Vücudu kollarımda kıvranıyordu ve ben pencereye doğru ilerledim, boştaki elimle kilidi açtım ve kaldırmaya çalıştım.

Ağır, boyalı ve kapalı pencereye karşı mücadele ettim. *Hadi, hadi, hadi.* Gray'in çığlıkları kulağımda daha yüksek, daha öfke doluydu. Acıkmıştı. Kızgındı. Korkuyordu.

Arkamda kapı bir rüzgarla açıldı ve ışık yandı. Geldiğini duymamıştım. Orada olduğunu bilmiyordum. Dehşet içinde arkamı döndüm ve günlerdir zihnimde dönüp duran yüze baktım. Saçları artık siyahtı, tıpkı en son fotoğrafındaki gibi.

Gözlerini bana dikti, elindeki bıçak taşı kesmek için hazırlanmış eski bir hançer gibi yukarı çekilmişti.

"Onu yere bırak," diye buyurdu, sesi alçaktı. Bir elimi kaldırdım, yaklaşırken onu ondan korudum.

"Tamam, tamam... Ona zarar verme," diye yalvardım, arkamı dönüp Gray'i bedenimle engellemeden önce onu hızla beşiğe geri yerleştirdim.

"Palmer, değil mi? Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, kaşları çatılmıştı. "Beni nasıl buldun?"

Başımı salladım. "Bunun bir önemi var mı? Ben sadece onu geri istiyorum. Bebeğimi almama izin ver, ben de polise nerede olduğunu asla söylemeyeyim."

"Nasıl olsa onlara hiçbir şey anlatmayacaksın," dedi, ağzının kenarlarında tükürükler oluşuyordu. "Buradan asla ayrılmayacaksın. Bunu anlamıyor musun, Palmer? Bizi öylece yalnız bırakamazdın, değil mi? Bu gece buraya gelmek büyük bir hataydı."

"Oğlum sende olduğu sürece seni asla yalnız bırakamazdım. Sadece onu geri istiyorum. Onu almama izin ver, ben de gideyim. Söz veriyorum gideceğim."

"Gidip bir tane daha alabilirsin. Ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor musun?" diye bağırdı, bıçağı sıkıca kavrarken elleri titriyordu.

"Bu şekilde olmak zorunda değil," dedim başımı sallayarak. "Ben sadece oğlumu istiyorum. Lütfen. Onsuz olamam."

"Gerçekten anlamıyorsun. O artık benim oğlum. Benim oğlum. Seninle eve gitmeyecek. Seni unutacak. Senin varlığından bile haberi olmayacak."

"Neden?" Ağladım, o odada dolaşırken döndüm, bedenimi her zaman onunkiyle beşik arasında tuttum. "Bunu neden yapıyorsun?"

"O asla senin olmadı! Benim olması gerekiyordu! Benim olması gerekiyordu!" diye öfkelendi, zayıf bedeni öfkeden kıpkırmızı olurken titriyordu. Onu hazırlıksız yakalayıp elinden bıçağı alıp alamayacağıma karar vermeye çalışarak bıçağı bir kıl kadar indirmesini izledim.

"Ama değil, Katherine. O benim oğlum. Bana ihtiyacı var-"

Öne doğru hamle yaptı ve bıçağı göğsüme saplamaya çalışırken elimi kaldırıp bileğini kavradım. Geri ittim, en zayıf anımda bile gücüm onunkine denkti. Bıçağı kavramaya çalışarak onu ittim ama o bıçağı geri çekerek karnıma tekme attı. Dizlerimin üzerine çöktüm, kollarımı kendime dolayarak ondan uzaklaştım ve nefes almaya çalıştım. Bir şeyler ters gidiyordu. Karnım garip hissediyordu, acıdan kıpkırmızı olmuştu. Aşağı baktığımda gömleğimde kan vardı. Saçlarımdan tutarak kararlı bir şekilde ilerledi ve ben de bulabildiğim en yakın şeyi, beşiğin yanındaki komodinin üzerindeki lambayı kavrayıp ona doğru savurdum. Bıçağı koluma sapladı, derimi kesti ve lambayı yere düşürdüm. "Ah!" diye bağırdım, beşiğe tekrar yaklaşmaya çalıştım. Bebeğime tekrar dokunmasına izin veremezdim.

Karnımdaki acıyı görmezden gelerek yanından hızla geçtim ve o da arkasını döndü, bıçağı yere saplarken kolunu havaya kaldırdı. Ellerimden biri altımda sıkışmış, ağırlığımı destekliyordu, diğeri ise derin bir bıçak yarası taşıyordu ve onu yeterince hızlı hareket ettirmenin imkânsız olduğunu fark ettim. Bıçak aşağı inerken ağır çekimde izledim, darbeyi bekliyordum. Eğildim, kapı açılıp duvara çarparken çarpma sesini duydum ve tam bıçak omzuma saplanırken yaklaşan ayakları izledim, yeni acı eskisiyle yarışıyordu. Çığlık attım, acı bedenimi parçaladığında geriye doğru sarsıldım ve yukarı baktım ve küflü halının üzerine yığıldım.

Başımı kaldırdığımda kadın tepemde duruyordu ama yüzünde zaferden ziyade acı vardı. Kafa karışıklığı. Pembe gömleğinin ortasında mor bir dairenin büyüdüğü yere baktı. Bıçağı bıraktı ve geriye doğru adım attı. Düşüşünü izlerken nefesim kesildi, görüşüm gidip gelirken karnımdaki ağrı zonkluyordu ve omzumdaki kanamayı durdurmak için bir elimi uzattım.

Hâlâ gördüklerime inanamayarak kapı aralığına doğru baktım. Kapının girişinde duruyordu, elinde büyük, kanlı bir mutfak bıçağı vardı ve dehşet verici bir yüz ifadesiyle kadının bedeninin üzerinde yükseliyordu. Kafasından kanlar akıyordu ve

Üst baldırı ve tamamen çamur içindeydi. Bana baktığında, çamurun altında bile yüz ifadesi yumuşamıştı.

"Ben?"

YIRMI SEKIZINCI BÖLÜM

BEN

Asla bu hikayenin kahramanı olamayacaktım. Çok fazla hata yaptım. Yanlış şeyler yaptım. Ama onun düşündüğü gibi bir canavar değildim.

Arandığım günle ilgili her şeyi hâlâ hatırlıyorum. Ne giymiştim-beyaz gömlek, mavi kravat, siyah pantolon. Az önce ne düşünüyordum-patronumuzun müşterisi ekstra zorluk çıkardığı için bizi geç saate kadar çalıştırıp çalıştırmayacağı. Öğle yemeğinde ne yemiştim-arama biter bitmez kustuğum takolar.

Tanımadığım bir numaranın ekranımda belirdiğini hatırlıyordum. Cevap vermemeliydim, normalde de mesai saatinde cevap vermezdim ama o an vermek zorundaydım. Bir şey beni ona çekti, açıklanamaz bir güç.

Kelimelerin üzerimden nasıl geçtiğini hatırladım, sanki bıçaklar derimi sabit ve yavaş bir şekilde deliyordu. "Karınız bir araba kazası geçirdi. Bizimle Saint Francis'te buluşmanız gerekiyor."

Masadan kalktım, dizlerim masanın tahtasına çarptı. "O... O iyi mi?"

Ses sessizdi. "Durum pek iyi görünmüyor evlat. Yakında bizimle buluş."

Telefonu kapattım, midemi çöp sepetine boşalttım ve kimseye tek kelime etmeden kapıdan dışarı fırladım. Dürüst olmak gerekirse, oraya nasıl gittiğimi hatırlamıyordum. Hafızamın karartılmış bir parçasıydı, ama geri kalanını o kadar canlı hatırlıyordum ki, sanki günün o önemsiz kısmı için hiç yer kalmamış gibiydi.

Hastane hemşireler ve hastalarla doluydu, arı gibi çalışıyorlardı ve ben bir şekilde resepsiyona ulaştım ve onu görmeyi talep ettim. En kötüsüne inanarak beni saatlerce beklettiler. Öldüğüne inanarak.

Onu kaybettiğimi.

Doktor nihayet yanıma geldiğinde, önlüğünü göğsünün önüne indirdi, yüzünde tek kelime etmeden özür dileyen bir ifade vardı.

"Yoğun bakıma alındı. Ameliyattan çıktı... Henüz durumu net değil ama atlatacağına inanıyoruz."

Yutkundum, avucumu yüzüme sürerek terimi gözyaşlarıma karıştırdım. "Tanrı'ya şükür," diye boğuldum. "O..." Gözlerimi kırptım. "Yani... bebek. Bebek iyi mi?"

Doktorun gözleri düştü. "Çok üzgünüm. Eşiniz kazada karnından ağır bir travma geçirdi. İkisini de kurtarmak için elimizden geleni yaptık ama bebeğin kalp atışlarını kaybettik. Tüm hasar nedeniyle rahmini onarmanın bir yolu yoktu. Total histerektomi yapmak zorunda kaldık." Elini omzuma koydu. "Uyandığında sana ihtiyacı olacak. Bugün sadece bir bebek kaybetmekle kalmadı, bir daha bebek sahibi olma şansını da kaybetti."

Yüz ifadesinden anlayabiliyordum... Asla iyileşemeyecekti. Tam olarak değil. Fiziksel olarak iyileşmiş, kanaması durmuş, yaraları solmuş olsa da, evlendiğim kadın artık birlikte yaşadığım kadın değildi.

Zamanla birbirimizden uzaklaştık. Klişe olduğunu biliyorum. Şu anda ne kadar boktan biri olduğumu düşündüğünüzü biliyorum ve inanın bana, ben de öyleyim. Ama yardım edilmek istemeyen birine nasıl yardım edersin? Seni dışlayan birinin yanında nasıl olabilirsin?

Bir yıllık sessizlikten, bir yıllık doğrudan sorulara doğrudan cevaplardan, bir yıllık doktor randevularından, ağlamalardan, bitmek bilmeyen kavgalardan, suçlamalardan, çok fazla içmekten ve yeterince yememekten sonra artık dayanamadım.

En zayıf anımda ondan boşanmak istedim. Sevdiğim kızdan, liseden beri sevdiğim kızdan, hayatımın sonuna k a d a r seveceğimi düşündüğüm kızdan uzaklaştım ve bunu yaptığımda... uzun zamandır ilk kez kendimi özgür hissettim.

Kendi kederimi hissetmeme asla tam olarak izin vermedim çünkü her zaman onunkini yatıştırıyordum. Yemeği bütün gece dışarıda bıraktığında ve bozulduğunda bile, işini bırakıp her şeyi bana bıraktığında bile, parasını karşılayamadığım ama yine de gitmesini sağlamaya çalıştığım doktorlara gitmeyi reddettiğinde bile sinirlenmeme asla izin verilmediğini hissettim.

Yardıma ihtiyacı vardı ama benim seçeneklerim tükenmişti. Sabrım, acım ve merhametim kalmamıştı.

Ailesi depresyonuyla başa çıkması için onu bir tesise yatırdı ama o hemen ayrıldı. Yardım edilmeyi reddetti.

Onu suçlamıyorum, tamam mı? Bedenimden bir canın alınmasının nasıl bir his olduğunu asla bilemeyeceğimi biliyorum ama ben de o gün oğlumu kaybettim. Planladığım aileyi kaybettim. Öngördüğüm geleceği. Geleceğimin sahip olacağını düşündüğüm her şeyi göz açıp kapayıncaya kadar kaybettim ama kaldım. İyileşmeye çalıştım. Atlatmaya çalıştım. Onun için her şeyi daha iyi hale getirmeye, ona başka yollar olduğunu göstermeye çalıştım. Hâlâ bir ailemiz olabilirdi. Seçenekler vardı.

İlgilenmiyordu.

Bu yüzden, inandığım her yolu tükettiğimi söylediğimde bana inanın. Denedim. Tanrım, denedim. Sonunda, yeterli olmadı. *Ben* yeterli *değildim*. Çocuğumuzu geri istiyordu ve ben ona bunu asla veremezdim.

Kimse yapamaz.

Palmer ile Red River'dan Oceanside'a taşındıktan bir ay sonra tanıştım. Planımda o yoktu derken, size anlatamayacağım kadar ciddiydim. Kafamı boşaltmak, hayatım için ne istediğime karar vermek, geçen yıl yaşadığım bunca şeyle nasıl başa çıkacağımı bulmak istiyordum. Bu yüzden bankadan ayrıldım. Bir hırdavatçıda iş buldum, bir arkadaşımın kanepesinde yatarken iki yakamı bir araya getirmeye çalıştım ve hayatıma devam etmeye yemin ettim.

Palmer bir gün kendi kitaplığını yapmak için ahşap aramak üzere dükkana geldiğinde, ben daha ne olduğunu anlamadan ona çıkma teklif ettim. Gerçekten nasıl olduğunu bile hatırlamıyorum. İki hafta sonra, Pinterest planı işe yaramayınca vazgeçtiği kitaplığı bitirdim.

Üç ay sonra, beni gerçekten yanında isteyen biriyle, gözlerimin içine bakabilen ve aşkımın neden olduğu tüm acıyı görmeyen biriyle, benimle olan tüm geçmişi kırmızı ışıkta geçen sarhoş bir salak tarafından paramparça edilmemiş biriyle geçirdiğim üç mutlu ay ve ben doyamadım. Onu bir köpeğin suyu yuttuğu gibi yuttum. Sanki hiç sahip olmadığım bir oksijenmiş gibi onu içime çektim. Ona tahmin edemeyeceğim kadar çok aşık oldum ve bana hamile olduğunu söylediğinde hemen evlenme teklif ettim. Yani, o saniye.

Bebek yüzünden değildi, gerçi kesinlikle yardımı oldu. Sanki bunu yapmak için bir bahane bekliyordum. Onu seviyordum ama korkutup kaçırmak istemiyordum. Son derece bağımsız, kendi başına zengin, her şeyi kendi bildiği gibi yapmaya alışkın biriydi. Bana ihtiyacı yoktu ve bu beni korkutuyordu. İşleri çok hızlı ilerletip onu korkutmak istemedim.

Palmer'ın hamileliğini açıkladıktan sonra, boşanma davası açtığımdan beri Kat'ten ilk kez haber aldım. O reddediyordu

ama bebeği duyunca imzalaması için ona yalvardım. Palmer'la evlenmek istiyordum. Kat onun benim olduğuna dair kanıt istedi. Kızgındı, incinmişti. Palmer'a geçmişimden bahsetmemiştim, bu yüzden babalık testi yaptırmam gerektiğini ona asla açıklayamazdım. İnternetten bir şaka dükkanından sahte bir babalık testi sonucu sipariş ettim ve ona gönderttim. Bir hafta sonra belgeleri imzaladı. Ondan son kez haber alacağımı sanıyordum.

Palmer hamileliğinin ortasındayken Kat benimle tekrar iletişime geçti. Özür diledi, olayları ele alış şekli için üzgün olduğunu söyledi. Her şeyi idare etme şeklinden. Bana sağlıklı olduğunu söyledi. Terapiye gittiğini, kederiyle başa çıkmaya çalıştığını söyledi. Eski yemek blogunu yeniden açmış ve onu yönetmek için ABD'yi dolaşmaya başlamıştı. Bana yaşattığı tüm acılar için üzgün olduğunu ve elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığımı bildiğini söyledi.

Beni sevdiğini söyledi. Her zaman seveceğini. Benim söylememe gerek kalmadan, benim de aynı şekilde hissettiğimi biliyordu.

Hamileliğin sonuna yaklaştıkça Kat bana ara sıra tebrikler ve sıcak dilekler gönderiyordu. Bunun uygunsuz olduğuna hiç inanmadım. Gray doğduktan sonra, onunla tanışıp tanışamayacağını sordu. Beni mutlu görmenin, hayatıma devam ettiğimi, baba olduğumu görmenin onun da hayatına devam etmesine yardımcı olabileceğini düşündüğünü söyledi. Evlat edinmeyi düşündüğünü söyledi.

Ben bir aptaldım. Onu olduğu gibi hatırladım, daha iyi olduğunu söylediğinde ona inandım. Palmer'ın işe döndüğü ilk gün onunla evimizin yakınındaki parkta buluştum. Yaptığım şeyi asla saklamak istemedim - gizlice dolaşmak istemedim - ama Palmer'a Kat'ten bahsetmeye dayanamadım. Onun benim hakkımda, benim hala kendim hakkında düşündüğüm şeyi düşünmesini istemiyordum - bir korkak olduğumu. İşler zorlaştığında kaçtığımı. Etrafta kalıp yeminlerimin bir anlamı olmasını sağlayamazsam sevgiye layık olamayacağımı. Ona asla gerçeği söyleyemezdim. Bana ailemin baktığı gibi bakmasını istemedim. Kat'in ailesinin baktığı gibi.

İlk karşılaştığımızda çok normal görünüyordu. Eski hali gibiydi. Gray'e karşı temkinliydim ama onunla konuşmasına, oynamasına izin verdim. Gerçekten yardımcı olmuş gibi görünüyordu. Hatta ona tıpkı kendisi gibi ilginç ve sevimli küçük bir tulum bile getirmişti. Her şeyin yoluna gireceğini düşündüm. Sonunda, kafamın arkasındaki bu endişe azalabilirdi çünkü gerçekten daha iyi görünüyordu.

O gece babası beni aradı. Ayrıldığımdan beri ondan haber almamıştım, gerçi o zamandan beri maaş çeklerimin çoğunu ona gönderiyordum-bir

Kat'le birlikte satın aldığımız evin borcunun ödenmesine yardımcı olmak için ayda bin dolar. Kat'i Crestview'deki evine taşımıştı; Kat ailesinin yan tarafındaki kiralık evde yaşıyordu ama ev satılana kadar ipoteğin ödenmesi gerekiyordu. Küçük bir kasabada bu biraz zaman alabilirdi. Bunu yapmak bana neredeyse kazandığım her şeye mal oluyordu ama adil olan da buydu. Boşanma kararı ona verilmişti ama yine de kendimi sorumlu hissediyordum. İş bulmakta zorlanması ne onun ne de ailesinin suçuydu. Zengin değillerdi ve her zaman iki yakalarını bir araya getirmekte zorlanmışlardı, bu yüzden ipoteğimizi üstlenmek onlar için pek de ideal değildi. Hepimiz bildiğimiz en iyi şekilde sorumluluğu üstlendik.

O gece aradığında çok öfkeliydi. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kat'i tekrar görürken ne düşündüğümü sordu, iyileşmek için çalıştığını ama beni görmenin onu daha da kötüleştirdiğini söyledi.

Bok gibi hissettim, tamam mı? Yani, bunca zaman yalan söylediğini nereden bilebilirdim ki? Blogunu tekrar takip etmeye başlamıştım ve gerçekten de eski haline dönmüş gibiydi. Yalanın ne kadar ileri gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Görünüşe göre Crestview'deki herkese hala evli olduğumuzu, benim iş için uzakta olduğumu söylüyordu ve en son yalanı - o sırada babasının beni aramasının nedeni... bir bebek evlat edinmeyi planladığımızı iddia ediyordu.

Bunu duyduğumda asla geri dönmemeliydim. Çocuğumu her şeyden çok korumalıydım ama Kat benim ilk en iyi arkadaşımdı. Çamurla kaplı dört yaşındaki bir çocuktan düğün günümüzde güzel bir geline dönüşmesini izlediğim kişiydi. Kız kardeşim öldüğünde birlikte ağladığım kişiydi. Annemle babam boşandıklarını açıkladıklarında elini tuttuğum kişiydi. Büyürken, uyanık olduğumuz her dakikayı birlikte geçirdik. Onu bir kez terk etmiştim, bir daha yapamazdım.

Bir plan yaptık. Onu tekrar görecek, işleri yoluna koymaya çalışacak, neler olduğunu açıklayacak ve her şeyin yolunda olduğundan emin olacaktım. Her şeyin yolunda gittiğini sanıyordum. Benimleyken tamamen normaldi. Birlikte olmadığımızı anladığını, sadece yüzünü kurtarmak için yalan söylediğini ama doğruyu söylemesi gerektiğini bildiğini söyledi.

Bana mesaj atıp Palmer'ın Crestview'de olduğunu söylediğinde paniğe kapıldım. Doğru olup olmadığını bile bilmiyordum. Orada ne yaptığını ya da Kat'in ne yapacağını bilmiyordum. Kat'in ona ne söyleyeceğini. Zorla girme konusunda yalan söyledim, Palmer'ı eve götürmek için paniklemiş gibi davrandım, ne pahasına olursa olsun onu eski karımdan uzaklaştırdım. Döşemenin bir kısmını kırmak için çatal kullandım. Aptalcaydı.

Biliyorum, ama bunu sizinle paylaştığım uzun listede verdiğim bir başka aptalca karar olarak kabul edeceğiz. En kötüsünden çok uzak.

Babası tekrar aradığında, onu tekrar yanlarına taşıyacaklarını söyledi. Artık yalnız yaşamasının güvenli olmadığını söylediler. Dengesizdi, günün ve gecenin her saatini kaçırıyor, parayı çarçur ediyor, dışarıda verandada uyuyordu. Daha da kötüleşeceğinden korkuyorlardı ve hızlı hareket etmek istiyorlardı. Evini boşaltıp kendi evlerine yerleştirmeleri için nakliyecileri tuttukları sırada onu oyalamam gerekiyordu. Sadece bir gündü. Benden onu bir kez daha yemeğe çıkarmamı, başka kimsesi olmadığı için onu meşgul etmemi ve sonra onunla bir daha asla konuşmamamı istedi.

Dürüst olmak gerekirse, en azından bunu yapabileceğimi düşündüm. Bunu onlara borçlu olduğumu hissettim. Ona. Daha önce olduğu gibi kalabalık ve halka açık bir yerde yemek yemeye gittik ama o tedirgindi. Kızgındı. Babasıyla olan kavgasından şikayet etti. Yemek blogundan şikayet etti. Her şeyden şikayet etti. Sürekli eve gitmek istiyordu ama saat çok erkendi. Babası benden onu öğleden sonraya kadar evde tutmamı istemişti.

Israr edince ben de onunla gittim. Eğer geri dönüp bunu değiştirebilseydim, değiştirirdim. Hayatımda bir şeyi yeniden yapabilseydim, bu o an olurdu. Beni asla incitemeyeceğini düşündüğüm o aptal, aptalca, kör an.

Hastaydı.

Üzgündü.

O birçok şeydi. Ama kötü

değildi.

Evine geri döndük ve dışarı çıkmamız için ısrar ettim. Babası biraz önceden haber vererek nakliyecilere öğle yemeği molası verdirdi. Neyse ki şimdiye kadar sadece yatak odalarını boşaltmışlardı, bu yüzden o bir şey fark etmeden önce onu oturma odasına ve mutfağa yönlendirdim.

Dışarı çıktığımda onu oğlumu emzirmeye çalışırken gördüğümde neredeyse k e n d i m i kaybediyordum. O zaman ne kadar ileri gittiğini anladım. Eğer Gray'i kucağına almamış olsaydı, kaçardım. Küplere binerdim. Ama onun neler yapabileceğini bilmezken bunu nasıl yapabilirdim? Ne kadar düştüğünü bilmiyordum.

Onu beslemesi için biberonu verdikten sonra, ona gitmemiz gerektiğini söyledim. Gitmemiz gereken bir yer olduğunu söyledim. Bunun yerine, arabayı bloğun etrafından dolaştırdım, sonra yan taraftaki ailesinin evine park ettim ve onlara olanları anlattım. Onlara ne kadar üzgün olduğumu söyledim ama artık onlara yardım edemezdim. Onlar da

kendilerininkini. Onlara Red River'ın ipoteğini ödemeye devam edeceğimi söyledim ama hepsi bu kadardı. Karımı ve oğlumu tehlikeye atamazdım. Bunu gözlerinde gördüm, bu onları hayal kırıklığına uğrattığım bir başka şeydi ama elimde değildi.

Evlerinden çıktığımda Gray'in kemerini bağladım ve arabanın benim tarafıma doğru yürüdüm.

Oturur oturmaz arka kapı açılıp kapandı ve dikiz aynasında onun gözleriyle karşılaştım.

"Ne-"

Ağır bir şey kafama şiddetle çarptı. Sonra her şey

karardı.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

BEN

W Kendime geldiğimde, arabamın yolcu tarafına doğru itilmiştim. Kemerimi bağlamamıştım ve koltukta bile değildim. Kat

Gözleri kocaman ve manyakça bakıyordu. Ona bağırdım, her çarpmada başım zonkluyordu. Arabayı kenara çekmesini istedim, bunu gerçekten istemediğini söyledim. Durması için her şeyi denedim. Farklı bir yol seçmesi için her şeyi denedim.

Her şeye rağmen, en büyük pişmanlığım bu. Çünkü iyi bir hayatı olabilirdi. Olmalıydı. Daha iyisini hak ediyordu.

Arabayı durdurduğunda balık ve tuzlu su kokusu aldığımı hatırlıyorum, zonklayan başım yüzünden görüşüm hala bulanıktı. İyice bakmak için vizörü indirdiğimde alnımda kötü bir yara vardı.

Başında benim şapkam vardı ve arabadan inip anahtarları alırken onu izledim. Marinadaydık ama nedenini anlayamıyordum. Avluda tekne kiralama kulübesine doğru ilerleyişini izledim. Tanıdığım biri olmayan bir grup adama yaklaştı ve onlara göremediğim bir şey uzattı.

Onun ne yaptığı hakkında endişelenemezdim. Harekete geçmeliydim. Bu benim tek şansım olabilirdi. Arabadan indim ve kapımı dikkatlice kapattım, kendimi yere bıraktım ve Gray'in kapısına doğru sürünerek ilerledim. Ayağa kalktım, aynı anda kilitlerin klik sesini duyarak kolu çektim.

Onu içeri kilitlemişti.

Kolu çılgınca çektim, arabanın üzerinden uzakta durduğu yere baktım, yüzünde sert bir ifade vardı. Arabanın kapısını o kadar sert çektim ki her şey sarsıldı, ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Camı nasıl kıracağımı. Hava 90 dereceydi ve oğlum arabada kilitli kalmıştı.

Dirseğimi dirseğe çarptım, bu da acıdan başka bir şeye yol açmadı, o tekrar arabaya yaklaşmadan önce Gray'in kapısını engellemek için yürüdü. "Bizimle gelmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim olmadan göle doğru koşan erkek grubuna baktım. "Biz kim?"

"Onlar değil," dedi kaşlarını çatarak. "Gray ve ben. Bizimle gelmek ister misin?"

"Sen neden bahsediyorsun? Onu hiçbir yere götüremezsin. Eve gitmesi gerek Kat." Onu ikna etmeye, kısa bir süre önce sevdiğim aklı başında kadını bulmaya çalıştım ama o gitmişti. Gözleri boş ve soğuktu. "Benimle birlikte eve gitmesi gerekiyor. Annesini görmek için." Onu gerçeğe döndürmeyi umarak yavaşça konuştum. Her ne kadar deliliği görebilsem de, hâlâ onun olmasını istediğim kişi olduğuna inanmak istiyordum.

"Anlamıyor musun?" diye sordu, arabanın sürücü tarafına doğru hışımla geri dönerek. "Artık onun annesiyim, Ben." Anahtarı kapıya soktu, sadece kendi kapısının kilidini açtı ve arabaya tırmanıp çalıştırdı. Gray'le birlikte uzaklaştığını hayal ettiğimde hayatım gözlerimin önünden geçti. Tüm gücümle cama vurdum.

"Beni içeri alın! Kat, bunu yapma. Lütfen bunu yapma. Hadi, Kat. *Lütfen! Lütfen! Lütfen!*" Sesim yükselip çaresizleşince yoldan geçen birkaç kişinin dikkatini çektim ama o sadece kendini beğenmiş bir ifadeyle bana baktı. Sonunda kapının kilidini açtı ve ben de bir saniye içinde kapıyı açtım. Koltuğa çöktüm. Daha kapıyı kapatmadan arkasını dönüp uzaklaştı.

"Bizi nereye götürüyorsun?" Neredeyse sormaya korkarak söyledim.

Bana baktı, gözlerindeki çılgın parıltı sesli bir şekilde yutkunmama neden oldu. "Bilmiyor musun? Eve gidiyoruz."

Önüme baktım ve Crestview'e değil, Red River'a doğru yola çıkmasını izledim. Ailesine mesaj atmam, Palmer'a mesaj atmam, polisi aramam gerekiyordu. Yardıma ihtiyacımız vardı ve nasıl bir yardımda bulunabileceğimden emin değildim. Yavaşça arka cebime uzandım, elimi koltuğun kenarından gizlice geçirdim.

"Bulamayacaksın," dedi, belli ki ne yapmaya çalıştığımı sezmişti.

Sütyeninin içine uzandı, cüzdanımı ve telefonumu çıkardı ve onları salladı.

"Ne oluyor lan? Neden sende bunlar var?" diye sordum.

"Artık onlara ihtiyacın yok," dedi ve sonra yüksek sesle güldü. "İhtiyacın olan tek şey biziz, Bennie Boo-Boo. Ailemiz yeniden bir araya geldi. Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Araba hızlanmaya başladığında, kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken dümdüz önüme baktım.

Ben ne yapmıştım? Ben ne yaptım?

OTUZUNCU BÖLÜM

BEN

Red River'daki evin garaj yoluna girdiğimizde Gray kriz geçiriyordu. Çok sıcaktı ve açtı, benim de elimde sadece birkaç torba süt vardı. Sola. Bize ne kadar dayanırlar? Birkaç gün, belki? Ondan uzaklaşmam ne kadar sürer?

"Muhtemelen onu alıp mama almalıyım," dedim. "Bu sana odasını hazırlaman için zaman kazandırır."

"Gerçekten benim bir aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu gözlerini devirerek. "Onu emzireceğim. Bebek için daha iyi olur."

"Sütünüz yok-"

Elini orta konsola çarptı. *"Onu emzireceğim!"* Arabadan indi, anahtarları da yanında götürdü. Arkaya uzandım ve eline dokundum. "Sorun yok Gray," dedim ona, bunun çoğunlukla bir yalan olduğunu bilerek. Her şeyi yoluna koymalıydım ama nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Arka kapıyı açtı, ona doğru uzandı ve ben de arabadan fırlayıp hemen yanına koştum. "Kat, eğer bunu yapacaksan, onunla ilgilenmeliyiz. Ona ihtiyacı var. Formül. Yemek yemesi gerekiyor."

İçimdeki her parça onu kurtarmam için çığlık atarken, çığlık atan çocuğumu taşıyarak yanımdan geçti. Ama nasıl? Beni eve kadar götürdü ve cebinden bir dizi anahtar çıkararak kapının kilidini açtı. Telefonumu geri almam gerekiyordu. Yardım çağırmalıydım. Gray'i onunla bırakamazdım.

Onu oturma odasına götürdü, küflü ev çok tanıdık ama bir o kadar da farklıydı. Bir zamanlar burada gerçekten mutlu olmuş muydum? Böyle bir karanlığı barındıran bu kadınla? Palmer'ı söyleyebileceğimden çok daha fazla özlemiştim. Onun için, onun sıcaklığı için, onun beyni için acı çekiyordum. Ne yapacağımızı, oğlumuzu nasıl kurtaracağımızı bilirdi.

Onu bu durumdan kurtardıktan sonra bile onunla tekrar yüzleşebileceğimden emin değildim. Beni hiç affedecek miydi?

Onu kanepeye yatırırken takip ettim. "Sanırım bezinin değişmesi gerekiyor." Bana baktı. "Ben bezini değiştirirken burada kalabileceğine güvenebilir miyim?"

Yutkundum. "Tabii ki."

Bizden uzaklaştı, tam olarak emin görünmüyordu ve ayak seslerinin koridordaki merdivenlerden çıktığını duydum. Hiç uyarmadan Gray'i kucağıma aldım ve oturma odasından mutfağa ve arka kapıdan dışarı fırladım. Çığlık atarak evin köşesinden koşarken onu göğsüme yakın tuttum.

Yolumu kesip evin yanından geçerken ona bakarak olduğum yerde durdum. Elinde büyük bir kürek tutuyordu.

"Söz verdiğin şeyi yapmalıydın, Ben." "Ne sözü vermiştim?"

"Beni seveceğine, hastalıkta ve sağlıkta benimle ilgileneceğine söz verdin.

Sonra beni terk ettin."

Yutkundum ve bir elimi Gray'in sırtında gezdirdim. "Kat, ben... ben çok üzgünüm."

"Özür dilemek bunu düzeltmez, Ben. Beni düzeltmiyor. Sana *ihtiyacım vardı*. En çok sana ihtiyacım vardı ve sen çekip gittin ve yeni biriyle yeniden başladın. Daha iyi biriyle."

"Ne yapacağımı bilmiyordum, Kat. Korkmuştum. Durumu senin için daha da kötüleştirmekten korkuyordum-"

"Onu kuaför randevusunda gördüğümde benim hakkımda ne düşünmesi gerektiğini biliyordum. Kazandığına inandığını biliyordum ama ben de kazanmalıydım. Kazanmak zorundaydım." "Kazanacak bir şey yok, Kat. Lütfen, bırak gidelim. Bunu yapmak zorunda değilsin. Bize zarar vermek zorunda değilsin. Lütfen..." Bir adım geri attım ve o da kürek. "Bunu istemezsin."

"Fırsatın varken beni öldürmeliydin," dedi, gözlerinde yaşlarla başını sallayarak.

"İstemiyorum-"

"Onu yere bırak," diye bağırdı.

"Ben-"

"*Şimdi*, Ben. İkinizi de incitmeden önce."

Gray'in başını öptüm, onu çimlerin üzerine yatırdım ve Kat'e doğru bir adım attım, küreği ondan almaya hazırdım. "Haydi, şimdi, bunu konuşalım.

th-"

Cümlemi tamamlayamadım çünkü tam o anda saldırdı.

Ondan sonra sadece karanlık vardı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

BEN

W Gözlerimi açtığımda sadece karanlık vardı. Daha önce hiç görmediğim bir karanlık, hiçbir yerde en ufak bir ışık belirtisi yoktu. Bir yığın

Ağzıma ağır ve nemli bir şey oturdu. *Gray mi? Gray neredeydi?*

Panik.

Ne oluyordu?

Buz gibi bir korku damarlarımda yıldırım hızıyla dolaştı.

Neredeydim ben? Ne olmuştu? Doğrulmaya, kendimi kurtarmaya çalıştım ama hareket edemiyordum. Yerimde donmuş kalmıştım, görünmez bir güç tarafından orada tutuluyordum. Ağır ve kalındı, ilk başta tanıyamadığım bir dokusu vardı. Bir şeyin içine yerleştirilmiştim. Bir şeyin altına. Anlayamadım.

Nefes aldım ve kalın yığın boğazıma doğru ilerledi. Nefes alamıyordum. Vücudum çırpındı ve kasıldı, zihnim parlak bir ışık parıltısına giderken kendini kurtarmaya çalıştı.

Tam o anda ölecek miydim? Tanınmaz bir yerde mi?

Yalnız ve soğuk mu? Başka bir seçenek yok gibi görünüyordu.

Panikledim, öksürmeye ve beni tutan güce karşı mücadele etmeye çalıştım. *Ne oluyor? Ne mi oluyor? Ne mi oluyor?* Kabus dolu hafızamın örümcek ağlarıyla savaştım.

Sonunda elim serbest kaldı, kalın ve amansız bir şeyin içinden geçerek yüzüme dokundu. İlk başta ne olduğunu fark etmedim. Nerede olduğumu. Oraya nasıl geldiğimi. Ne yapmam gerektiğini. Sonra, bir anda, farkındalık göğsüme çarptı. Nerede olduğumu ve neler olduğunu anladım. Beni oraya kimin koyduğunu biliyordum.

Öleceğimi biliyordum.

Toplayabildiğim kadar büyük bir güçle ellerimi yukarı doğru ittim, ağzımdaki ve boğazımdaki çamurdan kükredim. Nemli, ıslak toprağın kalın bir tabakasıyla savaştım ve sonra ellerim serbest kaldı. Mezardan çıkan bir zombi gibi ellerim toprağı yırtarak yukarıdaki temiz havaya ulaştı. Saldırganım hâlâ orada mıydı?

Umurumda değildi. Umursayamazdım. Özgürdüm. Kendimi doğrulmaya zorlarken, öksürürken ve ağzımdan mukus kaplı toprak kusarken gecenin serin havasını tenimde hissettim.

Etrafıma, mezarım olması gereken taze toprağa baktım. Gece havası serindi ve gökyüzünde hiç yıldız yoktu. Görülebilecek bir ışık yoktu ama yine de bir şekilde hava yeraltında olmaktan daha hafifti. Ayağa kalktım, üzerimin tozunu aldım. Kir dişlerime, tırnaklarıma, kıyafetlerime ve saçlarıma yapışmıştı. Canavarların var olduğunun yürüyen kanıtıydım. Ormanda bana rastlarlarsa kaçardım.

Ağzımı kirin ekşi, kanlı tadından kurtarmaya çalışarak tekrar tükürdüm ve saçımdaki çamuru fırçaladım. Neredeydim ben? Hangi yöne gitmeliydim?

Hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir şey hakkında hiçbir fikrim yoktu. Oraya nasıl geldiğim ya da *oranın* nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Uzanıp kafa derime dokundum, sonra acı içinde elimi geri çektim. Elimi çektiğimde, sıcak, yapışkan kan avucumu kapladı. Karanlıkta net olarak göremesem de ne olduğunu biliyordum. Parmaklarımı tekrar kafa derime götürdüm ve şakağımın hemen üzerindeki açık yarayı hissettim. Bir deri parçası sarkıyordu, o kadar gevşekti ki çok acıtmasa çekip çıkarabilirdim.

İleriye doğru bir adım atmaya çalıştım ama acı vücudumu yırttı, sinirlerim alarma geçti. *Bana ne olmuştu?*

Ellerimi vücudumda, kalçamda gezdirdim ve bunun da aynı derecede acı verici olduğunu, aynı derecede kanla ıslandığını ama farklı bir yaradan kaynaklandığını fark ettim. Topallayarak ilerledim, her acılı adımda gözlerimdeki ve ağzımdaki kiri fırçaladım. Acıyordu. Her yerim yanıyor, zonkluyor ve ağrıyordu. Her yerim. Hiçbir şey hatırlayamıyor gibiydim, zihnim bulanık anılardan oluşan karanlık, sisli bir karmaşaydı. Ne gerçekti, ne değildi? Ben ne yapmıştım? Beni erken ama sonuçta etkisiz bir mezara götüren neydi?

Beni kim öldürmeye çalıştı?

Hatırladığım son şey... *oydu*. Red River'daki evdeki kavgayı hatırladım. Onun hakkındaki gerçeği, ne kadar kötüleştiğini öğrendiğimi hatırladım. Onunla yüzleştiğimi, gitmemize izin vermesi için yalvardığımı hatırladım.

Her şeyin bir anda benim için bir araya geldiğini hatırladım. Acıyı, başıma inen küreği hatırladım. Başka bir araba yolculuğunu, beni toprağa gömerken Gray'e şarkı söylediğini hayal meyal hatırlıyordum. Kürek, toprağı yarıp derime girerken kalçamı deliyordu.

Acı.

Fiziksel ve duygusal. Hepsini. Bu düşünceyle birlikte içimde şimşek gibi bir acı hissettim ve ciğerlerim yapış yapış boğazımdaki çamurdan kurtulmak için çalışırken topalladım, ağladım ve nefes nefese kaldım. Eğildim, öksürürken vücudum acı ve korkudan kaskatı kesildi, sonra irkildim, öksürdüm ve irkildim. *Gray neredeydi? O ne yapmıştı? Ben ne yapmıştım?*

O zaman kanın tadını aldım ve kafamdan mı yoksa tamamen başka bir yerden mi geldiğini merak ettim. Başka nasıl yaralanmıştım? Neler yaşamıştım? Her şey yavaş yavaş aklıma geliyordu, sanki vücudumun geri kalanıyla birlikte anılarımdan çamur kazıyormuşum gibi.

Etrafımdaki orman sessizdi ama biraz daha ilerlediğimde ilk ışık belirtisini gördüm. Ay üzerimdeki gökyüzünü aydınlatıyor, etrafımdaki ormana göz atmamı sağlıyordu.

Ağaçlar sıktı, toprak sisliydi ve başım ağrıyordu. Çok, çok fazla acı. Düzgün düşünemiyordum, hareket edemiyordum. Oraya nasıl gittiğime dair bir açıklama bulmak için mezarlığa daha yakından bakmalıydım ama ne görecek bir yolum ne de geri dönecek bir isteğim vardı. Beni oraya kim koyduysa belli ki öldüğüme inanıyordu ve kim olduğunu biliyordum. *Onun.* Anıları şimdi daha canlı görebiliyordum. Gerçek olduklarından emindim.

Yoluna çıkmamdan bıkmıştı, çılgın planına uymayacağımı anladı ve buna bir son vermeye karar verdi. Beni bitirmeye. İstediği şey asla ben olmadım. Her zaman Gray'di. Kaybettiği bebeğin yerine geçecek kişi. Ama beni o kadar kolay ortadan kaldırmayacaktı. Savaşmadan yenilmeyecektim. Yapacağım son şey olsa bile oğlumu kurtaracaktım.

İleride yolu gördüm ve kendimi ilerlemeye zorladım. Her adım acı veriyordu, her nefes mideme saplanan bir hançer gibiydi. Hendeğe inip ormandan çıktım ve sonra tekrar setten yukarı çıkıp yola doğru ilerledim. *Bir kâbus gibi görünüyor olmalıydım; kim benim için durabilirdi ki?*

Şaşırtıcı bir şekilde, biri yaptı. Koyu renkli kamyon yanımda durdu ve sürücü koltuğundaki adam eğilerek camı açtı

Aşağı inip görünüşümü inceledi. Yaşlı, bitkin ve yıpranmıştı. Kamyonet sigara ve çiğnenmiş tütün kokuyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu. Yüzyılın sorusu. Belli ki elimde bir dahi vardı.

"Evet. Lütfen."

Daha da uzanıp kapıyı iterek açtı. Benden korkmuyordu. Kanlı ve kir içinde olsam bile bir tehdit gibi görünmüyordum. Bu yüzden bu kadar kolay yere serilmiş olmalıyım. Ama kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyordum ve bir dahaki sefere alt edilmem o kadar kolay olmayacaktı.

Benim olan şey için geliyordum. Oğlumu geri alacaktım. Evime, karıma dönecektim. Bunu bir şekilde düzeltecektim. Yapmak zorundaydım.

Kamyona tırmandım, her hareketin acısı amansızdı. Acıdı.

Her şey acıttı.

Bir cep telefonu çıkardı. "Ambulans çağırmamı ister misin? Ya da polisi?" Bana bakarken yutkundu, görünüşe göre şimdi daha çok korkuyordu.

"Teşekkür ederim, ama iyi olacağım. Beni eve götürebilir misin?" diye sordum. Sesim çakıllı ve yabancıydı. Onu kullanmayalı ne kadar olmuştu? Beni gömdüğünden beri ne kadar zaman geçmişti? Beni öldürdüğünü düşündüğünden beri?

Bu işi sonsuza dek bitirir bitirmez iyi olacaktım. Polis işin içindeyse bunu yapamazdım. Onu öldürmek zorunda kalabilirdim ve bunu kabul etmek zorundaydım.

Başını salladı, arabayı çalıştırmak için hareket ederken elleri titriyordu. "Ne oldu sana böyle?"

Ona cevap vermedim çünkü bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum. Beni buraya getiren şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Pencereden dışarı baktım, bedenim acıdan kükrüyordu ve tek düşünebildiğim buraya gelmeme nasıl izin verdiğimdi. Onun hayatımı mahvetmesine nasıl izin verdiğim.

Sokağa vardığımızda, beni onun evinin birkaç ev ötesinde bırakmasını söyledim. Ona geldiğimi haber vermek istemedim. Şüpheliydi, ama doğruyu söylemek gerekirse, sanırım benden kurtulduğuna sevinmişti. Durdu ve bana iyi dileklerini iletti, ben de yavaşça arabadan indim.

Arabasını gördüğümde donakaldım. *Palmer.*

Onu bulmayı başarmış mıydı? Çözmeyi başarmış mıydı?

Eğer Kat ikisinden birine zarar verirse, kendimi asla affetmem.

İlerledim, bacağımın beni taşıyabildiği kadar hızlı koştum, kalın kan uyluğumdan aşağı damlıyordu. Eve ulaştığımda çığlık sesleri duydum.

Palmer'ın. Kat'in. Gray ağlıyordu. Arka kapıyı iterek açtım ve bir çekmeceyi yırtarak bulabildiğim en büyük bıçağı kaptım ve aceleyle merdivenlerden yukarı çıktım.

Eğer bu kadar gürültü yapmasalardı, geldiğimi anlarlardı. Adımlarım hiç de sessiz değildi. Ne zaman sağ tarafıma bassam duvara çarpıyordum.

Kapıyı iterek açtım ve manzaraya baktım. Palmer yerde yatıyordu, karnı kan içindeydi. Esmer bir Kat onun üzerinde durmuş, saldırmaya hazırlanıyordu. Hiç düşünmeden bıçağı ileri fırlattım. Sırtının alt kısmına, böbreklerine yakın bir yere sapladım ve kuvvetle ittim. Titredi, dondu ve bıçağı geri çektim. Çıkartmak için girdiğinden çok daha fazla güç harcadım.

Nefesimi içime çektim, hâlâ ne yaptığımı idrak edemiyordum. Kat iç çekti, bir şeyler mırıldandı ve sonra düştü.

Solgun ve hastalıklı görünen Palmer'a baktım. Benden nefret mi ediyordu?

Yapmalı mı?

Cevabı bilemeyecek kadar baygın hissediyordum. Tekrar Kat'in bedenine baktım. Tüm kalbimle sevdiğim bir bedene, bir kadına.

Sen ne yaptın? O sana

ne yaptı?

Yaşadığım sürece, kırmızı ışıkta geçen ve bizi o ana getiren sürücüyü asla affetmeyeceğim.

BÖLÜM OTUZ İKİ

PALMER

I Ellerini omzuma bastıran Ben'e baktım. Gray arkamdaki beşiğinden çığlık attı ve gözlerim acı ve sevinçle doldu,
ve kafa karışıklığı.

"Kımıldama." Gömleğini çıkardı ve kanamayı durdurmak için omzuma sardı.

"Ben... Ben anlamıyorum." Nefes nefese kaldım. "Senin... neden..."

"Şşşt," diye fısıldadı, alnıma yapışan saçlarımı silerek
Gözlerimi. "Sorun yok. Yakında sana her şeyi açıklayacağım. Sana her şeyi anlatacağım."

Kat'in yere yığıldığı yere baktım. "O..."

Sert bir şekilde başını salladı. "Tekrar şansımı deneyemezdim. Özür dilerim Palmer. Çok özür dilerim."

"Gray'i kontrol et. O iyi mi?" Yüzümü buruşturarak sordum.

İkinci kez söylemesine gerek kalmadı, yavaşça ayağa kalktı ve oğlumuzu beşikten kaldırdı. Gray kucağındayken tekrar yanıma eğildi. "Telefonun yanında mı? Ambulans çağırmam gerek."

Başımı salladım. "Arka cebim."

Elini uzattığında alt katın kapılarının açıldığını ve ayak seslerinin bize doğru geldiğini duyduk. Kessler kapıdan ilk girenlerden biriydi, silahını çekmişti. Silahını Ben'e doğrultarak etrafı kolaçan etti.

"Palmer, iyi misin?" diye sordu.

"Sorun yok," diye ona güvence verdim. "Ben beni kurtardı. Gray'i kurtardı."

Tedirgin görünüyordu ve bıçağı ondan daha da uzağa tekmeleyerek koridorda bağırdı. "Buraya bir doktor lazım. Şimdi." Eğildi

Yanımda omzumu inceliyor ama gözünü Ben'den ayırmıyordu. "İyi misin?"

"Ben iyiyim... Omuzumu bıçakladı. Gray'i kontrol et. Gray'e iyi bak." Oğlum için kollarını uzattı ve acil yardım ekipleri geldiğinde onu bana teslim etti. Birkaç saniye sonra benim için tekrar geldiler, beni bir sedyeye koydular ve koridordan aşağı taşıdılar.

"Buraya nasıl geldin?" Koridorda fazla uzaklaşmadan Kessler'a seslendim. "Nerede olduğumuzu nasıl bildin?"

"Arkadaşın Ty beni aradı. Senin için endişelenmiş ve kaybolduğunu söyledi," dedi. "Telefonunu takip ettik, arabanı gördük ve kan izlerini takip ettik." Ben'in arkasında bıraktığı kalın kan izlerinin olduğu yeri işaret etti.

Yüzümü buruşturdum, omzumda yakıcı bir acı hissettim. "Gray iyi mi?" İnanılmaz derecede beyaz dişleri olan genç, sarışın bir kadın olan acil yardım görevlisine sordum. "Bebeğim mi? O iyi mi?"

"Biraz ateşli görünüyor. Biraz da aç. Ama şimdi onu kapsamlı bir muayeneden geçiriyorlar."

Ben bizi takip etmeye başladı ama Kessler onu durdurdu, yüzü sertti. Ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. Bana çok şey hakkında yalan söylemişti, bilmediğim, belki de hiç bilmeyeceğim şeyler hakkında. Ama aynı zamanda beni kurtarmıştı. Gray'i kurtardı. Bunu göz ardı edemezdim.

Kapıdan çıkarken başımın döndüğünü hissederek başımı sedyeye yasladım. Hayatımda temiz hava için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Sedyeye ulaştığımızda ve Ben'in gömleğiyle yaptığı derme çatma bandajı çıkardıklarında başım geriye düştü, daha fazla kaldıramayacak kadar ağırdı. Sonra, kan kaybından mı yoksa yorgunluktan mı bilinmez, uyku beni buldu ve onu eski bir dost gibi karşıladım.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PALMER

I Hastanede uyandığımda Ben yanımdaydı. Kollarında Gray vardı. Bu manzara karşısında gerildim, ancak gözlerimle buluştuğunda gülümsemesi genişledi. "Uyanmışsın."

"Neler oluyor?" Olanlardan dolayı hâlâ sersemlemiş bir halde sordum.

"İyileşeceksin. Çok kan kaybetmişsin. Omzun iyi değildi. ama kesiğin yeniden açılmış ve bu yüzden içeriden epey kanamışsın. Karnınıza çok kötü bir darbe aldığınızı söylediler."

Alay ettim, kendimi elimden geldiğince düzelttim. "Aslında birkaç tane. Onu tutabilir miyim?" Kollarımı uzattım, içimde mutluluk kabarıyordu.

"Evet, elbette." Onu kollarıma bıraktı.

Oğluma baktım, dudakları mutlu ve memnun bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Onu kontrol ettiler mi?"

"Tamamen sağlıklı," diye güvence verdi Ben. "İyi beslendi ve ona iyi bakıldı. Bezi değiştirildi ve her şeyi yapıldı."

"Sen... iyi misin?" Yaralarını hatırlayarak sordum.

"İyiyim, sadece birkaç dikiş ve biraz antibiyotik var," dedi başını ve bacağını göstererek. "Kaslarım iyileşene kadar bir süre koltuk değneklerine bağlı kalacağım."

Başımı salladım, fiziksel olmaktan çok duygusal bir acı hissettim. "Beni aldatıyor muydun... onunla?"

Gözleri büyüdü ve elime uzandı. "Hayır, Palmer. Hayır. Seni asla aldatmayacağıma söz verdim ve bunda ciddiydim."

"Kimdi o zaman?" Gözlerimde yaşlar oluşurken Gray'i daha yakından tutarak sordum.

"Bunu şimdi yapmak zorunda değiliz..."

"Evet, evet,
biliyoruz." "O
benim karımdı."
"Benden önce mi?"
"Evet."
"Peki oğlumdan ne istiyordu?"
"Kat... iyi değildi. Gerçekten travmatik bir şekilde bebeğimizi kaybettik. Olay olduğunda otuz altı haftalıktı. Bir oğlumuz olacağını zaten biliyorduk. Bir isim seçmiştik bile. O... o asla gerçekten iyileşemedi."
Dilimi ısırdım. "Bu yüzden mi boşandınız?"
"Çoğunlukla, evet. Biz ayrı büyüdük. Ben... çiftlerin böyle kayıplardan nasıl kurtulduğunu gerçekten bilmiyorum. Keşke yapabilseydik ama bir türlü yürütemedik."
"Ve sen... ne? İrtibatta mı kaldınız?"
"Hayır," dedi hemen. "Hayır. Hamileliğimizi açıklayana kadar onunla hiç konuşmadım. Bana elini uzattı ve ben de en azından ona nezaket borçlu olduğumu hissettim. Biriyle böyle bir şey yaşadığınızda, bu sizi ayırsa bile aynı zamanda birbirinize bağlar."
"O zaman neden Gray'i aldı?"
"Sanırım Gray'in kendi çocuğu olduğuna inanıyordu. Kaybettiğimiz bebeğin yerine bir bebek sahibi olmayı çok istiyordu ama en iyi zamanlarımızda bile evlat edinmeyi asla karşılayamazdık." Durakladı. "Onu kurtarmak için çok uğraştım Palmer. Yaptığımın doğru olmadığını biliyorum ama onun tehlikeli olduğunu hiç düşünmedim. Onunla tanışmak istedi. Çocuğumu görmek için. Bir zararı olacağını düşünmemiştim ama yanılmışım. Ona o kadar çok yanlış yaptım ki, sadece doğru olanı yapmak istedim ve bu yüzden neredeyse değer verdiğim her şeyi kaybediyordum."
"Birlikte tekne turu mu yapıyordunuz? Neden bir tekne kiraladınız?"
"Ben kiralamadım. Polisin söylediklerine ve benim hatırlayabildiklerime göre, marinadan rastgele birkaç adama benim adıma kiralatmış. Bunu yapabilmek için cüzdanımı, kimliğimi ve şapkamı almış. Polis onları takip etti ve tekneye binip okyanusta terk etmeleri için onlara yüz dolar verdiğini söylediler. Bir arkadaşlarının teknesine atladılar ve kıyıya sürüklenmesine izin verdiler."
"Senin öldüğüne inanmamı istedi," dedim usulca. Başını
salladı.
"Uçuş ne olacak?"

Başını sallayarak dudağını çiğnedi. "Memur Kessler bana bir uçuş ayarladığını söyledi. Hâlâ, öldüğüme inanmıyorsan, seni terk ettiğime inandırmak için bir şaşırtmaca olduğunu düşünüyorlar. Gerçekten bilmiyorum." Alnını kaşıdı. "Keşke onu daha iyi anlayabilseydim."

"Onu... öldürdün mü? Gitti mi?"

Yavaşça başını salladı. "Sana zarar vermesine izin veremezdim."

İçimi çektim. "Seni affedebilir miyim bilmiyorum, Ben. Bu... Gray'i sonsuza dek kaybedebilirdim."

Gözleri yere düştü. "Biliyorum. İnan bana biliyorum. Kendimi asla affetmezdim. Hâlâ da affetmedim-"

Eline dokunarak onu durdurdum. "Ama teşekkür ederim. Beni kurtardığın için."

Gülümsedi, benimki gibi melankolik ve dalgındı. O anda ona sunabileceğim şey buydu. Ne daha fazlasını ne de daha azını. Bu işte birlikteydik ama bu birlikte kalacağımız anlamına gelmiyordu. Bu onu affettiğim ya da artık ona güvendiğim anlamına gelmiyordu. Beni pek çok yönden incitmişti ve onu tekrar hayatıma almaya hazır olup olmadığımdan emin değildim.

Öğrenirdim. Bir yolunu bulurdum.

Ama her şeyden çok öğrendiğim şey, herhangi birinin size yaklaşmasına izin vermenin tehlikeli olduğuydu.

Oğluma baktım, parmağımı alnında gezdirdim. *Belki de dünyaya karşı sadece sen ve ben olacağız, küçük adam.*

Belki de bu o kadar kötü bir şey değildir.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PALMER

İKİ YIL SONRA

"Grant Anderson aradı," dedi Howie. "Üç aylık raporları görmek istiyor."

Başımı salladım ve yepyeni, geniş ve inanılmaz derecede çıplak ofisimize baktım. İlk yıl içinde bulunduğumuz sıkışık binaya göre büyük bir yenilikti.

"Bay Anderson'a sessiz ortak olmasının bir nedeni olduğunu söylediğimi iletin," dedim yarı şaka. "Raporları gönderdiğimizde alacak."

Dannika binaya girdiğinde ayağa kalktım, kollarını iki yana açmış, ağzı bir karış açıktı. "Kızım, dışarıda kimin olduğunu gördün mü?"

"Kim?" Ben sordum.

"Oh, hayır. Kapı ve pencerelere barikat kurmamız gerekecek. Bu *Nate!"* Çantalarını yere bırakmış, beni izliyordu.

Şoktan çenem düştü. "Sen ciddi misin? Onun burada ne işi var?"

"Bilmiyorum. Onu gördüğümde mutlu kıçımı aceleyle içeri soktum. Ne yapıyorsun?

Howie'den ne yapmasını istiyorsun?" diye sordu ve çantasından bir paket cips çıkarıp ağzına attı.

Howie kaşlarını çattı. "Ben mi? Ben güvenlik değilim!"

Kıkırdadım. "Tamam, sakin olun. Ben iyiyim çocuklar. Gerçekten. Bu dünyada artık endişe duymadığım bir şey varsa o da Nate Creswell'dir." Topuklarım yere vurarak odanın içinde yürüdüm.

Kat çilesinden iki ay sonra, Dannika ve ben nihayet Howie'yi de yanımıza alarak şirketimizi açmıştık. Uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştım. Gray mutlu ve sağlıklıydı.

tüm yaşadıklarından en ufak bir şekilde etkilenmemişti. Çok gençti ve hiçbir şeyin farkında değildi.

Ben ve ben aylık danışmanlık alarak sorunlarımızı çözmeye çalışıyorduk. Yeniden çıkmaya başlamıştık ama o taşınmış ve kendi evini tutmuştu. Gray'in velayetini paylaşıyorduk ama benim boşanma davası açmaya niyetim yoktu. Yaşadığımız onca şeye rağmen, ilişkimiz üzerinde çalışmak istiyordum. Ben'in beni önemsediğine inanıyordum. Gray'e değer verdiğini biliyordum. Sadece kendime zaman tanımak istedim.

Ty'ın telefonu hayatımı kurtarmıştı. Doktorlar, eğer acil yardım ekipleri gelmeseydi, hayatta kalamayabileceğimi söylediler. Bunun için ona asla yeterince teşekkür edemeyeceğim.

Ben ve Kat'in sahip olduğu ev sonunda satıldı ve Ben, çoğu kendisine ait olmasına rağmen borç aldığı paranın tamamını bana geri ödedi ve işlerin bu kadar kontrolden çıkmasına izin verdiği için bolca özür diledi.

Çok korkunç, kimsenin başına gelmesini istemeyeceğim bir şey yaşamıştım ama bu sayede daha da güçlenmiştim. Daha güçlü arkadaşlıklarım, oğlumla daha güçlü bir bağım vardı. Korkularımla yüzleştim ve sonunda işimde bir adım attım.

Benim yaşadığım gibi bir şey yaşadıktan sonra, kıyaslandığında hiçbir şey o kadar korkutucu gelmiyor.

Binamızın kapısını iterek açtım ve bakışlarımı Nate'e diktim. İki yıl önce olsa ağlar ya da çekip giderdim. Onunla asla yüzleşmezdim. Artık yeni bir kadındım.

"Burada ne yapıyorsun?"

Göğsü ağır bir nefesle inip kalktı. "Öncelikle merhaba." Bir adım daha yaklaştı ve karnımın döndüğünü hissettim. Bunu bana her zaman yapabilmişti. "Şirketinizi açtığınızı duydum. Tebrik ederim."

"Nasıl duydun?"

"Seni... takip ediyordum Palm." Bir elini çenesine sürterek iç geçirdi.

"Burada ne yapıyorsun, Nate?" Bastırdım.

Kaşlarını çattı. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok ama bunu duymayı hak ediyorsun. Özür dilerim-"

Dudaklarımı büzdüm ve bir elimi kaldırdım. "Oh, zorunda değilsin-"

"Hayır, istiyorum. Gerçekten özür dilerim. Seni incittiğim için, sana yalan söylediğim için ve... yaptığım diğer tüm şeyler için özür dilerim. Bunların hiçbirini hak etmedin."

"Yapmadım," diye kabul ettim.

"Ve beni asla affetmeyeceğini biliyorum, ama ne olursa olsun. Ben çok büyüdüm. Seni kaybettiğim için çok büyüdüm. Birçok kez geri dönüp beni affetmen için yalvarmak istedim ama affını hak etmiyorum."

"Yine de minnettarım." "Ama beni

affetmiyorsun..."

"Bağışlanma kazanılır, Nate. Sen bunu hak edecek hiçbir şey yapmadın." Ben yapmıştı. Ben her gün bunun için çalışıyordu. İstediğim her şeyi yapıyordu.

"Denememe izin verir misin?" Boynunun arkasını ovuşturdu, dudaklarında çarpık bir sırıtış vardı.

Ben ve ben ayrılmıştık ve sorunlarımız üzerinde çalışıyorduk. Aldatmak sayılmazdı ama yine de istediğimin bu olduğundan emin değildim.

Yutkundum. "Ne öneriyorsun?"

"Sadece bir akşam yemeği mi? Sadece arkadaş olarak arayı kapatmak için bile olsa."

"Yarın brunch için dışarı çıkabiliriz. Bu bir randevu değil. Oğlumu öğleden sonra geri alacağım ve onunla birlikteyken seni görmeyeceğim. Onunla geçirdiğim zaman tamamen ona ait."

Başını salladı. "Yarınki brunch mükemmel olur. Teşekkür ederim. Bu arada çok güzel görünüyorsun."

Kıpkırmızı kesildim. "Teşekkür ederim. Şimdi... ofis binamı takip etmeyi bırak. Çalışanlarım kapıya barikat kurmaya hazırdı."

Güldü ve bir adım geri çekilirken bana göz kırptı. "Sen nasıl istersen patron. Yarın saat 10'da görüşür müyüz?"

"Yarın dokuzda," diye düzelttim, sırf üstünlük sağlamak için. Bunun hoşuma giden bir şey olduğunu öğreniyordum.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

BEN

Gray ile geçirdiğim bir haftanın ardından onu Palmer'a geri getirme vakti gelmişti. Onunla dönüşümlü olarak haftalar geçirdik ve hafta sonunun bir gününü birlikte geçirdik. Yavaş ve istikrarlıydı... Acelemiz yoktu. Mutlu ortamımızı buluyorduk ve ben de onun güvenini adım adım geri kazanıyordum. zaman. Onun önderlik etmesine izin verdim.

Hatalarımdan ders almış ve tıpkı onun gibi gurur duyabileceğim bir adam haline gelmiştim. Son iki yılda başardığı her şeyle inanılmaz derecede gurur duyuyordum. Ondan ya da bizden vazgeçemezdim. Onu çok seviyordum. Palmer istemediği sürece pes etmeyecektim ve o da etmedi. Her ay terapiye gittim, onu randevulara götürdüm, Gray'i Babam ve Ben derslerine götürdüm, işe geri döndüm. Ona ne kadar değişmek istediğimi kanıtlamak için ne istediyse yaptım. Ne kadar *değiştiğimi*.

Açıkçası onu suçlamadım. Durum tersine dönseydi ve deli eski kocası oğlumu kaçırsaydı, ben de onun gözlerine tiksinmeden bakabilir miydim bilmiyordum.

Bu düşüncenin ironisi, onun dairesine giden merdivenleri çıkarken ve öğrenmek üzere olduğum şeyi öğrenirken aklımdan çıkmadı. Kapısına vardığımda kendimi tanıdık gözlere bakarken buldum. Milyon yıl geçse de unutamayacağım gözlere.

Bana döndü, başını salladı ama oyalanmadı. Beni tanımadı. Benden her şeyimi almasına rağmen onun için hiçbir şey ifade etmiyordum. Palmer'ın kapısını karnımda bir ateşle, boğazımda yükselen safrayla çaldım.

"Nathan Creswell'in burada ne işi vardı?" Vücudum öfkeyle titrerken sordum.

"Nate'i nereden tanıyorsun?" Palmer uyuyan oğlumuzu kollarımdan alarak sordu.

"Nate'i nereden tanıyorsun?"

Kızardı. O cevap vermeden önce, farkına vardım. Hayır. *Onun Nate'inin benim Nathan'ım* olmasına imkan yoktu. "O benim eski sevgilimdi. Senden önceki."

Midem bulandı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Nate ve ben, sen ve ben bir araya gelmeden önce sekiz yıl çıktık. Onu nereden tanıyorsun?" diye tekrar sordu.

Başımı salladım, nefesimi tutmakta zorlanıyordum. Ona söyleyemezdim. Şimdi değil. Belki de hiçbir zaman. Hâlâ bu kadar kolay yalan söyleyebiliyorsam belki de terapi düşündüğüm kadar işe yaramıyordu. "Sadece... bilirsin işte, etraftan."

Emin olmayan bir kahkaha attı. "Tamam..."

"Burada ne işi vardı?" Üsteledim. "Eski sevgilinle yıllardır konuşmadığını sanıyordum."

"Bilmiyordum," dedi, sesi temkinliydi. "Dün ofisime geldi. Brunch yapmak istedi. Daha yeni döndük."

Yüzümü hareketsiz, duygusuz tuttum. Tepki veremezdim. Tepki vermek onu kaybetmek olurdu.

"Başka insanlarla görüşüyoruz, Ben. Kabul etmiştin."

Teknik olarak yaptım, ama sırf o ısrar ettiği için. Benden uzak durmaya ihtiyacı vardı ve onu suçlayamazdım. "Doğru, evet. Tabii ki. Sadece onunla görüştüğünü fark etmemiştim. Alkolik olduğunu söylemiştin. Seni aldattığını da."

"İnsanlar değişir, Ben. Onunla çıkmıyorum zaten. Sadece brunch için dışarı çıktık. Arkadaş olarak."

"Onu tekrar görmeyi planlıyor musun?" Yumruklarımı iki yanımda sıktım. "Belki. Bunun hakkında konuşmadık. Bir sorun mu var?" diye sordu.

Gray'i kanepeye yatırdı. Kollarını kavuşturarak bana doğru döndü.

"Hiç de değil. Senin için en iyisini diliyorum, bunu biliyorsun. Ama senden vazgeçmeyeceğim." Hissettiğimden daha samimi göründüğümü umarak başımı salladım.

"Senden bunu hiç istemedim," dedi, mükemmel dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Onları öpmek için eğildim, zar zor.

Ayrıldığımızda yanakları kıpkırmızı olmuştu. Bunu ona hala yapıyordum. "Dinle, gitmem gerek. Bir saat içinde işim var."

"Kulağa hoş geliyor." Öne doğru eğildi, bana hızlıca sarıldı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Bu hafta sonu görüşür müyüz?"

"Sonra görüşürüz," diye söz verdim. Bu hafta sonuna kadar her şey yeniden yoluna girecekti. Bu hafta sonuna kadar Nathan Creswell yoluma çıkmayacaktı. Kapıyı kapatana kadar bekledim ve koridordan sokağa fırlayıp onun hangi yöne gittiğini görmek için zamanında yetiştim. Küçük kırmızı bir spor arabanın önünde durdu ve anahtarlarını almak için pantolonunun cebini karıştırdı. Ona yaklaşırken vücudumda adrenalin salgılanıyordu.

"Hey, dostum, bana bir konuda yardım edebilir misin?" Başını kaldırdı, dudağı kıvrılmıştı.

"Neymiş o?"

Bir kez öldürdükten sonra, tekrar öldürmek o kadar da zor değildi.

Onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ettim. Yine de o bir katil değildi. Teknik olarak değil. Sadece kasıtsız adam öldürmeydi. Hatalı cenin ölümü demişlerdi. Kanındaki 0.28 alkol seviyesi, durmaya zahmet etmediği bir kırmızı ışık ve bildiğim kadarıyla dünyanın sonunu getirecek bir araba kazası.

"Arabamda bir şey var ama tek başıma taşıyamam. Palmer için, üst kattaki kadın. Oğlunu yalnız bırakmak istemedi..."

İnleyerek apartmana baktı. Bana yardım etmek istemiyordu. Böyle bir insandı ama Palmer için bunu yapardı. Onu tekrar istiyordu. En azından kısa bir süre için.

"Tamam. Elbette." Ellerini ceplerine soktu. "Nereye park ettin?" "Oh, harika, çok teşekkür ederim. Hemen şuradayım," dedim ona, güvenlik kamerasının görüş alanını geçerek binanın yan tarafını işaret ediyordu. Onların önüne hiç çıkmadım, güvenli bir alan bıraktım. Biri onları izlerse, kiminle konuştuğunu asla göremezlerdi. Beni binanın etrafında ve otoparkın arkasına doğru takip etti.

"Bir şeyi boşaltmak için gerçekten boktan bir yere park etmişsin," dedi, arkasından yapacağımıza inandığı yolculuğa bakarak.

Ne kadar da yanılıyor.

"Biliyorum dostum, ne **yapabilirsin** ki? Bu cadde her zaman dolu. Herkes sürekli girip çıkıyor." "Burada mı yaşıyorsun?"

"Artık değil." *Ama yakında*. "Bu benim." Gümüş Mazda'mı gösterdim. "Sadece bagajda."

Bagaja doğru yürüdü ve ben de sürücü tarafındaki kapıyı açtım, koltuğun altında sakladığım levyeyi aldım ve bagajı patlattım. Kapıyı kapattım ve Nathan bagajı açtı. Şaşkınlıkla bana baktı. "Bu da ne-"

Bir yumruk salladım, cümleyi bitirdim ve kafatasından fışkıran kan miktarına bakılırsa, sanırım hayatını kaybetti. Emin olmak için bir kez daha vurdum. Kollarıma düştü ve onu bagaja ittim, ağırlığı üzerimden kalkana kadar inledi ve homurdandı. Bagajı sıkıca kapattım ve yüzüme, kollarıma ve arabaya sıçrayan kanı sildim. En son silahı temizlemek için gömleğimi kullandım ve tekrar döşeme tahtasının üzerine attım.

Dikiz aynasına baktım ve ayarladım. Yaptığım şeyden dolayı kendimi iyi hissedemiyordum ama gerekli olan buydu.

Nathan Creswell benim için en önemli dört şeyden ikisini zaten almıştı ve geriye kalan ikisini de alırsa lanetlenirdim.

Bu sefer Palmer'ı tutmak için her şeyi yapacağımı söyledim ve bunda ciddiydim.

Herhangi bir şey.

Kapalı otoparktan çıktım ve niyetlendiğim yönün tersine doğru ilerledim. İşe geç kalabilirdim. Red River'da bir mola vermem gerekiyordu. Kat sağ olsun, bir cesedi gömmek için mükemmel bir yer biliyordum.

Onun için en azından bunu yapabilirdim.

KIERSTEN MODGLIN'İN BİR SONRAKİ YAYININI KAÇIRMAYIN!

Bu hikayeyi okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bir sonraki kitabımı kaçırmamanız için sizi e-posta listeme ve kısa mesaj uyarılarıma kaydolmaya davet etmek isterim.

Posta listem için buradan kaydolun:
http://eepurl.com/dhiRRv
Metin uyarılarıma buradan kaydolun:
www.kierstenmodglinauthor.com/textalerts.html
VEYA KM BOOKS yazıp 31996'ya gönderin

YALANCININ KARISINDAN HOŞLANDIN MI?

Bu hikayeyi beğendiyseniz, lütfen bana hızlı bir yorum bırakmayı düşünün. Uzun olmasına gerek yok, sadece birkaç kelime yeterli olacaktır. Kim bilir? Yorumunuz belki de gelecekteki bir okuyucuyu çalışmalarıma bir şans vermeye teşvik eden şey olabilir!
Yorum bırakmak için lütfen şu adresi
ziyaret edin: https://amzn.to/2V5q9Rv

Goodreads'te *Yalancının Karısı*'nı ne kadar
sevdiğinizi herkese bildirin:
https://bit.ly/2ClIe77

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, kocama ve kızıma teşekkür ederek başlamalıyım - her başarımı kutlayan ve her başarısızlığımın üstesinden gelen siz ikiniz yanımda olduğunuz için çok minnettarım. Sizi seviyorum ve birlikte başardıklarımız için size borcumu asla ödeyemem.

Aileme - Annem, Babam, Kaitie, Kortnee, Kyleigh, Büyükannem, Babam, Nan, Pop ve pek çok teyze, amca ve kuzenime - neredeyse her tatil veya doğum günü için bana kitaplar ve geri kalan her şey için defterler verdiğiniz için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız ben burada olamazdım!

Beta okuyucum Emerald'a, hikâyelerim için her zaman ilk amigo kız olduğun ve bana harika tavsiyeler verdiğin için teşekkür ederim. Bunu sensiz yapamazdım ve denemek de bunun yarısı kadar eğlenceli olmazdı.

Editörüm Sarah West'e, hikâyelerime her zaman inandığı ve onları en iyi hale getirmem için beni zorladığı için teşekkür ederim.

Kardeşimin Editörü'ndeki redaksiyon ekibime, son bir çift gözüm olduğunuz ve her zaman gizlice g i r m e y i başaran sinir bozucu yazım hatalarını bulduğunuz için teşekkür ederim.

Hayranlarıma, bana inandığınız ve hayallerimi desteklediğiniz için teşekkür ederim. Okuyucu olduğunuz ve sanatı desteklediğiniz için teşekkür ederim. Hepinize sonsuza dek minnettar ve müteşekkirim.

Ve son olarak, size. Bu kitabı satın aldığınız ve hikâyemi okuduğunuz için teşekkür ederim. İster ilk kitabım ister yirminci kitabım olsun, umarım beklediğiniz her şey olmuştur ve yine de tahmin edebileceğiniz hiçbir şey olmamıştır.

YAZAR HAKKINDA

Kiersten Modglin, çok satan psikolojik gerilim romanlarının ödüllü yazarıdır. Kiersten, kocası, kızı ve iki Boston Terrier'iyle birlikte Nashville, Tennessee'de yaşamaktadır: Cedric ve Georgie. En çok öngörülemeyen gerilim romanlarıyla tanınıyor ve okurları ona 'Twist Kraliçesi' lakabını takmış durumda. Bir Netflix bağımlısı, Shonda Rhimes süper hayranı, psikoloji fanatiği *ve kapalı alan* meraklısı olan Kiersten, burnunu bir kitaba sokarak geçirdiği yağmurlu günlerden hoşlanıyor.

Kiersten'in haber bültenine buradan kaydolun:
http://eepurl.com/b3cNFP
Kiersten'dan kısa mesaj uyarıları için buradan kaydolun:
www.kierstenmodglinauthor.com/textalerts.html

www.kierstenmodglinauthor.com
www.facebook.com/kierstenmodglinauthor
www.facebook.com/groups/kierstenstwistedreaders
www.twitter.com/kmodglinauthor
www.instagram.com/kierstenmodglinauthor
www.goodreads.com/kierstenmodglinauthor
www.bookbub.com/authors/kiersten-modglin
www.amazon.com/author/kierstenmodglin

AYRICA KIERSTEN MODGLIN TARAFINDAN

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Bayan Abbott Olmak

Liste

Jenna'yı Oynayan Eksik Parça

Başlangıç Sonra Daha İyi Seçim İyi

Komşular Şanslılar

Evet Dedim

Kayınvalide

Hayalinizdeki İş

KARMAŞALAR SERİSİ

Temizlikçi (The Messes, #1)

Şifacı (The Messes, #2)

Yalancı (The Messes, #3)

Mahkum (The Messes, #4)

NOVELLALAR

Uzun Yol: Bir Aşıklar Şehri Romanı

Ormandaki Yabancı: Bir Crimson Falls Romanı

LOCKE INDUSTRIES SERİSİ

Dadının Sırrı

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.